

دیوانی بخود

ہنراوہی:

ماموستا مہلامہ محمودی موفی (بخود)

کو کردنہ وہ و ریگخستن ولہ سہر نووسینی:
موجہ ممہدی مہلا عہ بدولکہ ریم

منڈی افریقہ
www.igrafilamontada.com

لتحميل كتب متنوعة راجع: «مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي»

يُودَايَه وَآلِهَتِي جُودَهَا كَتَيْب: سَهْرَدَانِي: «مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي»

براي دانلود كتابهاي مختلف مراجعه: (منتدى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردی , عربی , فارسي)

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دیوانی بیخود

بیخود، محمود، ۱۸۷۸ - ۱۹۵۶ م

دیوانی بیخود (بهشی کوردی) / هونراوه‌ی مه‌لا مه‌حموودی موفتی؛
کوگردنه‌وه و ریکه‌خستن و له‌سهرنووسینی محمدی مه‌لا کریم. - سنج، انتشارات
کردستان، ۱۳۸۵.
۱۶۸ص.

ISBN 964-7638-92-2

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا.
کردی.

کتاب حاضر قسمت کردی دیوانی محمود بیخود می‌باشد.

۱. شعر کردی - قرن ۱۴. الف. مه‌لا کریم، محمد، ۱۹۳۱ - م، گردآورنده. ب.
عنوان.

۸۵۹/۲۱

PIR ۳۲۵۶/س۷۴۳/ب۸۶

۱۳۸۵

کتابخانه ملی ایران.

۸۵ - ۲۵۰۰ م

دیوانی بیخود

(بهشی کوردی)

هۆنراوهی:

مه‌لا مه‌حمودی موفتی

کۆکردنه‌وه‌و ریکخستن و له‌سه‌ر نووسینی:

محمدی مه‌لا کریم

بلاوکردنه‌وه‌ی کوردستان

سنه - ۱۳۸۶

انتشارات کردستان

Kurdistan Publication

سێمه - پاساژی عیززەتی - تەلەفۆن - ۲۲۶ ۵۳۸۲

دیوانی بیخود

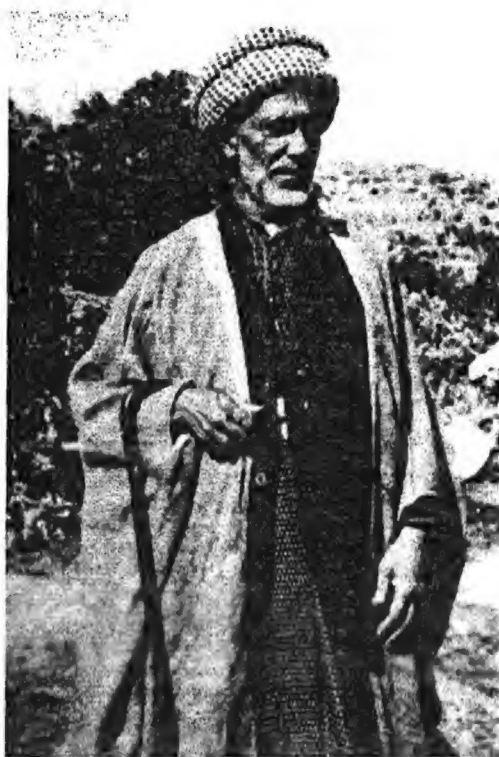
✓ ناوی کتیب (نام کتاب):	دیوانی بیخود
✓ هۆنراوهی (سروده‌ی):	مه‌لا مه‌حموودی موختی
✓ کۆکردنه‌وه و رێکخستن و له‌سه‌ر نووسینی:	محمدی مه‌لا که‌ریم
✓ که‌ره‌تی چاپ (نوبت چاپ):	دووهمه‌م (دوم): ۱۳۹۱
✓ ژماره‌ی چاپ‌کراو (تیراژ):	۲۰۰۰ (بهرگ) جلد
✓ ژماره‌ی لاپه‌ره‌و قه‌واره (تعداد صفحه و قطع):	۱۶۸ صفحه‌ی رقعی
✓ بلاوکهره‌وه (ناشر):	بلاوکردنه‌وه‌ی کوردستان (انتشارات کردستان)

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۷۶۳۸-۹۲-۰

ISBN: 978 - 964 - 7638 - 92 - 0

نرخه‌ی:

۵۰۰۰ تمه‌نه

(بیخود) له رووی نیازه وه، ئەهی نازەنین، ئەلێ:
جار جار بە چاوی لوتف بپروانه سوورەتم
من بۆیە سەیری تۆ ئەکەم و رووم لە کەس نیە
تا تێ بگەیی کە تۆی هەدەفی تیری حیرەتم

به ناوی خودای دهه‌نده و دلوفان

ئەم دیوانە

هه‌ندی‌که له به‌ره‌می هونه‌ری شاعیری‌کی پاراو و ته‌ر زمانی کورد،
چۆرپێک له دوا چۆره‌کانی شیعری کلاسیکی کوردی، خوالی خوش
بوو مامۆستا مه‌لا «مه‌حموود» ی موفتی، «بێخود».

هه‌روه‌ها به‌ره‌می ره‌نج و ته‌قه‌لایه‌کی زۆری من و کاك
«عبدالرحمان» موفتی و چه‌ند كه‌سی‌کی تر له كه‌س و كارو
پاشماوه‌کانی ئەو شاعیره‌ به‌رزه‌، وه‌ ئه‌نجامی ده‌س و بردی كۆمه‌لی‌كه
له‌و ئه‌ده‌ب دۆستانه‌ی كه‌ شیعری بێخودیان لا بوو وه‌ بۆیان ناردين.

كه‌س و كارو پاشماوه‌کانی شاعیر، هه‌رچی‌یان لا بووبی یا
به‌رده‌سیان كه‌وتبی له‌ ده‌فته‌رو پاكنووس كراو و روونووسی شیعری
كو‌كراوه‌ و په‌راكه‌نده‌ی شاعیر، دایانه‌ ده‌ستم. منیش خۆم ماندوو كرد
به‌ خۆینده‌وه‌ و به‌راورد كردنیان و دیاری كردنی ئه‌وه‌ یانه‌وه‌ كه‌ رای
«بێخود» ی له‌سه‌ر جێگیر بووه‌ له‌ناو چه‌ند روونووس و پاكنووس
كراوی‌كا، وه‌ به‌ ساغ كردنه‌وه‌ی شیعری «ئه‌بجده‌» یه‌ كانی‌وه‌، به‌تایبه‌تی
ئه‌وانه‌یان كه‌ له‌سه‌ر شیوه‌ی ئیملا‌ی كو‌نی کوردی نووسیونی.

دۆستانی ئەدەبیش گەلنکیان هاتن بە دەم بانگەوازە کە مانەوێ کە لە
روژنامەی «برایی» دا بلامان کردەوێ.

وتم: ئەم دیوانە هەندیکە لە بەرھەمی شیعری وتنی «بیخود»؛ چونکە
ئەو شاعیرە کە تەمەنیکێ زۆری بە رەبەنی بردە سەر، وە لە بەشی ھەرە
زۆری ژيانیا هیچ جووێ ئەرکێکی دنیایی بە سەر شانەوێ نەبوو،
زۆربەیی وەختی لە کووێ ئەدەب و ئەدەب پەروریدا رائەبوارد.
ناشکرایە ئەم دیوانە بچکۆلە بۆ ئەوێ ناشی بەرھەمی "چل"، "پەنجە"
سالی شاعیریکێ وا بێ.

سەرەرای ئەوێش «بیخود» لە ژيانیا پەییوەندی رووخی و دوستانەتی
لە گەل گەلێ کەسی وادا بوو کە پێش ئەو کووچی دوايي یان کردوو، وە
بە هیچ جووێ ناگونجی، هیچ نەبێ پاش مردنیان نەیی لاواندبنەو،
وێ گەلێ کەسی لاواندووێ تەو...؛ کەچی ئەم دیوانە شیعریکی تیانێ
بۆ ئەوانەیی وتبێ. ئەمەش بەلگە یەکی تری ناتەواوی ئەم دیوانە یە.

ھەر وەھا لە ناو روونوو سەکانی «بیخود» دا گەلێ نیشانەیی ئەوێمان
دی کە بۆ ھەندێ بابەت شیعری وتوو، کەچی شیعەرەکانیش دیار نین.
بۆ نمونە "یەك" "دو" شیعری پاکنوس نە کراومان دی لە
لاواندەنەوێ خوالی خووش بوو سەبید «ئەحمەد» ی خانەقادا لە گەل
گەلێ مێووی وەفاتێ بە حیسابی ئەبجدە. ئەمەش بەلگە یەکی تر
کەوا «بیخود» گەلێ شیعری تری ھەیە و نە کەوتوێ تە دەسمان.

ھەرچۆن بێ ئیمە چیمان دەس کەوت نووسیمانەو... تەکاش لە
دۆستانی «بیخود» و تیکرایی خویندەوارانی کورد ئەوێ: کێ

شیعری تری بیخودی لابی بۆمان بنیری، به لکوی یا له هه لیکى ترا
بلاوى بکهینهوه، یا نه گهر خوا یارمه تی داین بیخهینه سه ر چاپی
دووهمی ئهم دیوانه.

ئهمه له بارى کۆکردنه وهی ئهم دیوانه، له باره ی له چاپدانیشیه وه به
پۆیستی سه رشانى خۆمى ئه زانم که بلیم: ئه گهر کاک «عبدالرحمان
موفتى» نه بوایه که ئه رکى له چاپدانى تیکپرای به شى «فارسی» و
نا ته وای ئه رکى به شى «کوردی» به که ی گرت ته ئه ستۆ که وه زاره تی
کاروبارى شیمال پاره ی دا بو چاپدانى، به م زووانه چاوى
خوینده وارانى کورد به «کله» ی ئهم شیعرا نه ی بیخود نه ته ریژرا. له بهر
ئه وه شایانى سوپاس و قه در زانینه، هه رچه ند له ئه ستۆ گرتنى بلاو
کردنه وه ی شیعری «بیخود» مایه ی شانازییه، نه ک ته نها بو هه رکام له
بنه ماله ی «موفتى»، به لکوی بو هه ر ئه ده ب پهروه ریکى کورد...

محهممهدى مه لاکه ریم

به کورتی میژووی ژیانی «بیخود»
و بنه ماله‌ی «موفتی»

«بیخود» ناوی «مهموود» و کوپری موفتی حاجی «مه‌لا نه‌مین» ی کوپری موفتی گه‌وره، حاجی مه‌لا «نه‌حمه‌د» ی «چاوماره»، که ناوبانگی به «پیر حه‌سه‌نی» ده‌ر کردووه. نه‌میش کوپری مه‌لا «مهموود» ی «دیلّیژه» یی، پیر حه‌سه‌ن کوپری مه‌لا «نه‌حمه‌د» ی دیلّیژه‌یییه که له سالی "۱۲۰۶" ی هنجریدا کوچی دواپی کردووه. نه‌میش کوپری مه‌لا «مهمه‌د» ی دیلّیژه‌یییه که مه‌شهوور بووه به «مه‌لای گه‌وره» و له سالی "۱۱۷۳" دا له دیلّیژه وه‌فاتی کردووه نه‌م زاته خویندنگایه کی گه‌وره‌ی بووه له دیلّیژه، وه هاوچه‌رخ‌ی «شیخ ره‌زا» ی دیلّیژه بووه.

مه‌لا مهموودی پیر حه‌سه‌نی کوپره‌زای مه‌لا مهمه‌دی گه‌وره لای زانای به‌ناوبانگ «ابن‌الحاج» ی جیشانه‌یی خویندوویه‌تی و له پاش ئیجازه وه‌رگرتنی، خویندنگایه کی گه‌وره‌ی کردووه ته‌وه له دیلّیژه و پاش دروست کردنی شاری «سلیمانی» له "۱۱۹۹" دا

چووه ته نهوئ؛ وه له گه‌ل «شیخ مه‌عرووفی نو‌دی» بیدا پیکه‌وه له
 «مزگه‌وتی گه‌وره» ده‌رسیان وتووه‌ته‌وه. وادیاره پیکه‌وه‌ش فه‌قیی لای
 «ابن‌الحاج» بوون. ئەم زاته "سئ" کو‌ری زانای پایه بو‌له‌ندی بو‌وه:
 (۱- مه‌لا حه‌سه‌ن، (۲- مه‌لا حه‌سین، (۳- مه‌لا ئە‌حمه‌د. مه‌لا حه‌سه‌نی
 ناردوو‌ه ته «مه‌رگه‌» ی «پژده‌ر»، وه مه‌لا حه‌سه‌نی له دی‌لیژه به‌جئ
 هی‌شتوو‌ه^(۱)؛ مه‌لا ئە‌حمه‌دیشی له‌گه‌ل خو‌ی بردوو‌ه ته «سلیمانی» و
 به‌م جو‌ره با‌لی زانستی به‌سه‌ر ئە‌و ناو‌چانه‌ی کو‌ردستاندا کی‌شاوه، ئە‌م
 زاته له "۱۲۳۹" دا‌کو‌چی دوایی کردوو‌ه.

مه‌لا ئە‌حمه‌دی کو‌ری مه‌لا مه‌حموودی پیر حه‌سه‌نی که مه‌شه‌وور
 بو‌وه به «چاو‌مار» لای باو‌کی و لای شیخ مه‌عرووفی نو‌دی و مه‌لا
 «عبدالله» ی ره‌ش خو‌یندوو‌یه‌تی که مه‌شه‌وور بو‌وه به «مه‌لای ره‌ش»،
 وه «شیخ‌الإسلام» ی بابانه‌کان بو‌وه. ئی‌جازه‌شی لای شیخ «مه‌عروف»
 وه‌ر‌گر‌توو‌ه، ئە‌م زاته له‌ مزگه‌وتی مو‌فتیدا ده‌رسی وتوو‌ه‌ته‌وه که خو‌ی
 دروستی کردوو‌ه و ئە‌که‌و‌یت‌ه‌ نزیک‌ی به‌رده‌ر‌کی سه‌رای ئی‌ستای
 سلیمانییه‌وه، وه خو‌یند‌نگایه‌کی گه‌وره‌شی بو‌وه. ئی‌ستا جی‌گای ئە‌و
 خو‌یند‌نگایه‌و ما‌لی مه‌لا ئە‌حمه‌د خو‌ی، ئۆ‌تیل و دوو‌کانه‌کانی حاجی
 «برایم‌ئا‌غا» یه. زانایانی به‌ناو‌بانگی وه‌ک مه‌لای «پین‌جوینی» و «مو‌فتی

(۱) مه‌لا حه‌سه‌ین، له شی‌ع‌ریشدا ده‌سی‌کی با‌لای بو‌وه، ئە‌مه‌ نمو‌ونه‌ی
 شی‌ع‌ریه‌تی:

یا‌قووته له‌بی له‌علت، یا‌قووتی ره‌وانی د‌ل

ره‌شماره‌ سه‌ری زو‌ل‌فت یا خود «ره‌شه» مار‌یکه‌...

زه‌هاوی» و شیخ «ئه‌حمده» ی «فائز»، لای ئەو زاته خویندوو یانه. له "۱۲۵۵" دا بووه به «رئیس‌المدرّسین» ی سلیمانی و له "۱۲۷۹" دا پایه‌ی موفتیه‌تی دراوه‌تی؛ وه له «ره‌جه‌ب» ی "۱۲۸۸" دا له «حیجاز» کوّچی دوا‌یی کردووه.

له‌پاش وه‌فاتی «چاومار» حاجی مه‌لا «ئه‌مین» ی کوپری جینگای ئە‌گریته‌وه و له "۱۳۰۳" دا بووه به حاکمی سلیمانی، وه له "۱۳۰۸" دا بووه به موفتی و مه‌دالیه‌ی مه‌جیدی دراوه‌تی و کراوه به وه‌کیلی دائیره‌ی «مه‌شیخه‌تی ئیسلامی» له سلیمانیدا. ئەم زاته له "۱۳۱۵" دا کوّچی دوا‌یی کردووه. گه‌لێک نووسراوی به‌نرخ‌ی هه‌یه.

پاش حاجی مه‌لا ئە‌مین، مه‌لا «عبد‌العزیز» ی کوپره‌گه‌وره‌ی ئە‌بنی به موفتی سلیمانی، که له و کاته‌دا ته‌مه‌نی "۲۱" سالان بووه، به‌لام پایه‌ییکی زانستی به‌رزی بووه. وه هه‌ر به‌هۆی ئەو پایه‌ی زانستیه‌یه‌وه کراوه به ئە‌ندامی کوپری زانیاری «المجمع‌العلمی» ی ده‌وله‌تی عوسمانی و مه‌دالیه‌ی مه‌جیدی پێ دراوه، وه گه‌لێ ئە‌رکی گه‌وره‌تری پێ سپێراوه؛ وه‌ک: سه‌روّ‌کایه‌تی ئە‌نجومه‌نی مه‌عارفی سلیمانی و حاکمیه‌تی و وه‌کاله‌تی دائیره‌ی مه‌شیخه‌تی ئیسلامی له ده‌وله‌تی عوسمانیدا که مه‌رکه‌زه‌که‌ی له «ئه‌سته‌موول» بووه. هه‌روه‌ها به‌هۆی پایه‌ی زانستیه‌یه‌وه کاربه‌ده‌ستانی دائیره‌ی مه‌شیخه‌تی ئیسلامی ویستوو یانه له خۆیانی نزیک خه‌نه‌وه و له "۱۳۱۸" دا کردوو یانه به موفتی «بۆرسه» به‌لام نه‌چووه. وه له "۱۳۲۰" دا کردوو یانه به موفتی «ئه‌درنه»، به‌لام ئە‌وه‌شی نه‌ویستووه.

که ئینگلیزه کانیش سلیمانی یان داگیر کرد، موفتی به
 بهر بهر کانییه کی توندی کردن. له بهر ته وه به توندی له گه لی
 جوو لاونه ته وه وه موو ته وه فرمانانه یان لی سه ندووه ته وه که پیی
 سپیرا بوو.

پاش دامه زرانی حکومه تی خو مالیش، موفتی هه بهرده وام بوو
 له به جی هینانی ته رکه ئایینییه کانی سه رشانیدا بو خزمه تی ئیسلام و
 موسولمانان، وه سه رده میك سه روکی کومه لی «الهدایة الاسلامیة» بوو
 له سلیمانی.

ئه م زاته له "۵" ی شه شه لانی "۱۳۶۶" ی هیجری، ریکه وتی
 ۱۹۴۷/۸/۲۰ دا ئه م جیهانه ی به جی هیشت.

«بیخود» یش له "۱۲۹۶" دا هاتووه ته دنیاوه^(۱) و لای زانایانی
 ناوداری ته وه سه رده مه ی سلیمانی خویندنی ته واو کردووه. وه له
 سالی "۱۹۰۰" دا کراوه به حاکمی «هه له بجه» و له گه ل ماموستایانی
 خوالی خوش بوو «ره فیق حیلمی» و «زیور» دا ماموستایه تی کردووه،
 بی ته وه ی به رابه به وه هیچ مانگانه یك وه ربگری.

پیش کوچی دواپی موفتی کاک، چهند سالیکی له هه له بجه به
 سه ربردووه. ته و جا گه پراوه ته وه سلیمانی، وه تا مردنی له جیگا که ی
 نه ودا موفتی بووه و سه عات "سی" و چاره کیکی پاش نیوه رو ی

(۱) سالی له دایک بوونی «بیخود» به حسابی ته بجه د ته کاته نایه تی:
 ﴿عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّخْمُودًا﴾

١٩٥٥/٨/٢٥ «١٣٧٦ ی هیجری» بۆ یه کجاری سه‌ری ناوه‌ته‌وه. به
کۆچی دوايي ئه‌م زاته سه‌رچاوه‌ییکی تری شیعی کلاسیکی کوردی
وشک بوو...

له‌ رۆژی "چله" یدا ئاهه‌نگیکی گه‌وره‌ به‌رپا کرا بۆ بیرکردنه‌وه‌ی؛
شاعیران و نووسه‌رانی کورد، له‌و ئاهه‌نگه‌دا به‌شدار بوون و به‌ شیعو
وتاری جوان یادی «بێخود»یان زیندوو کرده‌وه. ئومێدمان وایه
بتوانین له‌ هه‌لێکی نزیکه‌ ئه‌و شیعو وتارانه‌ش کۆکه‌ینه‌وه‌و له‌ چاپیان
بده‌ین.

پیتی ئەلف

- ۱ -

غەزالى خوش خەرامى من، كە تورپەرە ئىنتىشار ئەكا (۱)
 ھەزاران شىرى سەف شىكەن بە رشتەيى شكار ئەكا (۲)
 كە تىرى غەمزە تىژ ئەكا، لە جەرگە و سىنە كار ئەكا
 كە قامەتى بەدەر ئەخا قىامەت ئاشكار ئەكا
 چ قامەتى؟ بە راستى لە سەروى جۆييار ئەكا
 فىدای دولبەرى ئەبم كە عەينى دلپروبايىيە (۳)
 غولامى سەروەرى ئەبم كە فەخرى پادشايىيە
 كە روژى ھىجرى مائەمە و شەوى ويسالى شايىيە
 كە سەد ھەزارى وەك منى بە جان و دل فىدايىيە
 نە من كە نەقدى جان و مۆلك لە رىي ئەوانىسار ئەكا

(۱) خوش خەرام: خوش رەوت. تورپەرە: [طرە]، زولف.
 (۲) رشتە: تال.
 (۳) دلپروبايى: دل رفىنى.

له گولشه نی نوبووه تا گولیکه نه و ده میدیه (۱)
 له قولزوومی ریساله تا دوپرپیکه کهس نه دیدیه (۲)
 له بورجی چهرخی عیزه تا مه هیکه بهرگوزیده (۳)
 هزار شاه و حاکمی غولامی زه پ خه ریده یه
 که سیکه موعجیزه ی نه سهر له ورده بهردو دار نه کا
 گه دایی باره گاهی نه و نه گهر نه میر، نه گهر وه زیر
 فیدایی عیزو جاهی نه و نه گهر غه نی، نه گهر فه قیر
 مه پرسه خه رقی عاده تی شه هه نشه هی فه له ک سهریر
 نه گهر له فه یزی نه و نه بی دوو هوّقه «جو» و یه ک «چتیر»
 چلۆن له روژی خه نده قا کیفایه تی هزار نه کا (۴)

موتیمی نه مرو نه هی نه و مولووکی سهرکهش و بزۆ
 نه سیری قه هرو لوتفی نه و سیباع و وه حشی دهشت و کیو
 نیگاری دل شکاری من له ههر فه رازو ههر نشیو
 که په رده لاهدا له روو به بۆیی زولف و خه ددو لیو
 له رایحه ی به ههشت نه کا، له نوور نه کا، له نار نه کا

(۱) نوبووه ت: «نبوّت»، پێغه مبه رایه تی. نه و ده میدیه: تازه پشکووتوو.

(۲) قولزووم: [ده لیا، ده ریا] کهس نه دیدیه: کهس نه دیتوو.

(۳) مه: مانگ. بهرگوزیده: هه لێزارد.

(۴) نه گێرنه وه پێغه مبه رێگه له غه زای «خه نده ق» دا به "دوو" هوّقه جوو
 چتیرنک، نانی "هزار" کهس له یارانی غه زا کهری داوه.

له ئه‌وه‌و‌ل و له ئاخرا مه‌دارى ئه‌نبىايه ئه‌و
 له باتين و له زاهيرا حه‌بىبى كىبرىايه ئه‌و^(۱)
 كه چونكه لاى خودا قسه‌ى به راستى ره‌وايه ئه‌و
 ده‌ موژده بى له ئوممه‌تى كه گه‌وره‌ىكى وايه ئه‌و
 له روژى مه‌حشه‌را تكاى هه‌موو گوناكه‌كار ته‌كا

په‌يه‌مه‌رى كه باعيسى وجودو خه‌لقى عاله‌مه
 كه تاقه‌ سوارى عه‌رسه‌ى شه‌فاعه‌ته‌و موسه‌لله‌مه^(۲)
 كه زامو هيج‌رو ميخه‌ته‌ى سروورو وه‌سل و مه‌ره‌مه
 له هه‌فت خوانى سینه‌دا موژه‌ى خه‌ده‌نگى روسته‌مه^(۳)
 له فه‌تحي «خه‌يه‌ر»ى د‌لا بروى له «ذوالفقار» ته‌كا

(۱) كىبرىا، «كىبرىا»: مه‌به‌ست زاتى خوايه.

(۲) موسه‌لله‌مه: واته ئه‌م قسه‌يه باوه‌رى پى‌كراوه.

(۳) هه‌فت خوان: كاتى كه كه‌يك‌اوس كه‌وتبووه به‌ندى «مازنده‌ران» هه‌و
 روسته‌م چوو بو زنگار كردنى، له رىگادا چه‌ند ديوو جادووى كوشت، وه به
 "حه‌وت" روژ خوى گه‌يانده مازنده‌ران و كه‌يك‌اوسى زنگار كرد. مه‌به‌ست
 له هه‌فت خوان «حه‌وت خوان» ئه‌مه‌يه، واته هه‌ر روژه ديوو كوشتىكى
 خوانىك بووه رازاندوويه‌ته‌وه.

[هه‌فت خوان: حه‌وت قوناغ، كه روسته‌م ب‌پى‌ويه‌تى و له گه‌ل ئه‌م حه‌وت شته:
 «شېر، تىنويه‌تى، ئه‌ژديه‌ا، ژنه جادوگه‌ر، ئه‌ولادى ديو، ديوى سې» شه‌رى
 كردووه تا گه‌يشتووه ته‌كه‌يك‌اوس و زنگارى كردووه.]

شه‌ها به غه‌یره‌ت قه‌سه‌م ده‌می‌که دیله‌ ئوممه‌ت
به‌ ده‌س «عدو»ی دینه‌وه‌ عه‌جه‌ب زه‌لیله‌ ئوممه‌ت
له‌ خه‌سته‌خانه‌یی غه‌ما وه‌ها عه‌لیله‌ ئوممه‌ت
به‌ چیه‌ره‌ زه‌ردی یا ئه‌لیی دوچار ی «سیل»ه‌ ئوممه‌ت
ده‌وایی ره‌حم و لوتفی تۆه‌میشه‌ ئیتیزار نه‌کا

خوش‌ئو ده‌مه‌ی که‌ رۆژو شه‌و ته‌واف ئه‌کا ره‌واقی تۆ
خوش‌ئو سه‌ره‌ی که‌ که‌وتبی له‌ کووچه‌وو سوقاقی تۆ
به‌ تیکه‌ تیکه‌ بی دلی که‌ نه‌بیی ئیشتیاقی تۆ
حه‌یاتی من ویسالی تۆ، مه‌ماتی من فیراقی تۆ
به‌لی پهری خه‌یالی تۆ عیلاجی شیّت و هار ئه‌کا

ده‌می‌که‌ چاوه‌رپیه‌تی گیان و دل ویسالی تۆ
ئومید ئه‌کا که‌ ده‌رکه‌وی له‌ پر مه‌هی جه‌مالی تۆ
ئه‌گه‌ر له‌ ئاینه‌ی منا ده‌می نه‌بی میسالی تۆ
شکه‌سته‌ بی به‌ به‌ردی غه‌م به‌ جاهی سه‌حب و ئالی تۆ
که‌ ئاسمان وه‌کوو زه‌مین به‌وانه‌ ئیفیخار ئه‌کا

خوسوس خه‌لیفه‌یی یه‌که‌م، ره‌ئیس فیرقه‌ی ئیه‌تیدا
که‌ ئه‌و بوو کردی رۆحی خو‌ی له‌ ریی سه‌داقه‌تا فیدا
که‌سی که‌ پنی موباره‌کی بخاته‌ ژاری ئه‌ژده‌ها^(۱)

(۱) مه‌به‌ست له‌ وه‌یه‌ که‌ هه‌زهره‌تی «ئه‌بویه‌ کر» ﷺ له‌ ئه‌شکه‌وتی «ئور» دا به‌ به‌نجه‌ کونه‌ مارنکی گرت و ماره‌که‌ پیوه‌ی دا.

له بهر ره سوولی موخته ره م نه وهك گه زه ندى پى بگا
یه قین بزانه ئیشی وا له ئیشی یاری غار نه کا

له پاش ئیمامی نامه وەر «عومه» خه لیفه یی زه مین
دره ختی مه عده له ت سه مه ر، چه مه ن تیرازی شهر و دین
نه هه ر له عه سری عه دلّی یا مه ره و له گورگ نه بئی نه مین
له جیگه یی جه نابی نه و که بوو ئیتر سه گی له عین^(۱)
له ترسی شیرى هه یه تی به لووره لوور فیرار نه کا

له وه سفی خازینی سووهم یه گانه گه وهه ری حه یا
ئیمامی مه جمه عی نه ده ب، خه تی بی مینبه ری حه یا
هه رچی بلّیم خه جاله تم له شهر می جه وهه ری حه یا
که سی که دابخا فه لك له پئی نه و سه ری حه یا
هه زاری وهك من و مه لك به باسی سه ر مه زار نه کا

له گه ل که سی حه بی بی خو ی خوا که بووی عینایه تی
به یانی وه سفی نه و نه کا له ﴿هَلْ أَتَى﴾ به ئایه تی^(۲)

(۱) سه گی له عین: مه به ست له شه یتانه که نه لّین: جار ئیکیان حه زه ته تی
«عومه» ﴿وَلَا تَرْجُوْهُنَّ﴾ گرتووه تی و به ستووه تی وه به کۆله که ی مرگه و ته وه.

(۲) ئایه تی ﴿وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مَشْكِيْنَا وَبَيِّمَا وَ اَسِيْرًا﴾ بۆ باسی
نه و هاتووه واته: له گه ل نه وه شا که خو ارده مه نی زۆر خو شه وسته، نه م
یارانه ی پیغه مه ر ﴿وَلَا تَرْجُوْهُنَّ﴾ ده ر خو ارده ی هه ژارو هه تی و دیلی نه ده ن.

به لئی غه زه نفه ریکی واکه وادرا هیدایه تی
له رۆژی فه تحی خه بیه را به زۆری شان و رایه تی
به ده ست و تیغی هه لمه تی له شیرێ کردگار نه کا

مه پرسه جاه و حیشه تی دوو بیچوه شیرێ حهیده ری
له خادیمیکی بیشه یان چ سووننی و چ جه عفه ری
شه قین نه کا به سه د سه ری «قوباد» و تاجی قه یسه ری
هه تا نه چیه «که ره لا» گران نه زانی نه ی پهری
که کۆمه لی مه له ک له وی له قافلله ی «زوار» نه کا

له «بینخود» ئه ر سوئال نه کهن که چۆنه چاکه سیححه تی؟...
به ده ردی عه شقی له یله وه نه ماوه هیزو قووه تی (۱)
به ناله نالی گهرمیا، به ناھی سه ردی حه سه ره تی
به ئه رخه وانی نه شکیا، به زه عفه رانی سووره تی
له چۆلی بی نه واییا، له قه یسی له ش به بار نه کا (۲)

به ده س هه وانه نسه وه نه گهرچی به نده موپته لام
هیلاکی باری مه عسیه ت، که لاکی ده ردی بی ده وام
به لام نه مه م کیفایه ته که نه عت خوانی «موسته فا» م

(۱) له یل: «لیل» به حیسابی نه بجه د به رامبه ری «بس» که ناوی یئغه مبه ره ﷺ.

(۲) «قه یسی له ش به بار» و «مه حموودی بینخود» هه ره که به حیسابی نه بجه د نه که نه ۷۳۰.

خو لاسه من له ههردو ولا که سیکه مه لجه ئو په نام
که گفت وگو به وه حشی و غه زال و سووسه مار نه کا (۱)

هه زار شوکرو سده سده نا که غونچه واگه شایه وه
به بوی نه سیمی لوتفی حق گری له دل کرایه وه
بروده تی هه وایی غم له سهر زه مین پرایه وه (۲)
لیوایی شادی و فهره ح به جاری هه ل کرایه وه
موقه ددیمه ی شکوفه هه ر له شاهی نه به هار نه کا

هه تا ته جه لیلی خودا له عاله ما بکا زوهوور
به ناگری گولی چه مه ن چیا بیته کیوی «توور» (۳)
فرشته و ناده می نه لین هه تا نه به د له خوارو ژوور...
سه لاتی حق له سهر شه هی که شق نه کا قه مهر له دوور
سه لامی حق له سهر مه هی که نه سپی خوړ له غار نه کا (۴)

۱۳۶۰ هـ

(۱) نه مانه به «موعجیزه» قسه یان له گه ل پتغه مبه ر ﷺ کردوه.

(۲) بروودت «برودة»: ساردی.

(۳) نیشاره ته به وه که له سهر داوای حه زره تی «موسی» علیه کیوی «طور»
بوو به جینگای ته جه لیلای نووری خواو کیوه که سووتا.

(۴) نه گیر نه وه ئیواره ییک له وانه بوو نوژی عه سری پتغه مبه ر ﷺ بغه وتی،
به لام خوړ له بهر نه و راهه ستاو ئاوا نه بوو تا نوژه که ی عه سری کرد. نه م
قه سیده یه له سالی ۱۳۶۰ ی کوچیدا دانراوه که به حیسابی نه به جه د
به رامبه ری «مدد یا فخر المرسلین».

- ۲ -

دیسان چہ من لہ «رَوْضہ» یی خولدی بہرین نہ کا
 گولّ خونچہ ہم لہ لیو و دە می خووری عین نہ کا (۱)
 ئاخوچ مانیکہ کہ سہ حراو شاخ و داخ
 ژہ نگارو زہردو سوورو سپی و سہ وزو شین نہ کا (۲)
 بہربوکی نہوبہ ہارہ بہ ئہنواعی رہنگو بو
 ئارایشی کچانی گولّوکی زہمین نہ کا
 ناگا بہ سہروی قامہ تی ئہو شوخہ ئاہی من
 ئہو لہنجہ یہی سہبا بہ قہدی یاسہمین نہ کا
 بو دە فعی ژانہ سہر رہشہ ریحانہ یہک چلی
 کاری ہزار سہندہل و سہد موشکی چین نہ کا
 روح بو نہ کا فیدایی سہبا بولبولی فگار
 ہر تاقہ سروہ ییکی دەوای سہد برین نہ کا (۳)
 بولبول خہریکہ تہوقی سہری ہلکہئی بہ چنگ
 گولچین کہ دیتہ باخ و تہمای گولّ چین نہ کا

(۱) خولدی بہرین: بہہشتی کون یا بہرز. خووری عین: حوریہ سپیہ کان.

(۲) مانی: ہونہرمہندیکی ئیرانی بوہ لہ سہردہ می ئہردہ شیریں پیشدادیدا [لہ سہردہ می شاہووری «ذوالاکناف» دا ژباوہ. (شانامہ ی فیردہوسی)]. ژہ نگار: ژہنگی سہوزی تیر.

(۳) فگار: دل بریندارو زوتر.

زاهد که سہیری پہرچہ می سونبولؔ ئە کا ئە لی...
 ئەم رشتہ بادراوہ لہ «حَبْلُ الْمَتِين» ئە کا (۱)
 ھەر فہ جری کازیبہ و کہ ئە شوبہی بہ زولفی یار
 ھەر سوبچی سادیقہ و لہ بہ یازی جہ بین ئە کا (۲)
 ھەر لالہ یہ و میسالی شہ فہ ق سوور ئە چیتہ وہ
 ھەر ژالہ یہ و لہ ئە نجومی چہ رخی بہ رین ئە کا
 ھەر بہ ردی جو ییارہ سپی و سافہ و ە ک سہ دہ ف
 ھەر شہ و نمہ لہ دانہ یی دوپری سہ مین ئە کا (۳)
 ھەر یاکہ ریمی قومریہ تہ ئسیر ئە کا لہ دل
 ھەر زیگری عہ ندہ لیبہ لہ نالہ ی حہ زین ئە کا
 ھەر تہ یرو توورہ و ە ک من ئە خوینن لہ خوشیا
 ھەر باخہ وانہ ئارہ زووی ھہ لپہ رین ئە کا (۴)
 ئە ی باخہ وان مہ زانہ کہ زستان گہ پایہ وہ
 موژدہم بہ ری کہ بو چلہ ئەم بہ فرہ شین ئە کا
 ئەم شایی و سروورہ لہ شہ وقی بہ ہارہ، یا...
 عہ شقی گوئی کہ عہ فووی ھہ موو موزنبین ئە کا؟

(۱) «حَبْلُ الْمَتِين»: پەتی ئە ستور. لیرە دا مە بە سی لہ پە یوہ ندی وە فای
 ئیوانی «ئە ھلی تە سە و ف».

(۲) فہ جری کازیب [فجر کا ذب]: بہ یانیہ دروزنہ. فہ جری سادیق [فجر
 صادق]: روژ بوونہ وە ی بہ پراستی. بہ یازی جہ بین: سپیایی ناو چاوی یار.

(۳) سہ مین: گرانبہ ہا. (۴) توور: «طیور» بالندہ کان.

زاتیکى وا به ره حمه له رۆزى شه فاعه تا
 هه رچى جه هه ننه مى هه به جه ننه ت نشين ئه كا
 رۆح فهرشى رى كه سيكه كه مه جموعى كائينات
 بو پى موباره كى له په رهى دل سهرين ئه كا
 پىغه مهيكه ليره وه تا عهرشى ئيزه دى
 ته يى ئه وه نده ريگه به يه ك دهم به قين ئه كا
 خورشيدى مه عز ئه گه ر نيه ياران له ئايه تا
 ناوى شه ريفى بو چى خودا «يى» و «سين» ئه كا (۱)
 قوربانى ئه و خوايه كه تيفلىكى بى پده ر
 ساحيب سوپا و رايه ت و ته خت و نكين ئه كا (۲)
 قوربانى ئه و خودايه كه دورپركى وا به تيم
 بو شه وچراى ئيمه له «ماء» و له «طين» ئه كا (۳)
 ئيحياى مه سيح ئه گه ر نه فه سى بوو، جه نابى ئه م
 تا رۆزى ﴿يَوْمَ يُنْفَخُ﴾ ئيحياى دىن ئه كا (۴)

(۱) به يه كيك له زاراوه «لهجه» كانى عه ره ب «يس» ناوى خوره.

(۲) پده ر: باوك. رايه ت: به يداخ.

(۳) ئيشاره ته به وه كه ئاده ميزاد له قور دروست كراوه.

(۴) ئيشاره ته به ئايه تى ﴿يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ﴾ واته: ئه و رۆزه ي كه فو
 ئه كرى به كه ره ناكه دا، كه رۆزى قيامه ته.

«حسان» به یادی قامه تی مهوزوونی ئیسته که ش
 گهر تی بگهی له مهسرهعی ئاهو ئهین ئهکا (۱)
 چۆن خه تمی نهعتی ئهوه به من ئه کرئ کهوا خوا
 ههر بهو ره سووله خه تمی هه موو مورسلین ئهکا
 «بیخود» له فهیزی نهعتی «علیه السلام» هوه
 ههر کهس کهلامی تو ببیی ئافهرین ئهکا (۲)

(۱) حسان: «حسان بن ثابت» شاعیری پیغمبر ﷺ. ئهین: ناله.

(۲) ببیی: بیسی.

- ۱ -

ئەوا ئەى شەمعى بەزم ئارايى دىن، پەرۋانە كەى خۆت ھات
بە شوعلى ئاگرى رووت جەرگەو دىل بورىانە كەى خۆت ھات (۱)
لەبەر دەردى موخالىف بىئەوا ۋەك نەى ئەنالىنم
بە شۆرى شەوقى تۆۋە سىنە پەر ئەفغانە كەى خۆت ھات
بە ئومىدى شەكەر خەندى لە خونچەى لىۋى شىرىنت
بە لالەى ئەشكەۋە ۋا دىدە پەر گرىانە كەى خۆت ھات (۲)
بە گۆزەى پەر لە ئاۋى دىدە ۋوگەسكى موژە قوربان
لەبۇ تەنزىفى رىگەت خادىمى ئاسانە كەى خۆت ھات (۳)

(۱) بەزم ئارا: ئەۋەى كۆرى رابواردن ئەرازىنىتەۋە.

(۲) لالە: گۈلى سوور. (۳) ئاسانە: «ئاستانە»، بەردرگا.

ئیتیر بۆ خاتری ریشی سپی شیخی «ضیاء الدین»
 عیلاجی! روو ره شم، موسته غریق عیسیانه کهی خۆت هات
 له ئیکسیری نیگاht. مشته خاکى من نه کهی مه حرووم
 که بۆ ره مزیکى چاوت بى سهر و سامانه کهی خۆت هات (۱)
 ئەمن «قَطْمیر» ی ئیوه و ئیوه «أَصْحَاب الرَّقِیم» ی من
 له بۆ که هفی ئەمانت واهه گی ده رگانه کهی خۆت هات (۲)
 فیدات بسم بى خه لاتى مه عنه وى ئەم جاره قهت نارۆم
 به هه دیه ی نه عتی تۆوه واهه ساید خوانه کهی خۆت هات
 به فیکری ئیلتیفاتى ئاسکه کهی شیر ئەفگه نی چاوت
 به ده شتی شاره زوورا «بیخود» ی دیوانه کهی خۆت هات (۳)

(۱) ئیکسیر: ئەو خۆله ی که کیمیاگه ره کان ئەیکه نه ناو مسه وه و ئەبى به زېر.
 (۲) قَطْمیر: سه گی «أَصْحَابُ الْكَهْف». «أَصْحَابُ الرَّقِیم»: هه ندیک ئەلین
 «أَصْحَابُ الْكَهْف» ن که "حهوت" کهس بوون چوونه ئەشکه و تیکه وه له
 سه رده مى «ده قیانووس» دا، بۆ ئەوه ی خۆیان رزگار کهن له چه و ساندنه وه ی
 ئایینی، وه له وى خه و یان پیا کهوت؛ که بیدار بوونه وه یه کینکیان نارد بۆ شار
 خواردنیان بۆ بکړى، له وى به پاره که یان دا ده رکه ووت که چه ندسه د سالیان
 به سه را رویشته وه. هه ندیکیش ئەلین "سنى" که سن چوونه ئەشکه و تیکه وه
 نووستن؛ تاشه به ردیک تل بووه وه ده رگای ئەشکه و ته که ی لى گرتن،
 یه کینکیان وتى: باله خوا بپارێنه وه وه هر کاممان باشتريش ئیشی خۆی بکا به
 تکار بۆ رزگار بوونمان، به و جۆره به تکای هه رکامینکیان که له به رنکیان بۆ
 کرایه وه تا رزگار بوون.

(۳) شیر ئەفگه ن: شیر رمین. «بیخود» ئەم قه سیده یه ی بۆ خوا لى خوش
 بوو شیخ «نجم الدین» ی بیاره وتوه.

- ۲ -

- مه‌لئ ئه‌ی «نازه‌نین» بۆ شاری «کۆیه» کاکی «ئیران» هات
 بفرموو عه‌سکه‌ری له‌شکه‌ر شکینئ شاهی گه‌یلان هات (۱)
 مه‌لئ عه‌سکه‌ر، بَلئ سهر عه‌سکه‌ری سولتانی دین یه‌عنئ...
 غولامی شاه‌راهی باره‌گاهی قوتبی یه‌زدان هات
 چیه یا ره‌ب که ناوی «کاک» ئه‌به‌ن زاهیر ده‌بی شه‌وقم
 ده‌لئ بۆ زه‌رپه‌ییکی بی نه‌وا خورشیدی ره‌خشان هات (۲)
 ده‌می بوو «سافی» یا نادیده دل بوو بوو به‌ په‌روانه‌ت
 به‌ کامی خوی گه‌یی بیستی که‌وا شه‌معئ شه‌بوستان هات (۳)
 ده‌می بوو چاوه‌پئی موژده‌ی قودوومی ئیوه‌ بوو «بیخود»
 خودا کردی نه‌سیمئ پیره‌هه‌ن بۆ پیری که‌نعان هات (۴)

- (۱) «ئیران» یا «هیران» و «نازه‌نین» دوو دین له‌ خوشتاوه‌تی. لێره‌دا له‌سه‌ر
 شیوه‌ی «تۆریه» [یا «ایهام»] ئهم دوو وشه‌یه‌ به‌کار هێنراوه. «کاک» له‌قه‌بی
 بنه‌ماله‌ی شاعیر «سافی هیرانی» یه.
 (۲) بی نه‌وا: هه‌ژار. ره‌خشان: تیشکدار.
 (۳) شه‌بوستان: تاریکه‌ شه‌و، شه‌واوا.
 (۴) قودووم: هاتن. پیره‌هه‌ن: کراس. پیری که‌نعان: هه‌زه‌ره‌تی
 یه‌عقوب ^{الشیلا} بیخود ئهم قه‌سیده‌یه‌ی بۆ «سافی» شاعیری هیرانی وتوووه.

- ۳ -

ئەى ساحەتى سەد جەننەت، دەشتى عەرەبوستانت
 نادەم بە ھەزار گۆلشەن، يەك خارى موغەیلانت (۱)
 بۆ لالەبى نوعمانت، داغدارە دۆل و جەرگم
 داغدارە دۆل و جەرگم، بۆ لالەبى نوعمانت (۲)
 بى پەرتەوى روخسارت تارىكە دۆلى حىرپام
 بەم زەرپرەيە بنوینە، خورشیدی درەخشان (۳)
 بۆ سەروى خەرامانت وەك قومرى ئەنالینم
 وەك قومرى ئەنالینم بۆ سەروى خەرامانت
 عەقلى و خیرەدى بردووم نەشتەى قەدەحى چاوت
 پێوئەندى ھەوای کردووم تاي زولفى پەريشان
 مېحرابى دۆل و جانە، ھىزى دەسى ئیمانە
 عاسایى خەتیبانە، شمشیری خوراسانت
 بەو قىبلەبى ئەبرۆيە، رۆح گەر لە قەزای کۆيە
 دۆل خادىمى لای تۆيە، سەرگۆيە لە مەيدانت
 خاقانە گەسك لێدەر، بۆ خادىمى بەرقاپت
 خوددامە بە رۆح قەيسەر، بۆ بان گوشى سەر بان

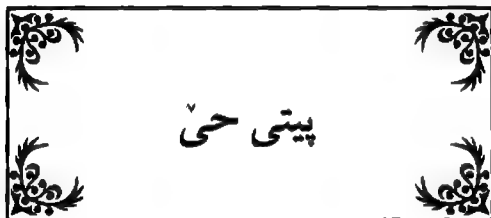
(۱) خار: دۆل. موغەیلان: دارىكى دىركاويە.

(۲) لالەبى نوعمان: گۆلى «شقایق النعمان».

(۳) حىرپا: بالندەيەكە وەك رۆزگار پەرسەت ھەر بە دەورى رۆژا
 ئەسوورپتەو.

ئەى سەيىدى مەخلووقان ئاگات لە ئيمانى بى
 ئەو ساتە کە بوو قوربان، ئەم عەبدە بە قوربانت
 تۆ سیدره نشین بازی، ساحیى سەد ئیعیجازی
 پیغەممەرى مومتازی، دەستی من و دامانت (۱)
 قورئانی نوعووتی تۆ، خەتمی بە بەشەر نای
 «بیخود» چیه یا حەسسان، جیبریلە سەنا خوانت

(۱) سیدره: «سِدْرَةُ الْمُتَهَيِّیْ»، شونینکە لە ئاسمانا.

- ۱ -

ناره قم کردو نه جاتی هه ر نه دام ده ردی گوناح
له رزو تاداری خه جالته خوّم و روو زه ردی گوناح
گه بیه چه رخی مه عریفته و یتلداشی من خاکم به سه ر
من حه ماموکی نه که م هینستا له سه ر عه ردی گوناح^(۱)
مشته تووی دانه و یتله ی چاکه شک نابهم که چی
دائیمه ن هه لگیرو وه رگیرو نه که م وه ردی گوناح
وه ک که سی لایدا له ری حو لی بیابان وا منیش
نه نفی به د پیم ته ی نه کا نه م هه ردو نه وه ردی گوناح

(۱) و یتلداش: ناوه ل، هه فال، وشه یه کی تورکیه. حه ماموکی: یاریکی
منالانه یه.

- چوومه ناو بیّشهی چوغوردی زۆر خیلافی شهرعهوه
 قهت له شیرى حق نه ترسام وا نه بئ مەردی گوناح (۱)
 هیچ کهسی وهك من له چهپسی شهشدهری یهئسا نه هیشت
 ئاسمان وهختی فرییدا بوۆ زه مین نهردی گوناح
 دهك فهلهك دهستت شکئی بهر تیری قههری حق کهوی
 ههروه کوو شووشه ی منت وا دایه بهر بهردی گوناح
 ئهی خودا گهر مشت و مالی لوتفی تو چاری نه کا
 ئهی خودا وهك خوۆره ئاوینه ی دلم گهردی گوناح (۲)
 دیر به دیر که شکۆل و دیوانی هه موو عالم گه رام
 تیا نه بوو «بیخود» وه کوو من مونته خه ب فهردی گوناح (۳)

- (۱) بیّشه: توون و چر. چوغورد: پر له دارو ده وهن و شه خه ل.
 (۲) مشت و مال: دهست سپین و پاک کردنه وه. گهردی: گهرده که ی،
 تۆزه که ی سه ری.
 (۳) مونته خه ب فهرد: تاقه شیعی هه لبارده. ئهم پارچه شیعره له سالی
 ۱۳۴۸ ی هيجريدا وتراوه که به حرووفی ئه بجه د ئه کاته: «بدل ترجمان
 حقیقت - به دل ته رجومانی حقیقهت».

- ۱ -

«طوبی لِمَنْ» که رۆحی فیدای ئەو نیگاره کرد
خۆی باده نوۆشی نه شهیی ئەو چاو خوماره کرد (۱)
«طوبی لِمَنْ» که واهه رو مائی به پراستی
شابهشی خاکی ئەو به رو بووم و دیاره کرد
«طوبی لِمَنْ» که واهه ئومیدی قودوومی یار
برژانگی گه سکی جادهیی ئەو شه هسه واره کرد
خۆزگه م به وهی که پۆری دلی خۆی به سه د نیاز
نیچیری ئەو عوقابی مه لایك شکاره کرد (۲)
خۆزگه م به وهی که مودده تی عومری به نه قدی جان
باخی نوعووتی شاهی مه دینهی ئیجاره کرد

(۱) «طوبی لِمَنْ»: خۆزگه به و که سه.

(۲) عوقاب: هه لۆ. شکار: راو.

خۆزگەم بەوەی کەوا لە پەنای ئەو شافیعەدا
 قازانجی ئەو نەمام و گۆل و لالەزارە کرد
 قوربانی ئەو جەنابە کە بریانیکی بەرخ
 ئیزھاری زەهری خۆی وەکوو بوو بەو قەرارە کرد
 بۆی بوو بە شیرو شەکری شیفای بەخشی جاویدان
 سوودیکی وای لە چەشنی ئەو زەهری ماره کرد (۱)
 «بَيْضًا» بە ئەمری ئەو بوو کە وەستا دەقیقەیی
 دوو لەت بە دەستی ئەو بوو کە مانگی ئیشارە کرد (۲)
 ئەو بوو کە وەك مەلەك شەوی ئەسرا لە ئاسمان
 یەزدان تەوافی مەقدەمی بەو حەو ستارە کرد (۳)
 ئەو بوو کە یەك چتیرو مەنئ جۆ لە خەندەقا
 روژی غەزا کیفایەتەو یەك هەزارە کرد
 تەسبیح و نالە ی ئەو بوو کە کردی بە دارو بەرد
 ئەو بوو قەسە بە ئاسك و ئەو سووسە ماره کرد (۴)

(۱) ئەگێرنەو وە ژنە جوولە کە یەك زەهری کردبوو بە گۆشتەو وە بۆ
 پیغمبەر ﷺ تا دەرخواردی بدا، بەلام گۆشتە کە هاتە دەنگ و پیتی وت کە
 زەهری پێوەیەو پیغمبەر نەبخوارد.
 (۲) «بَيْضَاء»: خۆر.
 (۳) ئەسرا: شەوڕەوی، میعراج. حەو: حەوت. ستارە: ئەستێرە.
 (۴) ئەگێرنەو وە وردە بەرد لە ناو دەستی پیغمبەر دا «سبحان الله» ی
 کردووە، ئاسك و سووسە مار قەسیان لە گەلی کردووە.

- تبعجازی نهو بوو «ساریه» بیستی قسه‌ی «عومه»
 مومتازی نهو بوو ریفه‌تی بهو یاری غاره کرد (۱)
 بوچی نه‌بی به ساحیی نووره‌ینی نه‌یره‌ین
 «عوسمان» که بونی دوو گولی لهو نه‌وبه‌ه‌اره کرد (۲)
 یادی برۆی ره‌سوولی خودا بوو به یاوه‌ری
 «حه‌یده‌ر» که فه‌تخی خه‌یه‌ری بهو «ذوالفقار»ه کرد
 پروانه چۆن به روتبه‌یی «مینا» خه‌لات کرا
 «سه‌لمان» که هاتوو به‌یعه‌تی بهو تاجداره کرد (۳)
 شافیع که نهو بی، نه‌هلی که‌بائیر چ باکیه
 با ههر بلین که تیغی گونه‌ه جه‌رگی پاره کرد (۴)
 شوکری خودا که رستی نه‌جاتی له مل کرا
 بو پاس نه‌وه‌ی که خوی به سه‌گی نهو هه‌واره کرد

(۱) نه‌گیر نه‌وه له غه‌زای «نه‌هاوه‌ند» دا سه‌رکرده‌ی موسولمانان
 «ساریه‌ الکئانی» گه‌مارۆ درابوو، به‌لام به‌خوی نه‌ئه‌زانی، حه‌زه‌رتی
 «عومه» علیه‌السلام له مه‌دینه‌وه هاواری لی کرد: «ساریه، الجبل» واته: خۆت په‌نا
 بده به شاخه‌که باتووش نه‌بی، ته‌ویش گرتی لی بوو وه خوی وله شکره‌که‌ی
 رزگار کرد.

(۲) نه‌یره‌ین «نیرین»: دوو روونا که‌که. بۆیه به حه‌زه‌رتی «عوسمان» وتراوه
 «ذوالنورین» که "دو" کچی پیغه‌مبه‌ری هیناوه.

(۳) سه‌لمان: «سه‌لمان فارسی» که پیغه‌مبه‌ر له باره‌یه‌وه فه‌رمویه‌تی:
 «سَلَمَانٌ مِنَّا أَهْلُ الْبَيْتِ» واته: سه‌لمان له خۆمانه، به‌ماله‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی.

(۴) که‌بائیر: «کبائر» گونا‌هی گه‌وره.

له ساداتی ته کښې «عبدالکهریم» نازانی شایې بوو
 که چی فیلی نه جهل هات و کشیکې کردو ماتی کرد
 که زانی نه شته یې نادا حه یاتی عاریت بو که س
 ئویش وهك باب و جه ددی ئاره زووی به زمی مهماتی کرد
 «بِحَمْدِ اللَّهِ» له دنیا دا که نه وقاتی نه فیهی خوئی
 به نه کسر سهر فی زیگری باقیاتی سالیحاتی کرد^(۱)
 من و توی تووشی قه عری دوزه خی هیجرانی غم فهرموو
 نه گهرچی خوئی له نه وجی قه سری فیرده وسا سوباتی کرد^(۲)
 که پرسیم سالی غوفرانی له ئوستادی خیره د «بیخود»
 به ئاهو ناله داوای قاقه زو خامه و دهواتی کرد
 منیش له وحه ی دل و نه نگوست و چاوم نایه به ردهستی
 ئویش «الحق» به دیققهت سهنه تیکی پر نیکاتی کرد
 حوروونی موعجه مهی نه ميسره عه ی نووسی به ته ئریخی
 «جهوانمه ردی له نه شرافی ته کښې نه مړو وه فاتی کرد»^(۳)
 ۱۳۵۳ ک

(۱) نه فیهه: گرانبه ها. باقیاتی سالحات، [باقیات صالحات]: کرده وه ی
 چاک که له پاش مردن نه مینیتته وه. (۲) سوبات: دامرکانه وه و حه سانه وه.
 (۳) نه م پارچه شیعره له لاواندنه وه ی شیخ «عبدالکریم» ی شیخ
 «محمده د» ا و تراوه که یه کیک بروه له ساداتی ته کیه ی «قه رده داغ»، وه له
 ۱۳۵۳ ی هیجریدا کوچی دواپی کردووه.

- ۳ -

«يَحْمَدُ الله» له سهر ته عمیری مزگه وتی «عه بابہ یلی»
 جه نابی شیخ «که ریم» ی ثالی شیخ «مه محمود» سوباتی کرد
 به بآلی ﴿إِنَّمَا يَغْمُرُ﴾ که گه یه ئه و جی ﴿مَنْ أَمَنَ﴾
 «امان الله» له داخ ئیحسانی ئه و رۆحی شکاتی کرد (۱)
 «أبو صادق» له پاش فه تحی عیبادهت خانه یکی و
 به خه رقه ی شالی تورمه ی مه غفیرهت یه زدان خه لاتی کرد
 عوروو جی چونکه هه سری پیاوه تی و ره ددی «مَظَالِم» بوو
 له عه رشی ئیزه دیدا بویه ئیخلاسی سوباتی کرد
 ره فیقان سالی ته عمیرو وه فاتی شیخیان پرسی
 که مه سجد که ی ته و او بوو؟ که ی ئه ویش ته رکی هه یاتی کرد؟
 موئه رریخ، یه عنی «بیخود» جه وه هری ئه م میسره عه ی فهرموو
 «له دوا ی ئیتمامی ئه م مزگه وته زوو مو حسین وه فاتی کرد» (۲)
 له باتی جائیزه م به ندهش دوعای عه فووم ئه و ی یه عنی
 له وه ی له م جینگه دا ته دریس و ته هلیل و سه لاتی کرد (۳)

(۱) ئیشاره ته به ئایه تی ﴿إِنَّمَا يَغْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾
 واته: که سینک مالی خوا ئاوه دان ئه کاته وه! که باوه ری به خوا و رۆزی
 قیامهت ببی. امان الله: «امان الله خان» ی والی «سنه» که مزگه وتی
 «دارالاحسان» ی کرد و ته وه. (۲) جه وه هری: نوخته دار.
 (۳) ئه م پارچه هه لبه سته میژووی ئاوه دان کردنه وه ی مزگه وتی
 «عه بابہ یلی» و کوچی دوا یی خوا لی خوش بوو شینخ «که ریم» ی شیخ

- ۴ -

پینج خشته کی «بیخود» له سه ر شیعری «فه وزی»

تهی خودا، تهی رافییی نو سه قفی گهر دوون، بی عه مه د

نیعمه ت بو ئیمه «لَا يُحْصِي»، سیفات «لَا يُعَدُّ» (۱)

شوکر «لله» تا ده وامی بی له گهل روّحا، جه سه د

پر زمان و دلّمه یا ره ب، ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

زیکرو فیکری زاهيرو باتینمه ﴿اللَّهُ الصَّمَدُ﴾

بی که سو بی مال و جاهم «یا رسول الله» ده خیل

زور فه قیرو بی په نا هم «یا رسول الله» ده خیل

توی به وه لّلا «خضر» ی راهم «یا رسول الله» ده خیل

ریگه لی ون بووی گونا هم «یا رسول الله» ده خیل

واله ده شتی چولی عیسیانا خه ریک ماوم مه ده د

تیکه لی دنیای ده نی عه قل و دیرایه ت ون ته کا

سه یری مه لها سینه مای چاکه و عینایه ت ون ته کا

«مه حمود» ی عه بابهلّی ییه، که له ۱۳۷۴ ی هجریدا بوون، وه به حیسابی
ته بجه د ته کاته حه رفه نوخته داره کانی ته م نیوه شیعره «له دواى ئیتما می ته م
مزگه وته زوو «محسن» وه فاتى کرد».

(۱) عه مه د: [عَمَد]، کۆله که. «لَا يُحْصِي»: حه سیب نا کرنت. «لَا يُعَدُّ»:
نایه ته ژوماردن.]

تۆزی بی دینی عه جه ب جاده ی ویلایه ت ون نه کا
گیژه لووکه ی مه عسیه ت ریگه ی هیدایه ت ون نه کا
﴿لَمْ یَلِدْ﴾ روشن که بهر چاوم ﴿وَلَمْ یُولَدْ﴾ مه ده د

غه یری تو نیعمه ت به که س کام پادشای «ذی شَان» نه دا
تاج و نه جمه ی «لا» و «إِلَّا» بی به ده ل نشان نه دا
ناوی تو سه روه ت به خاوه ن ئیش و بی ئیشان نه دا
نه فی و ئیسه اته که زیگری ری به حق پیشان نه دا
وا منیش ریواری نه و ریهم خودا بمکه ی به له د

نه و حه کیمانه ی که که ششافی هه موو وشک و ته پرن
موو شکافی نوقته نوقته ی حیکمه تی به حرو به پرن^(۱)
عالمی دانا گه ر نه هلی چاکه یا نه هلی شه پرن
مه شریق و مه غریب له ده رکی زاتی تو کوپرو که پرن
﴿لَمْ یَلِدْ﴾ وه ل لا نه زه ل چه شتت، ﴿وَلَمْ یُولَدْ﴾ نه به د

«فه وزی» یا وا رادیوی لوتفی خودا بی باتری^(۲)
هاته سه ر ئیخباری عه فوی تو، نیهان و زاهیری
توش له غه زنه ینی سه نادا لیده ته پللی نادری^(۳)

(۱) موو شکاف: نه وه ی به موو بسمی. مه به ست له زیره کییه.

(۲) فه وزی: مه لا «عبد العزیز» ی موفتی برا گه وره ی «بیخود» ه.

(۳) غه زنه ین: شارنکه له «نه فغانستان»، «نادر شا» ی هه وشار گرتی و ته پللی
سه رکه وتنی تیا لیدا.

عاقبهت «مه حمود» ی کردی، چونکه «إخلاص» ثاخری
 ﴿لَمْ يَكُنْ لَهُ﴾ کاری پێك هینای له گهڵ ﴿كُفُوا أَحَد﴾

- ۵ -

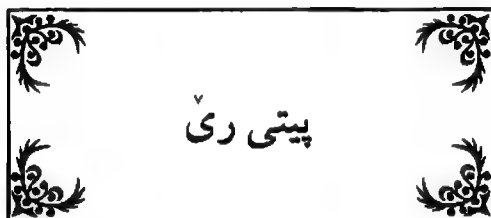
سه حەر سپاوی رووی سامالی «خورشید»
 شهفهق سووراوی گۆنه‌ی ئالی «خورشید»
 گولی «بَیضا» به یازی باخی سینه‌ی
 شه‌وی «یه‌لدا» سه‌وادی خالی «خورشید» (۱)
 به‌های «کیشمیر» و چاو جوانانی «هیند»ه
 گولی بادامی سوخمه‌ی شالی «خورشید»
 سوپهری نازه، ژیر پۆتینی باته‌ی
 ستاره‌و ماهه، میخ‌و نالی «خورشید» (۲)
 ئە کاده‌فعی هه‌زار تاو له‌رزو تیفۆس
 که‌نینیکی جینیوی تالی «خورشید»
 شه‌وی نه‌مدی نه‌کا گه‌ردوون به‌ سه‌د چاو
 ته‌ماشای پووله‌که‌و ده‌سمالی «خورشید»
 ئە گه‌ر رووی ماهی من ساتی نه‌بینی
 ئە بی ئاخۆچ بی ئە‌حوالی «خورشید»

(۱) یه‌لدا: تاریك، [درئێزترین شه‌وی سال].

(۲) میخ: بزمار.

وه کوو لای روژ په رستان ئا پرووی برد
 به نه ستوی بی خوا ئوبالی «خورشید»
 دلا، تاکه ی له گولزاری خه یالا
 وه کوو شه ونم ئه بی عه ودالی «خورشید»
 وهره توش ویلی شه وقی شه وړه وی به
 که به و رهش بووه چاوی کالی «خورشید»
 به تیغی ره مزو ئی عجابی که مهن دی
 مه هی شق کردو به ستی بالی «خورشید» (١)
 فیدای ئه و پی شه وایه م را خرابی
 له بهر پی جاها به رمالی «خورشید»
 که سی بالی مه لایک فره شی ری بی
 ئه بی قه دری چ بی، سپالی «خورشید»
 هه موو بو گهرمی بازار ی ئه و بوو
 مو غازه ی چه رخی پر گوتالی «خورشید»
 شوکر «بیخود» قیاس ناکری له گه ل پار
 سوها لالانه وه ی ئی مسالی «خورشید» (٢)

(١) بیخود له م شیعه وه ته عریفه که ی با ئه داته وه بو سه ر پیغه مبه ر ﷺ.
 (٢) ئه م پارچه شیعه له ١٣٦١ ی هیجریدا وتراوه که به حرووفی ئه به جد
 ئه کاته «له مه جازه وه بو حه قیقه تی حه قیقه ته، له مه جازه وه بو حه قیقه تی
 حه قیقه ته» که ئیشاره ته به وه که له «عیشقی مه جازییه وه چووه سه ر عیشقی
 حه قیقی».

- ۱ -

ده خيلت بم نه په نجيني دلسي نه ولادي پيغه مبه رښه
له دونياو قيامت خوټ نه كهي ريسوايي پيغه مبه رښه
«رسول الله» و عاجز كردني نه ولادي نه و، هه يهات!
(۱) «معاذ الله» له گهردي خاتري مينايي پيغه مبه رښه
زمانت بگره تا پاپوړي ثيمانت سه لامه ت بي
په نا به خوا له گيژي حيدده تي ده ريايي پيغه مبه رښه
نه بيته مانگي گيراو، تا نه به د روو رهش نه بي «بالله»
به وهر چه رځاندني رووي روژي هشر نارايي پيغه مبه رښه (۲)

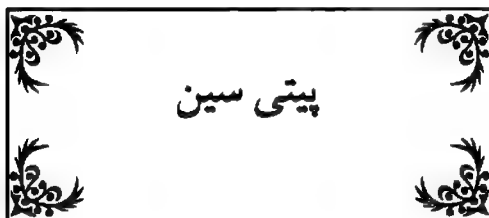
(۱) هه يهات: چهند دووره. مينا: شوو شه.

(۲) هشر ناراي: رازنه ره وهی روژي هشر.

که ئیمړو «کونده بوو»ی ته ملاک و خانووی عیتره تی نه و بڼی
 سبه ی چوڼ نه چیه ژیر سایه ی هوما ناسایی پیغه مبهړ ﷺ (١)
 هه تاکه ی هه ر خه ریکی مه حوی ساداتی که ناترسی
 له قه هری «حه یدهر» و کووره ی دلی «زه هرا»یی پیغه مبهړ ﷺ
 به شاره ت بڼی جه هه نهم جیگه ته هی «باغض»ی سادات
 به تووبای قامه ت ورووی «جَنَّةُ الْمَأْوٰی»یی پیغه مبهړ ﷺ
 به زاهیر بوونی، تاقی کیسپه وی نه تدی که چی پڼی هات
 قه مهر نازانی چوڼ شق بوو به یه ک ئیمایی پیغه مبهړ ﷺ (٢)
 به شمشیری نوعووی خووی و «ثال» و «سه حب» و نه ولادی
 نه بڼی شقیان بکه م تا شق بهرن نه عداپی پیغه مبهړ ﷺ
 هه موو روژی به باو باپرو خووم و که سمه وه سه د جار
 له سه ر تا پایی من قوربانی سه ر تا پایی پیغه مبهړ ﷺ
 بجولیننی سه با تا سه روو شمشادی چه مه ن «بیخود»
 سه لاوات بڼی له قه ددو قامه تی ره عنایی پیغه مبهړ ﷺ

(١) عیتره ت: نه وه.

(٢) نه گپړ نه وه له شه وی له دایک بوونی پیغه مبهړ دا «تاقی کیسپا» له ت بوو.
 ئیما: ئیشاره ت و په نجه راکیشان.

- ۱ -

شوگری خودا که «قادر» ی موشکیل گوشایه غهوس
بو غونچهیی دلی منو تو بای سه بایه غهوس
شوگری خودا که مهنزهری دنیاو قیامه ته
بو ئیمه یه عنی جامی دوو گیتی نه مایه غهوس (۱)
شوگری خودا که بو دلی پر چلکی مه عسیه ت
وهك سه یقه لیکی ژهنگی که دوورته زه دایه غهوس (۲)

(۱) مهنزهر: جیگای ته ماشاگردن، وهك ئاونه که ی ئه سکه ندهرو جامه که ی
جه مشید که ئه لئین: یه که میان ئه ره ستوو دروستی کردبوو بۆ ئه سکه ندهرو
به سهر مناره یه که وه له «اسکندر یه» داینا بوو وه جم وجوولی دوزمنی لئوه
دهر ئه که وت، وه دووه میشیان ههروه ها له و چه شنه بووه.
(۲) سه یقه ل: «صیقْل»، قه لایی ژهنگ پاک کردنه وه. که دوورته زه دا:
ئوه ی که لابه ری ره شایی دل و دهروونه.

ماهیکی وایه ساکینی بورجی ویلایه ته
 شاهیکی وایه خاوهنی تاجی رهزایه ته غهوس
 نهولادی چیره دهستی شهجاعت مه داره شهینخ
 نهحفادی خو شه ویستی شه فاعهت په نایه غهوس (۱)
 یهك دانه دوپره که ی سه ده فی «فاطمه» ی به توول
 تقانه سهروه که ی سه سنی موجته بایه غهوس
 مورغی دره ختی عالمی نه پرواحه، دانه شی
 فهرموویه خو ی که نووری ته جهللی خودایه غهوس (۲)
 میهری سوپیهری مه عریفه ته و هه وری ره حمه ته
 ده ریایی لوتفه، مه نبه عی جوودو عه تایه غهوس (۳)
 سه رداری خیللی «قادی» و «نقشه به ندی» یه
 نوستادی هوزی نه هلی ته کی و خانه قایه غهوس (۴)
 سه پسی نه جاتی مه حزه، غه می عهینی شادیه
 زامو برینی مه لحه مه، ده ردی ده وایه غهوس

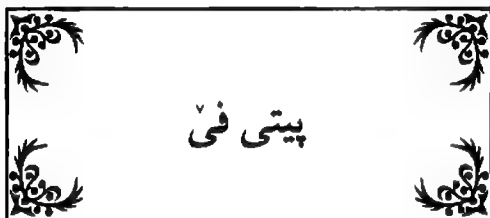
-
- (۱) چیره ده ست: ده سه لات دارو نازا.
 (۲) مورغ: بالنده. دانه: دانه و نله ی چینه.
 (۳) میهر: روژ. سوپیهر: «سپهر»، ئاسمان.
 (۴) ته کی: ته کیه، باره گای هه وادارانی ته رتقه تی قادری. خانه قا: باره گای
 هه وادارانی ته رتقه تی نه قشبه ندی.

عه نقای قافی غیره ته، بازی ته ریقه ته
 قوربیه تی سه عاده ته، یه عنی هوما یه غه وس^(۱)
 که نناسی ری موریده، موریدی خه لیفه یه
 فیرقه ی خه لیفه شیخن و شیخی مه لایه غه وس
 بر روانه حیشمه تی که له عهرسه ی بوزورگییا
 نه سپ و وه زیری مه مله که تی، فیل و شایه غه وس
 قوتبی زه مان نه گهر نه یه مونگیرینه بوچ
 پیی والهبانی شانی هه موو نه ولیایه غه وس^(۲)
 نه بدال، نه گهر ریجال، نه گهر نه وتاد، نه گهر وه لی
 به خوا هه موو په پووله ن، نه وان و چرایه غه وس^(۳)
 له م چوئی پر له حوئی بیابان و زولمه ته
 وه «خدر» ی زینده رابه ری ریگه ی هودایه غه وس
 سه حنی مونیفی دائیره ی سیححه تی وجود
 قوبه ی شه ریفی مه رکه زی «دار الشفا» یه غه وس^(۴)

(۱) عه نقا: «سیمرخ»، که بالدارنکی که میابه. قاف: مه به ست کینوی
 نه فسانه یی قافه. قوربیه تی: نزیکه لیه وه. هوما: بالدارنکی ئیسقان خوړه،
 نه لئین: سیبه به سهر هه رکه سه وه بکا نه بی به پادشا.
 (۲) نه لئین: حه زره تی غه وس پی به سهر شانی هه موو نه ولیایه که وه یه.
 (۳) نه بدال: «آبدال»، تاقمینکن له پیاوانی خوا به پتی ئیستیلای
 «مُتصوّفه»؛ هه روه ها «رجال الغیب» و «اوتاد» و «نه ولیا». نه لئین: کاروباری
 گیتی به مانه سپیراوه.
 (۴) مونیف: پان و به ری ره لالا.

- بو ئاستانه كەي وەرە ئەي تيرە دل نەخۆش
 ھەر حوجرەيىكى «رۆتكەن» ى سەدگارەبايە غەوس (١)
 دارو درەختى ھەسرەتى عوودى قومارىيە
 خاشاك و خۆلى رەشكى غەبىرى خەتايە غەوس (٢)
 بو دەستى رەعشە دارى لە پى كەوتوانى عەشق
 يادىكى ئىعتىدالى قەدى سەد عەسايە غەوس (٣)
 بو قەتلى زەيبەقى ھەوەس و ھەژدەھاى لەعين
 تلياكە خاكى، مەر قەدى ئىقلىميايە غەوس (٤)
 خۆزگەم بە خۆم كە خاكى نەزەرگەى ئەوم بە رۆح
 چوونكى نەزارەيىكى ھەزار كىميايە غەوس
 «بېخود» نەكەى خەياللى تەداوى بە غەبرى ئەو
 لوتفنىكى سەد دەواى وەكوو «عَرَقُ النِّسَاء» يە، غەوس (٥)

- (١) رۆتكەن: رۆتكەن، ئەو دەزگايەى كە وئەى دەروونى پى ئەگرن.
 (٢) عوود: دارىكى رەشى بۆن خۆشە بۆ بۆنى خۆش ئەيسووتىن. قومار:
 شارىكە لە ھىندوستان كە ئەو عوودەى بە زۆرى تيايە. خەتا: ناوچەيەكە لە
 ئاسياى ناوەرەست، بە مېشكى بۆن خۆش ناوبانگى دەركردووە.
 (٣) رەعشەدار: لەرزۆك.
 (٤) زەيبەق: جيوە. ئىقلىميا: ماددەيەكى كىميايىيە جيوەى پى ئەمرى.
 شاعىر بۆيە لىرەدا نەفسى شوبھاندووە بە جيوە، چونكە وەك ئەو ھەردەم
 لەسەر بارىكە. (٥) «عَرَقُ النِّسَاء»: نەخۆشىيەكە.

- ۱ -

ئەى سەبا، ئەى قاسىدى ئەربابى ناموس و شەرەف
هەستە تا «كەرکوك» بچۆ ئازانە ئەمما «لَا تَخَفْ»!
زوو وەكوو تەلسز بېرۆ دەستى من و داوینى تۆ
وەختى خۆت نابى بکەى يەك لەحزە زايەى يا تەلف^(۱)
ئەم عەريزەم بۆ مودىرى مەنتىقەى تاپۆ بەرە
يەعنى چادر حاجى ئەحمەد زادە ئەورەحمان شەرەف
پى بلى وەك من هەموو ئەهلى «سولەيمانى» ئەلین:
حافىزى ئەو بن لە کاک «ئەحمەد» هەتا شاھى «نەجەف»
تا بەراتى ئەشقىا بى دانەوێلەى مەعسەت
تا خەلاتى ئەوليا بى شالى تورمەى «مَنْ عَرَفَ»^(۲)

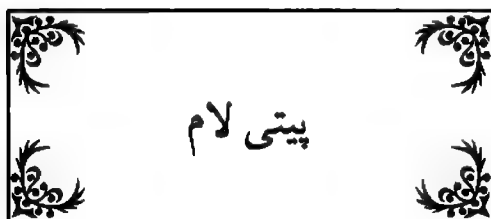
(۱) تەلسز: بى تەل.

(۲) «مَنْ عَرَفَ»: ئىشارەتە بە [و حەدىسى پېغەمبەرە ﷺ] کە دەفەرمى: «مَنْ

خۆشه‌ویستت هەر له قه‌سری عوشره‌تا بێ باده‌نۆش
تا چه‌زت دایم له بیری چه‌سه‌ره‌تا بخواته‌سه‌ف
هەر به‌ ناوی عاله‌می ویجدانه‌وه به‌نده‌ش ته‌لیم:
هەر بژی تا پۆ مودیری، هەر بژی «نِعْمَ الْخَلْفُ» (۱)

﴿

عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» واته: هەر که‌س خۆی ناسی خۆایش ته‌ناسی. که
ته‌مه‌ش سروشتی ته‌ولیا ی خوایه.
(۱) «نِعْمَ الْخَلْفُ»: نه‌وه‌یه‌کی چاک. بیخود ته‌م پارچه‌ شیعره‌ی بو‌ خوالی
خۆش بوو «عبد الرحمن شرف» نویسه‌.

- ۱ -

«بِحَمْدِ اللَّهِ» به بولبول مه شره بیکی «فاضل» و خوْشحال
عه تای فهرموو خودا گول غونچه بیکی تازه وو لیو ئال
ئه گهرچی ناوچه وانسی پاکی قیبله ی روژ په رستانه
هیلالی عیدی «فطر» یش دهرئه خا، ئه ماما به ئه بروی کال
ده هان و مه قعه دی دوژمن قه عاده ی بیّت و بلویری
ده ماری حاسیدی ده سرازه، ئیسقانی عه دووی خرخال
ئه گهر پیشکesh ئه فهرموون پیشکeshی بیّت عهرشی ره حمانم
به توولی عومرو عیلم و فه زل و جاه و حیسمهت و ئیقبال
ئومیدم وایه بهد خواهی به هه شتی ته لعه تیکی وا
بلیسه ی دوزه خی بوخل و هه سه د بیکا به کو ی زوخال

به تیغی شهرع و دیرعی وهرع و به رزی عیلم و گورزی زوهد
 خودا بیکه ی به سهر ها و عه سری خویا وهك «توهه متن» زال^(۱)
 كه سالی مه ولیدیم پرسی، خیره د فهرمووی وه کوو باوکی:
 بژی «یا رب بجاه قائل «عش قرناً» او صد سال»^(۲)

- ۲ -

ئارامی جانه، مه حره می رازی نیهانه دل
 به عنی له به ینی یارو منا ته رجومانه دل
 عهرشی خودایه خاتری پر نووری موئمینان
 پیی بویه وا له سهر سهری جهوت ئاسمانه دل^(۳)
 وریا به! قهت پزیسکی گوناھی توخون نه خه ی
 بو تائیری مه حبه به تی حق ئاشیانه دل^(۴)

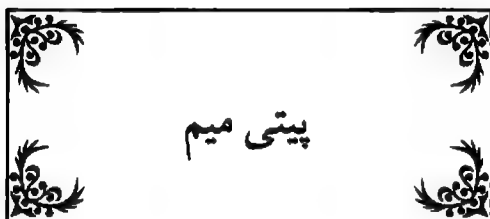
-
- (۱) توهه متن: له قه بی رۆسته می زاله. زال: باوکی رۆسته مه و به
 ههرکه سیکی ئازایش نه وتری.
 (۲) رسته ی ناو دوو که وانۆلکه که له سهر شیوه ی نووسینی جارانی
 کوردی، نه کاته ۱۳۵۹ که سالی له دایک بوونی نه و که سه یه نه م پارچه
 شیعره ی بو و تراوه، که بۆمان ساغ نه بوه وه کییه.
 (۳) نیشاره ته به [حه دیسی]: «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ» واته: دلی
 موسولمان باره گای خوایه.
 (۴) تائیر: «طائر»، بالدار. ئاشیان: هیلانه.

دایم له ده رکی سینه به یادی برؤی نیگار
 شم شیر وای به دهسته وه وهك پاسه وانه دل
 بیگانه بیته ژووره وه قه تعی سه ری نه کا
 گهر یاری ئاشنایه ئیتر میهمانه دل
 ئاخو به یادی نی رگی بیماری کییه وای
 روخساری سووری زرده، به هاری خه زانه دل!
 بیماری نازی غه مزه بی چاویکی قاتیله
 مه جرووحی مه وجی جه وه هری تیغی ده بانه دل
 ئاخو له حه سه رته تی نه بی بالایی کییه وای
 دایم خه ریکی ناله وو ئاه و فوغانه دل!
 چه و تاوی باری فیرقه تی بالایی دولبه ره
 پیریکی بی عه سایه، نه گهرچی جه وانه دل
 تیغی فیراقه قه تعی ره گی رۆحی کردوه
 خوین ههروه کوو فواره له رۆحی ره وانه دل
 به عنی له داخی لاله بی رووی دهم گوئیکه وای
 وهك ئه شکی من که رهنگی ئه لئی ئه رخه وانه دل
 مه جنوونی گهردی ناقه بی له یلایه، وه رنه بوچ...
 وهك چاوی من هه میسه له شوین کاره وانه دل^(۱)

(۱) ناقه: حوشره میچکه.

- سیمورغی قافی مه حوی خه یالی میانه قهلب
 عه نقایی وه همی میمی ده می بی نیشانه دل^(۱)
 که وتۆته داوی تۆوه به مه نحووسی تی نه گهی
 ته یری هومایی سه عده، نه لئی رایه گانه دل^(۲)
 دانه ی مه حبه به تی بده ری و ئاوی سافی عه شق
 برسی مه ییله تۆ بی خودا، بی زمانه دل
 له وساوو شوغلی رابته یی رووی یار نه کا
 فکری ئه وه نده سافه وه ک ئاوی ره وانه دل^(۳)
 بی سوجدیه یی هیلالی برۆی نه و به راستی
 زه ردو زه عیف و زارو که چ و ناته وانه دل
 «بیخود» به ئه مری نه و به له ده یری مه جازی یا
 ساقی مه یی حه قیقه ته، پیری موغانه دل
 وه ختی عوروو جی حه ققه، به سه پهستی به تال
 بۆ بانی مه عریفه ت به خودا نه رده وانه دل^(۴)

- (۱) میان: ناو قهده، وه ک پیتی «قاف» له باریکیدا. میمی ده م: ده می وه ک سه لکی پیتی «میم» له بچکۆله ییدا.
 (۲) رایه گان: مفت و خوړایی، وه ک شتیک له رینگادا دوز رابته وه.
 (۳) رابته: [رابطه]، ئه وه یه که سۆفیه کان بیر له خواو له پیر نه که نه وه، یه کیکه له ئادابی ته ریفه تی نه قشبه ندی.
 (۴) عوروو ج: سه رکه وتن. نه رده وان: په یژه.

- ۱ -

له کونجی خه لوه تی غه مدا که مه شغوولی ریازاتم
شه وو روژ هه سری فیکری په رچه م و رووی تویه نه وقاتم^(۱)
بلیسه ی دۆزه خی عه شقت منی ئاواره کرد، وهرنی
به خوږایی نیه نه ی جهننه تی عیرفانی تو لاتم^(۲)
نه گهر بۆ خزمهت کاغه ز نه نووسم چاوه که م، هه قمه
له بهر بی چاوییه، دوور بی له تو، گهر بی موبالاتم
نه گهر بی باوه پری برپوانه ئاوینه ی دلی خوشت
که قوربانی دلی ئاوینه وو حوسنی ته ماشاتم
له دیوانی چه مه نزاری مه حه بیته ههروه کوو قومری
به لا گهردانی سه روی میسه رع ی مه وزوونی بالاتم

(۱) ریازات: [ریاضات]، ئازاردانی نه فس له سه ر شیوه ی سزفیه کان.

(۲) نه ی جهننه تی عیرفانی تو: نه ی که سیل که تو به هه شتی زانستی...!

له بۆ میجرابی ئه برۆی تۆیه گهر مه جووری مزگه وتم
 له نه شهی چاوی مهستی تۆیه مه فتوونی خه راباتم
 ئه گهر «فیل» م له بهر دهست «ئه سپ» ی تۆدا، فهرزه به یده ق بم
 وه گهر شاهم له عهرسه ی عه شقی تۆدا بی روخت ماتم
 له به زمی حوسنی خۆتا تۆ خودا جار جاره یادم که
 که من په روانه که ی روخساری شه معی مه جلیس ئاراتم
 به «شیخ نووری» بفهرموو چاوه کانت ماچ ئه کا «بیخود»
 به یادی خانه یی خه مزاری ئه مه ستانه وا هاتم (۱)

- ۲ -

عومریکه سیه ره ژۆرو په ریشانی کوه یتم
 ئاشوفته وه کوو توپر په یی خووبانی کوه یتم (۲)
 عومریکه که ره ژۆرم به مه سه ل وه که شه وه زه نگه
 هه سه رهت زه ده یی شامی غه ربانی کوه یتم
 عومریکه له زیندانی جونوونا که وه کوو شیت
 پا به ندی غه زالانی ئه سیرانی کوه یتم

(۱) شیخ نووری: نووری شیخ سالح. بیخود ئه مه پارچه شیعره ی بۆ «عهلی
 بایر ناغا» نویسه.

(۲) عومریکه: زه مانیکه. ئاشوفته: تیکچوو. توپر په: [طوره]، زولف.
 کوهیت: [کویت]، ولاتی کوهیت.

عومریکه له کونجی قهقهزی فیرقه تی گولدا
 وهك بولبولی دل خهسته غه زهل خوانی کوه یتم
 عومریکه له دووری مهحمه لی له یلا وه کوو مهجنوون
 خوّم لیـره وو دل ویلی بیابانی کوه یتم^(۱)
 عومریکه له بو کوشتنی ده ججالی هه سوودان
 هه ر مونته زیری عیسه یی ده ورائی کوه یتم
 عومریکه ده نالم به غه می تووه له که رکوک
 دایم وه کوو نهی سینه پر ئه فغانی کوه یتم
 پیویسته وه کوو قومریی ئاواره له گولشن
 سه رگه شته دلی سه روی خه رامانی کوه یتم
 په روانه سیفەت «مُضْطَرَب» م کوللی شهو، ئاخو...
 که ی پورته و ئه دا شه معی شه بوستانی کوه یتم؟^(۲)
 که ی بی که له ئوفقی «عه ره بوستان» وه روژی...
 هه لبی گولی خورشیدی دره خسانی کوه یتم؟
 واتئ مه گه دوورم له تو ئه ی ساحیبی خاتهم
 هه ر «هود هود» ه که ی به زمی «سوله یمان» ی کوه یتم^(۳)
 خه لکینه له بهر گه وه هری تاجی سه ری کورده
 قوربانی موحیتی عه ره بوستانی کوه یتم

(۱) مهحمه ل: که ژاره. (۲) پورته و: تیشک.

(۳) هود هود: په بوو سلیمان.

- هه‌رچه‌نده له زیندانی فیراقام وه‌کوو «بیژهن»
 بیللا به ته‌مای «رۆسته‌م» ی داستانی کوه‌یت^(۱)
 عاجز مه‌به «بیخود» که ئیشه‌للا وه‌کوو «یه‌عقوب»
 نه‌زدیکه ویسالی مه‌هی «که‌نعان» ی کوه‌یت^(۲)

- ۳ -

- «بِحَمْدِ اللَّهِ» دلی ده‌ریایه «خادم»
 خه‌یالی گه‌وه‌ری یه‌کتایه «خادم»^(۳)
 له دورچی نه‌زم و نه‌سری له‌فزی ئه‌ودا
 مه‌عانی «لؤلؤ» ی لالایه «خادم»

(۱) بیژهن: کورپی «گیو» و خوشکه‌زای «رۆسته‌م» بووه، دلی ئه‌چنی له «مه‌نیژه» ی کچی «ئه‌فراسیاب». جارنکیان ئه‌فراسیاب له مالی کچه‌که‌یا ئه‌ییسی، ئه‌یگری و له چالینکدا به‌ندی ئه‌کا، پاشان رۆسته‌می خالی دیت رزگاری ئه‌کا. بیللا: قه‌سه‌م به‌خوا.

(۲) بیخود ئه‌م پارچه‌ شیع‌ره‌ی به‌بۆنه‌ی گه‌رانه‌وه‌ی خوا لێ خۆش بوو شیخ «مه‌حمود» ی «حه‌فید» وه‌ وتوو له «هیندوستان» وه‌، له‌و کاته‌دا که گه‌یشته‌وه‌ته «کوه‌یت». ئه‌م پارچه‌یه له ژماره "۶" ی رۆژنامه‌ی «بانگی کوردستان» دا بـلاو کراوه‌ته‌وه‌ که له ۱۹۲۲/۹/۱۸ ی ریکه‌وتی ۱۳۴۱/۱/۲۶ دا ده‌رچوو.

(۳) خادم: «خادم السجاده» ی که‌رکوک.

له عهرسه‌ی شاترنجی ئیعتقادا
 له‌سه‌ر ئه‌سپی سه‌داقته‌شایه «خادم»^(۱)
 له‌لوجنه‌ی ئینتیخابی حوسنی خوّلقا
 وه‌کوو نایب ره‌ئیس ئه‌عزایه «خادم»
 له‌سایه‌ی وه‌سفی بالآ نه‌ونه‌مامان
 که‌لامی تا‌بلی بالآیه «خادم»
 عه‌زیزان بو‌قوماشی یوسفی عیشق
 خریداریکی بی‌په‌روایه «خادم»
 له‌دیوانی به‌هه‌شتی قه‌ت مه‌پرسن
 که‌یه‌ک میسراعی سه‌د تووبایه «خادم»^(۲)
 له‌خومخانه‌ی دوکانا وه‌ختی نووسین
 سیاهی مه‌ی قوتوو مینایه «خادم»
 ئه‌گهر «مه‌هدی» له‌عه‌سری «نادر» بوو
 به‌لّی له‌م عه‌سره‌شا «میرزا» یه «خادم»^(۳)
 به‌«خی» خیی خه‌تتی مه‌شقی «ابن مقله»
 به‌«ئه‌لف» ئه‌لفی هزار ئیملایه «خادم»^(۴)

(۱) شاترنج: شه‌تره‌نج.

(۲) تووبا: «شَجَرَة الطوبی»، دره‌ختیکه‌له‌به‌هه‌شتدا.

(۳) مه‌هدی: میرزا مه‌هدی خانی باشکاتبی نادر شای هه‌وشار.

(۴) ابن مقله: خوش نووسینکی به‌ناویانگ بووه. بیخود له‌م شیعره‌و
 شیعره‌ی دوواییدا یه‌که‌یه‌که‌ی وشه‌کانی «خادم» لیک ئه‌داته‌وه.

نه وهك هه ر «دال» ی دالی دیقکه تهو بهس
 «چل» یشی میمی سه د مه عنايه «خادم» (١)
 مه لّی «کۆیی» نه ژادهو بهس به فرموو
 كه خه لقی «جَنَّتُ الْمَأْوَى» یه «خادم»
 له لای من بو ته وای دَل نه خوْشان
 مه قامی عهینی موسته شفایه «خادم»
 به نووری شه مسی دین گهر مونه کيس بوو
 له سایه ی شیعری مه ولانا یه «خادم»
 چه مه ولانا «جلال الدّین» ی رۆمی
 كه رۆژی مه حزه نهو حیربایه «خادم» (٢)
 له عیلمی باخه وانی مه سنه ویدا
 ریازی مه عنهوی ئارایه «خادم»
 له زه هری ماری غه یهت چۆن نه ترسی
 كه تریاکی حوزووری لایه «خادم»
 خودا هه زکا له گه لّ جیرانی پاکی
 له زومیره ی په رزی «أَهْلُ اللَّهِ» یه «خادم»

(١) چل: به حوروونی نه بجه د به رابه ری وشه ی «میم» ه.

(٢) «جلال الدّین» ی رۆمی: سوْفی و زاناو شاعیری به ناوبانگ خاوه نی
 «مه سنه وی». حیربا: رۆزگار په رست.

دهوامی بئی به قهد عومری کوپری خوئی

هه تا شیعی له دنیا دایه «خادم» (۱)

- ۴ -

وهك خالی گۆنه هیئده خه تابارو روو رهشم

وهك په رچه می به شانه نه کردوو، موشه ووهشم (۲)

گه سینه چاکى غه مزه یی خوبانی بئی وه فام

گاهى كه تانى پورته وی روخساری مه وه وهشم (۳)

(۱) کور: مه به ست له شیعه. ئیشاره ته به شیعیکی فارسی که ئه لیت:

مرگ فرزند ندید آنکه سخن زاده ی او است

کاشکی عُمر پدر صد یك اولاد بُدی

واته: ئه وه ی نووسراوی له پاش به جی بمینی مهرگی منالی خوئی نابینی،

چونکه مناله که ی نووسراوه که یه تی، وه نووسراویش نافه وتی. خۆزگه عومری باوڤ سهد یه کی عومری مناله که ی ئه بوو که نووسراوه که یه تی.

بیخود میژووی دانانی ئه م پارچه شیعه ی به حورووفی ئه به جده به م

جۆره نووسیوه: «له لایه نی بیخوده وه بۆ دۆستیکی دینی» که ئه کاته ۱۳۷۱ ی

هیجری. ئه دۆسته ش «علی رفیق خادم السّجاده» بووه له که رکوک.

(۲) گۆنه: گۆنا. په رچه م: زولف.

(۳) سینه چاک: سینه له ت له ت بوو. که تان: جۆره قوماشینکه، ئه لاین ئه گهر

تیشکی مانگ لیتی بدا دائه فره قی. مه وه وهش: جوان.

وَا ساردو گهرمی زوهدو گوناهم که تیّ نه گهم
 مه حروومی ئاوی «کهوسهر» و مه حکوومی ئاته شم^(۱)
 من چۆن نما نه گهم که وه کوو گیسکه که ی «هه یاس»
 هاوشانی گورگی دیوو سه گی نه فسی سه رکه شم^(۲)
 نه ی ناخودایی به حری که رهم وه ختی ره حمه پیم
 که شتی هه موو شکاوم و ده ریا له باوه شم^(۳)
 من سائیلی شه فاعه ت و توّ ساحیی مه قام
 له و خوانی نیعمه ته ت بده سا لوقمه یی به شم
 من دهرده داری دهردی «مَاصی» م و توّ ته بیب
 دهردم ده واکه توّ بی خودا داوه شا له شم
 تا شاد نه بیم به مه رحمه تی کیمیایی توّ
 بوونی به «زه ر» مه حاله «مس» ی قه لّبی، پر غه شم

(۱) واته: بۆیه له خوا په رستیدا ساردم، چونکه بئی به شم له ئاوی «کوثر» تا
 فینکم بکاته وه، وه بۆیه له گوناها گهرم، چونکه حوکم دراوم به چوونه ناو
 ئاگری دۆزه خ.

(۲) نما: پئی گه یشتن و بالا کردن. گیسکه که ی هه یاس: له مه سه له ی
 کوردیدا هه یه که و هه یاس ناوێک گیسکیکی بووه هه موو روژی
 خواردنیکی باشی داوه تی و قه له وی کردوه، نه و جا هاتوه گورگیکی پیشان
 داوه، گیسکه ش له ترسانا هه رچی گوشتی ناوه به یه که وه هه مووی
 تراوه ته وه... ئیتر به م جوّره هه رگیز نه بهیشتوه له راده ییکی تاییه تی زیاتر
 گه و ره بئی... سه رکه ش: یاخی. (۳) ناخودا: که شتی هه وان.

هه‌رچەند ئەکەم خەیاڵی نەسیمی شەفاعەتت
 ۋەك غونجەیی كراوە سەرپا ۋە هاگەشم
 شایى تكایی تۆیە، منیش بۆیە ۋا بە شەوق
 سازنده‌یێكى شایەرو عەبدیكى چاوەشم^(۱)
 «بیخود» بە كرده‌ۋەو قسە، خاكەم بەسەر، ۋە هام
 هەروەك دەم و جێنۆی بتان نیشم و هەشم^(۲)

- ۵ -

ئەیا رەفییقی شەفیقم، حەریمی رازی نیهانم
 ئەدیبی فیکری حەقیقیم، نەدیمی رۆحی رەوانم^(۳)
 ئەگەر لە حالێم ئەپرسی، بە سەنگی سورمەیی دووری
 شکاوە شووشەیی ۋە سلێم، نەماوە نوتقی زمانم^(۴)

-
- (۱) سازنده: زۆر بێ، مەبەست گۆرانی بیژە. شایەر: شاعیر: گۆرانی بیژ. چاوەش: دەهۆل و زورپا ژەنی شایی.
- (۲) بتان: جوانان. واتە: قسەم هەیە و كرده‌ۋەم نیه، هەروەك جوانان چۆن دەمیان نیە و جێنۆیان هەیە. مەبەست لە نەبوونی دەم ئەوەتە دەمی جوانان ئەوەندە بچووكە ۋەك نەبوو وایە.
- (۳) حەریم: مەحرەم. نەدییم: هاو دەنگ.
- (۴) سەنگی سورمە: بەردی كەلی چا و رشتن. مەبەستی ئەوەیە ئەم بەردی كەلی دووریە بەو پێیە كە بەردە شووشەیی ۋە سلێ شكاندووم، ۋە بەو پێیە كە كەلیە توانای قسە كردنی نەهێشتووم، چونكە هەركەس كە بخوا زمانی نامێتی.

که ئەچمە حوجرە ئەلێ دەشتی «شارەزور» بەبێ تۆ
 و لاخ ئەخاتە مەلە ئاوی «زەلم» ی ئەشکی رەوانم
 بە شەو پەپوولە سیفەت خول ئەخۆم بە دەوری چرادا
 (۱) کە روژ هەلات ئیکە خورشید پەرستی بورجی دوکانم
 ئەوەندە مەحوی غەم ئەم ئەم عەزیزی میسری بە لاغەت!
 (۲) دەهانی یوسفی سانی سیفەت، نەماوە نیشانم
 وەری گەلای تەرەبی باغی دل بە پایزی ئەندوھ
 درەنگە بێرەو پیر بوو بە هاری عومری جوانم
 بە جێ نەمینی لە کەرکوک، نەبیتە باعیدی خوینم
 ئەگەر نە یەیتەو «لەوسەر»، ئەبیتە قاتیلی جانم (۳)
 وەکیل بە تۆ کە سەلامی منت گەیانە بە فەقیکان
 لەپاش موسافەحە عەرزیاں بکە کە بەندە فلانم

(۱) واتە: وەك چۆن گۆلی «روژگار پەرست» بەسەر بورجی دووکانەو
 لەگەڵ خۆرا ئەگەرێ، منیش هەرچەند کە روژ ئەبیتەو ئەچمە سەر بەرزێ و
 چاو بەم لاو لادا ئەگێرم بە هیوای دیتنی تۆ کە بێتەو.
 (۲) دەهان: دەم. ئەلێن حەزەرەتی یوسف علیہ السلام لە سەڵە گرانییەکانی
 «مِصر» دا بە قسەی خوش توانیویە متمانە بخاتە دلی خەلکەو.
 (۳) لەوسەر: بە ئملای کۆنی کوردی «لوسر»، لەو سەرەو بەیخوینیتەو
 وشەی «رسول» ی لێ دەرئەچێ، دیارە بیخود ئەم شیعرە ی بۆ «رسول»
 ناویک نووسیوە.

بفرموو «بیخود» ی شیرین که لام ئە لێ به هه مووتان...

ئە گەرچی خوسرهوی شیعرم، بە لام غولامی ئەوانم (۱)

- ۶ -

به دهشتی پر جنوونی ئاخهوه مه جنوونی شهیدا خۆم

به شاخی «بیستون» ی داخهوه فرهادی ریسوا خۆم (۲)

له بازاری دلا سووتا هه موو سه رمایه یی خویشیم

له یانه ی دهست و پی به سراویا بی سوودو سه ودا خۆم (۳)

له هه و خوانی ته لیسمی سه خله تی و زیندانی ماته مدا

گه هێ کاووسی بی تاوان و گاهێ بیژن ئاسا خۆم (۴)

منم هه ردوو ده سم لێ بوونه تیغی تیژی سه رههنگان

به دهس ئەسکهندهری گه ردوونه وه بیچاره دارا خۆم (۵)

(۱) بیخود خۆی له سه ره ئه م شیعرانه ی نووسیوه: ماویه تی، به لام ون بووه لێم.

(۲) بیستون: ئەو شاخه یه که «فرهاد» به واته ی «شیرین» ی «ئهرمه ن» دای تاشی و نه خشی لێ هه لکه ند، ئە که وینه ناوچه ی کرماشانه وه له کوردستانی ئێران. (۳) یانه: مال، خانوو.

(۴) هه و خوان: «هفت خوان». له به شتی یه که می پیتی «ئه لف» دا با سمان لێ کرد.

(۵) دارا: دوا پادشای «هه خامه نشی» که له شه ره که ی هه ولێرا له سه ره دهستی ئەسکهندهری مه کدۆنیه دا شکستی خوارد.

له‌بەر بای پیچه‌وانه‌ی غەم له هیچ‌لا ناگرم وه‌قره
 له عەردی وشکی دووری جاویدانا مه‌وجی ده‌ریا خۆم
 له ساحه‌ی پەر له تۆزو گێژه‌لووکه‌ی دڵ شکستیدا
 به‌دهم بای ئاهه‌وه هاوشانی دڤک و دالی سارا خۆم
 سه‌رو شانی دلم پز بوو له تاج و شیرو روتبه‌ی غەم
 له مشکۆی پایته‌ختی نامورادیدا شه‌ه‌نشا خۆم^(۱)
 گه‌ه‌نی سه‌رگه‌شته‌یی «مه‌لحه» و «قه‌راج» و «نه‌ینه‌وا» و «پیر مه‌م»
 گه‌ه‌نی ئاواره‌یی «هه‌ولیر» و رینی «که‌رکووک» و «به‌غدا» خۆم^(۲)
 له که‌نعانی فیراق و جان‌گودازیدا وه‌کوو «یه‌عقوب»
 له «میسر»ی ئیشتیاق و عیشقبازیدا «زوله‌یخا» خۆم^(۳)
 هیلاک‌ی بازه‌که‌ی ئه‌وجی «عه‌بابه‌یلنی» ی وه‌کوو به‌غدا
 په‌شیوی شاهه‌که‌ی «ئه‌حمه‌د بېرنده» ی وه‌ک «بوخارا» خۆم
 گه‌ه‌نی دڵ چاک‌ی تیغی زیه‌نی شیخ «عبد‌الکریم»، گاه‌نی...
 جگه‌ر چاو پەر له ئاوی رۆژی عیلمی کاکه «بابا» خۆم
 هه‌له‌ستم، دائه‌نیشم وینه‌یانم هه‌ر له‌بەر چاوه
 موریدڤک و خه‌ریکی رابسته‌ی دوو پیری دانا خۆم

(۱) مشکۆ: له وشه‌ی «مه‌شکو‌یه» ی فارسیه‌وه وه‌رگیراوه، واته: کۆشک و سه‌را.

(۲) ناوه‌کانی دێری یه‌که‌م ناوی چه‌ند شوێنی لیواکانی کوردستانی عێراقن.

(۳) جان‌گوداز: گیان‌تواندنه‌وه، به‌خت کردن. زوله‌یخا: ژنه‌که‌ی عه‌زیزی میسر که دلی چوو بوو له حه‌زهره‌تی یوسف علییه‌.

بههشتی نیشتمانم بئی نهوان لا ئاگری سووره
 له شادی گیتی یا دۆزهخ نشینی شینی عوقبا خۆم
 له هیچلا بئی بهها نابئی سهدهف پهروه ردهیی ئیخلاص
 له بهحری بئی پهیی میهر و وفادا دورپری بهکتا خۆم
 به دهم دهنوکی چهرخه چنگ به خوینی دهرده وه «بیخود»
 له چۆلی گهرمانی بئی نه واییدا حوبارا خۆم^(۱)

- ۷ -

دیده کهم لهو رۆژه وه من ئاشناتم، رۆحه کهم
 ئاشنایکی به گیان و دل فیداتم، رۆحه کهم
 پورتهوی رووی تۆم که دی لهو ساوه وه «روح البیان»
 هه ره خه ریکی سهیری سوورهی «والضحی» تم، رۆحه کهم^(۲)

(۱) حوبارا: که په واله. نه لێن به یانی که هیلانه کهی خوی به جی نه هیلن
 ئینواره ری ناباته وه سه ری. نه م پارچه به له لاواندنه وهی خوالی خوش بووان
 شیخ «عبد الکرم» ی نه حمه د برنده و شیخ «بابا ره سول» ی عه بابه یلیدا
 وتراوه که به که میان له ۱۳۶۱ و دووه میان له ۱۳۶۳ ی هه جریدا کۆچی
 دوا بیان کردوه.

(۲) «روح البیان»: ته فسیرنکی قورئانه که زانای تورک «ئیسماعیل حق»
 دایناوه. «والضحی»: به کێکه له سووره ته کانی جزمی «عم».

تا له چاوی مورشیدی تۆ به یه تم وه رگرتوه
 رۆژو شهو مه جزووبی ههوشی خانه قاتم رۆحه کهم (۱)
 دل شه گهر مه فتوونی دانهی خاله کهی سه رگۆنه ته
 خۆم شه سیری په رچه می داوی بالاتم رۆحه کهم
 تۆ که لۆرتی حوسنی شه مړۆ، فهرزه من بئ بهش نه کهی
 موسته هه ققی روت و موحتاجی زه کاتم، رۆحه کهم
 من به قووتی وه سلی ئیواره و سبه یئی تۆ شه ژیم
 تۆ خودا تۆش نهی بری مووچه و به راتم، رۆحه کهم
 شهو شه زانی، بۆچی ههر ده ورو خولی رووی تۆ شه ده م؟!
 تا بزانی من که په روانه ی چراتم، رۆحه کهم
 بشمرم خاکم له پاش سه د سال شه لئ وه «سام» ی «نوح»
 شهی مه سیحا چاوه پئی یه که مه رچه باتم رۆحه کهم (۲)
 تووشی تیغی نازی تۆ بووم تازه توخوا لیم گهری
 با شه هاده ت بئ به شه سابی نه جاتم، رۆحه کهم (۳)

(۱) مه جزووب: [مَجْذُوب]، راکیشراو. سۆفی له سۆزی بیر کردنه وه دا له
 خواو له پیر حاله تیکی تایه تی به سه را دی که بهو حاله ته شهوتری جه زبه،
 «جَذْبَة».

(۲) شه فسانه یه که هه به شه لئ: هه زه تی «عیسا» عليه السلام سامی کوپی
 هه زه تی «نوح» عليه السلام ی زیندوو کردوو ته وه!

(۳) شه هاده ت: شه هید بوون. «شه هید» له و دنیا لئ پرسینه وه ی نیه!

جائیزه‌ی ئەم شیعره نازدارانه «بیخود» عەرز ئەکا...
کافیه بەم نەوعه لوتفت بوو خەڵاتم، رووحەکم

- ۸ -

پنج خشته‌کی «بیخود» لەسەر هونراوه‌ی «زیوەر»

موشکی خوتەنە پەرچەمی خوشبۆی برایم
رەشکی سەمەنە روومەتی مینۆی برایم
لەعلی یەمەنە لیوی سوخەنگۆی برایم
«دورپی عەدەنە تەلەتی نیکۆیی برایم
سەروی چەمەنە قامەتی دلجوویی برایم»^(۱)

زاهید نە، منی عاشق ئەسیرم بە نیگاہی
مورشید وەرەگیرێ لە ئیمان چاوی سیاہی
کاری من و «مانی» نە قەت سوورەتی ماہی
«نەخشینە بە نووکی قەلەمی سونعی ئیلاہی
دنیا ئەگرێ قووہتی بازوویی برایم»^(۲)

(۱) خوتەن: ناوچە یەكە لە ئاسیای ناوەراست. رەشك: مایە ی خەفەت.
سەمەن: سێ پەرە. مینۆ: ئاوانە، ئاودار، رەنگاو رەنگ. نیکۆ: چاك. دلجوو:
ئەوہی دل بە دوا یا ئەگەرێ. (۲) ماہی: وەك مانگی نەو.

له وساوہ کہ بیماری ئەوم دیوہ بہ دوورین
خە لکینە مە پرسن لە منی خەستەوو میسکین
هەرچە نەدە دڵم چاکە بە تیری «بلە نەخشین»
«فیکرم هەموو رەنگینە لە فەیزی دڵی خوونین
ئە من بە فیدای خەنجەری ئەبرۆیی برایم» (۱)

ئەو شوخە کە چە فیهی لە سەر و گەردنی ئالان
ریشە دڵی عوششاقی بە ریشووی رەشی پچران
کۆلمی کە بە دەر خست و جیهانی هەموو شیوان
«ئەستێرەیی روخساری دڵی عالەمی سووتان
بورھانی مۆنە ججیم بوو مە گەر روویی برایم» (۲)

وہک مورغی قەفەس بۆچی نە کەم زارو نە فیری
حەیرانم ئە میستا کە وە کوو بمخە نە بیرئ
نەم بیستووہ قەت راوکەر هەتا ئیستە بگیری
«بیستووہ بە دامو بە شکار ئاسک ئە گیرئ
ئینسان ئە گری دیدەیی ئاھوویی برایم» (۳)

گەرچی منی دیوانە بە دڵ مات و حەزینم
لەم بادێہ سەییاد سیفەت گۆشە نشینم

(۱) دوورین: دیتن لە دوورەوہ، چاکە: لەت لەتە.

(۲) چە فیه: چە تەفە، بورھان: بە لگە، مۆنە ججیم: نجووم گەر،

[ئەستێرە ناس]. (۳) نە فیر: ھاوار، دام: داو.

بو گرتنی ئەو ئاسکە دايم له که مينم
 «ئەو نيعمه ته پر له ززه ته روژي که بينم
 دهستی من له سه رگه رده ن و ئە برۆيي برايم» (۱)

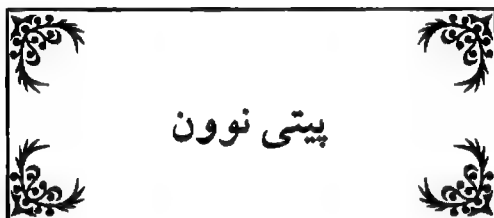
ئەو روژه که وادای له دلم تیری موحه بيه ت
 گرتی به مه سه ل ئايينه ته سویری موحه بيه ت
 چونکه بووه ديوانه به زه نجیری موحه بيه ت
 «به دبه ختيه ئازادی له زه نجیری موحه بيه ت
 به م رهنگه يه تاي سيلسيله يی مووی برايم» (۲)

ئەو روژه که ئەو ره هزه نه پشتی له وه فا بوو
 کاروانی دل و دین و ئيمان رووی له فه نا بوو
 قوربان وه کوو «بيخود» مه به دو چاری به لا بوو
 «زيوه» به چه زه به ئە مه ئاشووبه به لا بوو
 ئيمان ئە دزی قووه تی بازووی برايم» (۳)

(۱) بادیه: دهشت.

(۲) به مه سه ل: ههروهه. تا: تال. واته: وهك چون وینه گر له به رده می ئینسانا
 ئە وهستی وینه ئە گری، ئە ویش له به رده می منا وه ستاو تیریکی پیه نام، وه
 به و تیر پیه نانه وینه یه کی جوانی خوشه وستی گرت.

(۳) ره هزه ن: ری گر.

- ۱ -

گەر هود هوده که ی بادی سه با بی له «سه با» تان
گەر ته ختی «سوله یمان» ییه ئه یخاته هه واتان (۱)

(۱) هود هود: په پوو سلیمان. سه با: پاته ختی به لقیس شا ژنی یه مهن له
سه رده می حیمیه ریبه کانا. له قور ئانا هه یه که په پوو سلیمان یه کیک بووه له و
بالدارو جانه وه رانه ی خوا رامی کرد بوون بو حه زره تی سوله یمان عليه السلام
ئیشیان پی بکا؛ وه جارێکیان ئهم په پوو سلیمان یه ده نگو باسی شاری
«سه با» ی هیئا بو حه زره تی سوله یمان و ئاخړه که ی ئه و مه سه له بوو به هۆی
ئه وه حه زره تی سوله یمان عليه السلام ده س بگری به سهر ولاتی یه مهن دا؛ وه وه ک
له میژوودا هه یه «به لقیس» ی شا ژنی سه بایشی ماره کرد...

جا بیخود لهم شیعردا ئه لئ: به پیچه وانه ی حیکایه ته که ی حه زره تی
سوله یمان وه، ئه گەر بای به یانی ریی بکه وئته باره گای یار، ته ختی
سوله یمانیش ئه خاته سهر سه ودا ی خوشه ویستی ئه وو ئه یفرینتی بولای؛ یا
خود ئه یدا به دهم بای خوشه ویستی ئه وه وه.

دوینى نه فېسم بوو به عه تار خانه یی چینی
 هینای که سه با نامه یی موشکینی وه فاتان^(۱)
 لهم گولشه نه گهر حالى دل و روحم نه پرسن
 نهی مورغی زمانم شه وو روژ نه غمه سوراتان^(۲)
 دل رو ییوه، بیستوومه نه لین و له «مه دینه»
 روح ماوه که بیکه م به فیداتان به فیداتان
 چاوم که له لام گوزه به، نه شکم به مه سل ئاو
 خویشم که له لای ئیوهم نه و بووم به سه قاتان^(۳)
 سه د شوکری خودا چاکه وه بوو خهسته که ی ئیمه ش
 نهی دافییی تیفووسی دهروون توژی دوعاتان
 «بېخود» که هه تیوی دهری نه ولادی ره سووله
 نازداره، فه راموشی مه که ن تو بی خوداتان

- ۲ -

به خوړ دیسان رڅا فرمیسکی باران
 له هه وری چاوی سووری دوړ نیساران^(۴)

- (۱) نه فېس: هه ناسه. عه تارخانه ی چینی: دووکانی فروشتنی هه موو
 جوړه که ره سته ییکی بون خوش کردن.
 (۲) نه غمه سورا: ئاوازه خوان. (۳) نه شک: فرمیسک. سه قا: ئاو دیر.
 (۴) دوړ نیسار، «نثار»: بلاو که ره وه ی مرواری.

تەمی ماتەم ولاتی کوردی داگرت
 لە پەرەك دووکه‌لی ماکیه، شاران^(۱)
 زەمین بۆ قورنە پێوی وهك منو تو
 زەمان بۆچی نەشیوی چەشنی جاران
 جەنابی «حەسە خان» تەشریفی رۆی
 شکا پشستی فەقیران و هەزاران
 ژن، ئەمما «فی الحقیقه» خادیمە قەوم
 کە یەعنی سەیدە غیرەت شکاران^(۲)
 رەئیسەو خانەدان زادە سەیادەت
 ئەمیر و شای ژنانی بەختیاران
 تەبیبە دەردی بیمارانی برسی
 کەرەم بەخشی برینی دل فگاران
 مشوور خووری گروھی ئادەمیزاد
 لە منداڵ تا ئەگاتە دەس بەداران
 لە کوورە ئاگری غەمدا مەپرسن
 لە سۆزی ئاھ و نالە بێ قەراران

(۱) واتە: وهك چۆن دووکه‌لی مەکیه شاران داڤه گری، بهو جوړه...

(۲) غیرەت شکار: ئەو کەسە ئه‌وه‌نده به‌غیرەت بێ وهك راوی غیرەتی کردبێ و کردییتی به‌دیلی خوی...

ئەشی حەسرەت نوشینی شینی ئەو بن
 مەلاو شیخ و گەدا تا تاجداران^(۱)
 فیداکاری غەریب و خوۆ ولاتی
 وەفا داری لەبارو نالەباران
 بە خوڤایی لەبەر پیا ئەو و تون
 لە پیریژن هەتا سیمین عوزاران
 کە گۆل رۆیی لە باخا بو ئەنالن
 هەتا مردن هەزاران وەك هوزاران^(۲)
 بە میلادی، وەفاتی، گەر ئەپرسن
 «دریغ بو حەپسە خان» تەئریخە، یاران^(۳)
 ئەگەر هیجریش ئەلین «ئەو بوو مشوور خۆر»
 بە جیددی بو زەلیل و لەش بەباران
 ئەتۆش «بیخود» بلی دايم روو و بەیت
 بە هاوین و بە زستان و بە هاران
 خودا جیگە بە هەشتی جاویدان کە
 بە جاهی جەددی خووی و ئال و یاران^(۴)

(۱) ئەشی: شایانە و دەس ئەداو بە جییه.

(۲) هەزاران: هەزار کەس. هوزاران: بۆلەکان.

(۳) [ئەوانە ی وان لەناو دوو کەوانزکە کاندای، لەم هۆنراوە و هۆنراوەی
 دوایی] بە پێی حورووفی ئەبجد.

(۴) ئەم پارچە شیعەرە بە بۆنەی وەفاتی «حەپسە خانی ئەقیب» وە و تراوە کە
 لە ۱۳۷۲ی هجری و ۱۹۵۳ی میلادیدا کۆچی دوایی کردووە.

- ۳ -

له و رۆژه وه رۆشتووه تۆراوه دلی من
 هر چه ند ئه گه پریم بئ سهر و شوین ماوه دلی من
 ناخۆ به چ شاخیکه وه گیر ساوه دلی من
 یا خو به چ داخیکه وه سووتاوه دلی من

ئه وه هه مده می غه مخوارو نه دیمی منه یا ره ب
 ئه وه مه حره می ئه سرارو قه دیمی منه یا ره ب
 ئه وه وه ره ی شه هوارو یه تیمی منه یا ره ب
 که وتۆته چ به حریکه وه، خنکاوه دلی من (۱)

مه جنوونی دوو گیسووی چ له یلاییکه ناخۆ
 یا وامیق جادووی چ عه زراییکه ناخۆ
 دیوانه یی ئاهووی چ سه حراییکه ناخۆ
 کام چیه ره به ری دیوه که تر ساوه دلی من (۲)

ئه تلێته وه گاهی به خه یالی خه ت و خالی
 ئه خولێته وه گاهی به چرای شه وقی جه مالی

(۱) شه هوار: شاهوار، ئه وه ی شایانی پادشاهان بئ.

(۲) وامیق: «وامیق» و «عه زرا» دۆست و دلدارنکی به ناویانگن وه ک
 «قه یس» و «له یلا». شاعیری به ناویانگ «عنصری» رازه که ی هۆنیوه ته وه.
 چیه ره: روو. ئه لێن ئه گهر مندال به ری بیینی ئه ترسی و له وانه یه شیت بیی.

نازانی ئە گەر چۆنە بە دەس دەردەوێه حالى
وێك پووش و پەلاشێكە بە دەم باوێه دلى من

لەو چۆل و بیابانە ئەبێ یاوێهێ كێ بێ
یا بەو كەژو كێوانەوێه سەودا سەری كێ بێ
یا لەت لەت و ئەفگاری مۆزەى خەنجەرى كێ بێ
چۆن ماوێه لە سەد لاوێه كە كوژراوێه دلى من^(۱)

بۆچی نەپرژى سەیلی سروشكەم وێ كوو باران
بۆچی وێ كوو یەعقوب نەبمە شوهرەبێ شاران
لەو یوسفە پرسىو مە لە بیگانهوو یاران
هەرگیز نیه سوراخى لە هیچ لاوێه دلى من

بۆ خۆی بگرم یا نەفەسى پەردە دپاوى
یا بۆ جگەرى كۆن كۆن و سەد پاره كراوى
چى كردووە یا رەب، كە خەوو خواردن و ئاوى
دایم غەم و بیدارى و خویناوە دلى من

چ بکەم، چ بلیم، بۆ دله كەم کاریه دەردم
شاهیدی من مووی سپی و چیهههیی زەردم

(۱) یارەر: یارمەتی دەر. سەودا سەر: ئەوێه خەفەتت بخوا. ئەفگار: بریندار.

خوږایی نیه نالهی گهرم و ده می سهر دم
هه لبت به به لاییکه وه ئالاه دلی من

ئهو سینه له غهش خالییه، ئه و بی رق و کینه
ئهو خادیمی شهرعی نه به وی و میللهت و دینه
مه علووم چووه بو خزمه تی سالاری مه دینه
وام زانی که فه وتاوه، نه فه وتاوه دلی من

قوربانی که سی بم که به قوربانی «نه بی» بی
وهك به نده سه گی ده رگه هی شاه ی عه ره بی بی
شاهی عه ره بی یه عنی قورپه یشی نه سه بی بی
جه رگی به دوو نه برۆی ئه وه جنراوه دلی من

زاتیکی وه های گرتووه روحم به فیدای ئه و
شاهان شه وو روژ دینه قه ده م بو سی گه دای ئه و
«بیخود» مه به ئیتر به ئومید و به ته مای ئه و
نایسته وه لات گهر سهری داناوه دلی من (۱)

(۱) قه ده م بو س: قاچ ماچ کردن، [یا بو س].

- ۴ -

ئەى بە مال و بە سەر فیدای وەتەن
 وەى وە کوو کاکى خۆت براى وەتەن
 دامەنى کام و دەستى تۆ دوورن
 تا بە رۆح ئەبە گەردى راي وەتەن
 تا من و تۆ نەبەنە پەروانە
 شەوقى چۆن خوش ئەبى چرای وەتەن
 حېشمەتى خوسرەوى مەحالە هەتا
 جانی شیرین نە کەن فیدای وەتەن
 بى شىرىنقى براىەتى هەرگیز
 نە چارى مەلارپای وەتەن
 بى «کنین» ی یەکیەتى و جیددى
 زەحمەتە چارى لەرزو تاي وەتەن
 لە کەمانچەى سەرى من و تۆدا
 تا بى نەغمەى هەواى وەتەن
 ناخرى هەر بە یومنى لوتفى خودا
 دىنە ژىر سایەى هومای وەتەن
 یەعنى ھەر وەك درەفشەکەى «کاوە»
 ئىشى خۆى ھەر ئەکا لیواى وەتەن^(۱)

(۱) درەفش: ئەو چەرمەى ئاسنگەر و پىنەجى و شتى وا ئەیگرن بە بەر

دورپرو مهرجان و کاره‌بای کوردان
 نیرگسه و لاله‌یه و گیای وه‌ته‌ن
 له‌عل و زومرووت و گه‌وه‌ری ئیمه‌ن
 زیخ و به‌ردی که‌ژو چبای وه‌ته‌ن
 به‌ه‌زار ته‌ختی خوسره‌وی ناده‌م
 جیگه‌ پی‌یکی یه‌که‌گه‌دای وه‌ته‌ن
 کاسب و پاره، زاهید و جه‌ننه‌ت
 «بیخود» و خاکی دل‌گو‌شای وه‌ته‌ن (۱)

سنگیانه‌وه. بۆبه‌ش به‌ئالاکه‌ی کاوه‌ی ئاسنگه‌ری شو‌پ‌ش‌گیر ئه‌لین «دره‌فش
 کاویانی». لیوا: ئالا.
 (۱) دل‌گو‌شا: ئه‌وه‌ی دلی پی‌بکرته‌وه.

پیتی واو

- ۱ -

له یارانسی وهفاداران ئه‌دیئکی «زه‌کی» مابوو
 له پیر پشته له دنیا کردو رووی بۆ مولکی عوقبا بوو
 «ئهمین» ی عاسیمه‌ی غیرهت: «زه‌کی به‌گ» خادیمی میللهت
 ده‌بیری مه‌کته‌بی قودرهت، وه‌زیری شاری «به‌غدا» برو
 به‌یادی زیاره‌تی خاککی وه‌ته‌ن هات بۆ «سوله‌یمانی»
 که‌چی ناگه‌ه وه‌فاتی کردو رۆحی جه‌ننه‌ت ئارا بوو
 بـلـا با ناله‌ هاوده‌م بی، قه‌دی چه‌شنی «ئه‌لف» خه‌م بی
 «ضیا» ی رۆژی فهره‌ح که‌م بی، شه‌وی غه‌م زولمه‌ت ئه‌فزا بوو^(۱)
 له «بیخود» سالی کۆچی ئه‌و زه‌عیمه‌م پرسى وه‌رمووی:
 «كَ بَدْرِ بُرْجِ عَرْفَانُ مَعَارِفِ امْشَوْ اَوَا بُو»^(۲)

(۱) بـلـا: لێی گه‌ڕێ، زولمه‌ت ئه‌فزا: تاریکی زیاد.

(۲) ئه‌م پارچه‌یه له لاوانده‌وه‌ی خوالی خوش بوو «ئهمین زه‌کی به‌گ» دا

- ۲ -

فهلهك ئيمسال له گهلمان هه ر به په شم و کين و حیددهت بوو
 به راتی بو هه موو شیخ و مه لا رهنج و مه رارهت بوو (۱)
 به شی خه لقی «به هاره» ی بی «مرۆر» ی سیححهت و شادی
 به شی ئیمهش هه موو «حاجی به یان» ی دهر دو میحنهت بوو (۲)
 ره فیهی کمان هه بوو ئیمه ی غه ریقی به حری زه حمهت کرد
 به لام خوی وهك دورپی یه کتا سه دهف به رداری ره حمهت بوو (۳)
 ئیمام و واعیزی مزگه وتی پاشا «شیخ عومه» یه عنی
 خه لیفه ی نه قشبه ندی، خادیمی شهرع و دیانهت بوو
 که پرسیم سالی غوفرانی له ماموستای خیره د، فهرمووی:
 «امامی بازی رۆحی ئاشیان ئارای جنت بو»

وتراوه که له سالی ۱۳۶۷ ی هيجريدا کۆچی دوایی کردوو؛ وه سالی
 مه رگی به حیسابی نه بجه د نه کاته: «كُ بَدْرُ بُرْجِ عِرْفَانَ مَعَارِفِ اِمَشُوْ اَوَا
 بُو- که به دری بورجی عیرفانو مه عاریف ئیمشه و ئاوابوو» به و شهرته
 وشه ی «بدر» بکه ی به وشه ی «چوارده»، چونکه به در مانگی شهوی
 چوارده یه، وه "۲۱۹" که به رامبه ری وشه ی «چوارده» یه له جه معی وشه کان
 لابه ی، چونکه به ئاوا بوو دانراوه. واته: تیکرای نیوه شیعه که به حیسابی
 نه بجه د نه کاته ۱۵۸۶ و ۲۱۹ ی لی لابه ره.

- (۱) په شم: رق. حیددهت: تیژی و توندی.
 (۲) به هاره: گه نمه به هاره. مرۆر، حاجی به یان: دوو دانه وێله ی بینگانه ن
 له ناو گه نمدا سه وز نه بن.
 (۳) یه کتا: تا قانه. به رداری: هه لگر.

وهلى عه هدى له پاش خوځى «شيخ محممه» بوو «بِحَمْدِ اللَّهِ»
 له عه سړى خوځيا هر ئيشى ته دريس و ئيمامت بوو
 خودا کوږى نه کى ته و خانه دانى عيلم و عيرفانه
 هه تا عالم بمينى، چونکه هر يانه ي فزيلهت بوو (۱)

- ۳ -

دهمىکه وهك ژنى سك پر زه مانه يى به د خوو
 به خوښى سويدو شيخ و مه لا نه كا بيزوو (۲)
 دهمىکه داسى نه جهل تيز نه كا وه کوو «وهرزير»
 خه ريکى عالمه پاکوۍ نه دا به ريزه هه موو (۳)

(۱) هم پارچه يه له لاواندنه وهى خوالى خوش بوو شيخ «عومه» ي شيخ
 «محممه» دى قهره داغى «نيمام و ماموستاى مزگه وتى پاشاى «هه له بجه» دا
 و تراوه كه له سالى ۱۳۷۳ ي هيجريدا كوچى دوايى كردووه، وه سالى مردنى
 به حورووفى نه بجه د نه كاته: «امامى بازى روى ناسيان ناراي جنت
 بو- نيمامى بازى روى ناسيان ناراي جهننه ت بو».

(۲) بيزوو: حه ز كردنى نافرته تى دوو گيان له خوارده مهنىكى تايه تى.
 (۳) وهرزير: وهرزبار، كرنكارى كشت و كالليه كه ته نها له وهرزى
 دروڼه و گيره و كيشه دا لاي خاوه ن ده غل و دان ئيش نه كا به رامبه ر به
 نه ندازه به كه له به ره هم، كه زياتر وايه «شه ش يه كه» بى؛ وهرزير: له كارو بارى
 كشتوكالدا ئيشى [جووتيار] ته واور نه كا. وه به رامبه ر به هه ردووكيان «مزوور»
 يا «رهنجهر» هه يه كه ئيشى مال نه كا به درنژايى سال. پاكو: دره.

- دهمیكه دوخته ره له م خهسته خانه كاوله دا
- (۱) دهمیكه شه به تی مردن ئه دا به جام و سه بوو
- وه ها ئه سیری دهسی جهوری دهوری خوون خوارین
- (۲) به چنگی بازو شهین و هه لۆوه وهك ته یه وو
- ئه گهر ببی به «سکه ندهر» به بازوی قووه ت
- (۳) وه گهر ببی به په له نگه ره به قووه تی بازوو
- به حوکه مرانی ئه گهر ببیه شاهی «که یخه سره و»
- (۴) به پالنه وانی ئه گهر ببیه «رۆسته م» و «بورزوو»
- ئه گهر به زوهد و فزایله ت ببیه شیخی «جونه یه د»
- (۵) وه گهر به حیکمه ت و فه ن ببیه «بو عه لی»، یا هوو
- که ها توو رسته یی عومرت گه یشته وه ختی پسان
- (۶) ته خه للوفی نیه «بالله» به قه دری یهك سه ری موو

- (۱) دوخته ره: دوکتور، پزیشک. سه بوو: گۆزه.
- (۲) ته یه وو: پۆر، [په له وه نیکه].
- (۳) په له نگه ره: شازاده ی قوله کان بووه له سه ره دهسی ئه سکه ندهر دا کوژراوه.
- (۴) بورزوو: قاره مانیکی توورانی بووه له سوپای «ئه فراسیاب» دا.
- (۵) جونه یه د: جونه یه دی به غدایی، له خوا ترسی به ناوبانگ. بوو عه لی: ئه بوو عه لی ئین و سینا، زانای به ناوبانگی ئیسلام. یا هوو: هوکا برا!...
- (۶) ته خه للوف، [تخلف]: دواکه و تن.

- له خانه دانی سه یاده ت، له دوودمانی عولووم
 له جی هه واری سه خا حاته مینکی هه لکه وتوو (۱)
 جه نابی هه زره تی «مه عرووف ئه فهنیدی قازی»
 که ناشیانهی شه هبازی ئه و بوو ئه و جی عولوو (۲)
 درایی روتبه وو تاجی سه عاده تی ئه به دی
 هومایی رۆحی فپی بۆ به هه شتی خولدی سه روو
 خودا به مه رحه مه تی خۆی مه قامی عالی کا
 به جاهی سیدره نوشینانی مونته های ژووروو (۳)
 که سالی مه غفیره تی ئه و بوزورگه یان پرسى
 له «بیخود» ی له عهزا خانه یی خه ما که وتوو (۴)
 ئه ویش به گریه وو ئاد و هه نسکی هه سره ته وه
 حورووفی موعجه مه ی ئه م شیعره دواییه ی فهرموو:
 «هه زارو نۆسه دو سی و هه شت، فه جر میلادی
 هه زارو سیسه دو په نجاو حه وت هیجری بوو (۵)

- (۱) دوودمان: خانه دان و بنه ماله و هۆز.
 (۲) ناشیانه: هیلانه. ئه و جی عولوو، [عَلُو]: ئه و په ری به رزی، ئاسمان.
 (۳) سیدره نوشینان: «سِدْرَةُ الْمُنْتَهٰی»، شوینیکه له ئاسمانا، مه به ست
 پیغه مبه رانه.
 (۴) عهزا خانه: خانه ی ته عزیه.
 (۵) حه رفه نوخته داره کانی ئه م دوو نیوه شیعره به حیسابی ئه بجه د ئه که نه
 ۱۳۵۷.

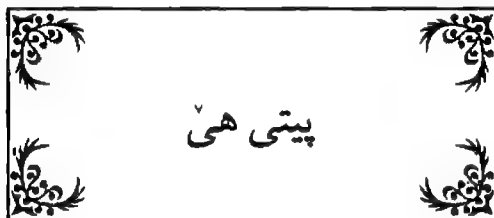
- ۴ -

هاته به زمی نیمه دوینن شو برؤ داسی به دهو
هر به ناکامی په لای سهبری دلی کردم دره
هات، نه مما چی هات؟! وه کوو گول دم له باله ب پیکه نین
چوو، نه مما چی چوو؟! وه کوو نیرگس دوو چاوی پر له خه
خوسره ویکی وا به نازو عیشوه هیند شه کری شکاند
بووم به فهرهاد ناخری بوگفتو گوئی شیرینی نهو
هرکه چاوی کهوت به نه برؤی دهس به جی قازی وتی:
لی بدن مه یتر که نیمشه و جه ژنه، دیمان ماهی نهو^(۱)
گر به زهر بؤی دهس بدایین شیخ ته ماشا کردنی
زوو جل و خه رقه ی نه نایه ره هنو پیناوی گره و
چینی کاکولی که په خشان بوو به لای ملیا، وتم:
سهر بیلادی شه رق نه چی وا دیاره هوردووی غه ربی شهو
دل که کون کون بوو نه بی جار جار رازی ده رکه وی
دنه که دهنکه نیسک و نوک هر دانه دن «بیژنگ» و «کهو»
وه چ خوشه تا سبه یین دم له سهر غونچه ی ده می
من وه کوو «بولبول» بنالم، نهو بخوینن چه شنی «کهو»

(۱) مه یتر: سهر په رشتی که ری نه سپی سواری مال له گه وره. مه به ست له
ته پل لیدانه، چونکه ته پللی له شکری ناغا به دهس مه یتره وه بروه.

قەت بە گوشتە وزوون نە زانی قەرتماغە ی زامی دل
 پیستە کە ی لی لادە «بیخود» تی ئە گە ی کردوو یە هەو^(۱)

(۱) قەرتماغە: پیستیکە سەری برین دائە پۆشی، لە یە کێک وایە
 گوشتە وزوونی هیناوە تەو، کە چی ژێرەو ی کیم و زوو خە.

- ۱ -

نه گهر شاهم، وه گهر شاهین و بازم «یا رسول الله»
(۱) وه تنه نأواره وو هیلانه وازم «یا رسول الله»
به روژ په روانه ییکی دل شکاو و بی په پرو بالم
(۲) به شه و شه معیکی پر سؤزو گودازم «یا رسول الله»
له تیغی قه هرو روتبه ی ئیلتیفاتی تۆوه یه قوربان
نه گهر گهردهن که چم یا سهر فه رازم «یا رسول الله»
به وه رچه رخان دنیکی رووت هه تا هم که و تووم بی ناز
به لوتفیکت له عالم بی نیازم «یا رسول الله»
له تیگۆشینی رزگاری منی نأواره دا کول بوون
هه موو با پیره کانی دل نه وازم «یا رسول الله»

ئىتر ھەر خۆت ئەبى چارەم بفرمووى چونكە ھەر خۆتى
 تىكاكارم، موعىنم، چارە سازم، «يا رسول الله»
 ئەزانم خۆ خىلافى ئەمرى تۆم زۆر كىردووه، ئەمما...
 كۆپى خۆتم بە لوتفى تۆ ئەنازم «يا رسول الله»
 نەجاتم گەر بدەى زو بۆ تەوافت حازرم، يەنى...
 بە كەعبەى رووت رووھو خاكى حىجازم «يا رسول الله»
 غولامىكم ئەوا خۆم خستە قابى غىرەتى تۆوھ
 بە ناو «مەحمود» م ئەمما ھەر «ئەياز» م «يا رسول الله» (۱)

- ۲ -

گىلى ياقووتە، تۆزى عەنبەرى سارايە بەرزنجە
 گىيائى زىمرووتە، بەردى گەوھەرى يەكتايە بەرزنجە (۲)

(۱) ئەياز: وەزىرە كەى «سولتان مەحمودى غەزنەوى».

ئەم غەزەلە بە ناوى خوالى خوش بوو شىخ «مەحمودى حەفید» ھوھ
 وتراوھ، لە سالى ۱۳۴۸ى ھىجرىدا كە بە حوروونى ئەبجەد ئەكاتە «ھەرچى
 بىم اولاد خۆتم-ھەرچى بىم ئەولادى خۆتم». شىخ لەو كاتەدا دىلى ئىنگىلىزە
 داگىر كەرە كان بووھ.

(۲) عەنبەرى سارا: عەنبەرى بى گەرد. «سارا» بە مەعنا ساغ و بى گەردە،
 ھە لە «سەحرا» ھە نەھاتوھ، چونكە «عەنبەر» گىيائىكى بۆن خوشى دەليايىيە.

له لای کویر گهر بینای وهك دۆزه خه، ئەمما له لای چاوساغ...
 وه كووقه سرو قوسووری «جَنَّةُ الْمَأْوَى» یه بهرزنجه (۱)
 مه تافی یادگاری شیر یه زدان و «حُسَيْن»
 زیاره تگاهی ئالی هه زه تی «طاها» یه بهرزنجه (۲)
 نه وهك هه رکانیاوی عهینی «شهه» و «شیر» و «ته سنیم»
 دره خیشی له لای ئه ربابی خوی «توبا» یه، بهرزنجه (۳)
 بلی رویی تی نه کهن «ده جبال» و «فیرعه ون» ی زه مان، «بیخود»
 که جهولانگاهی شیخ «عیسا» و شیخ «موسا» یه بهرزنجه

- ۳ -

کوردینه به گهل بینه وه وا وهختی سرووره
 وهختی گول و «ریحانه» و «ئه سرین» و «چنور» ه
 برونه گولشن که ئه لئی «بووقه له موون» ه
 گه سهوزه، گه هی زه رده، گه هی ماوی و سووره

(۱) مه بهستی له وهیه که بهرزنجه به لاپالکی تووشه وهیه، وه کویر ناتوانی
 به ئاسانی ئه م مال و ئه و مالی تیا بکا.
 (۲) شیر یه زدان: «اسد الله»، هه زه تی «علی» (عليه السلام). «حُسَيْن»،
 حوسهینهین: هه زه تی «حه سه ن» و هه زه تی «حوسه ین» (حوسه ین). مه بهست له
 یادگاری ئه مانه: شیخ «عیسا» و شیخ «موسا» ی بهرزنجه یه.
 (۳) ته سنیم، [تسنیم]: جوگه ییکه له بهه شتا. توبا: «شَجَرَةُ الطُّوبَى»،
 دره ختیکه له بهه شتا.

بـرـوانـنـه ئـاـونـگـو گـیا تـاکـو و بـزانـن...
 ئەم ھەروە کوو زەرۆوتە، ئەویش چەشنی بلوورە
 بـرـوانـنـه دـنـیا کـە ئەـلـی جـەنـنـە تـە ئـیـمـرۆ
 لایـی ھـەـمـو و غـیـلـمانـە، لە لایـی ھـەـمـو و حـوـرە (۱)
 «نیرگس» کە تەماشاکەشی سەیران کەرە ئیمرۆ
 وەك چاوی بوتان خواوەنی سەد جوۆرە فتوورە (۲)
 خزمینە ئەگەر باسی من و باوکم ئەفەرموون
 ئاغا یە «سولەیمان» و «کەمال» یش وە کوو موورە (۳)

- ۴ -

دـلـم مـەـفـتـوونـی چـاوی دۆلـبـەرـیـکی نـیـکـتـە پـەـرـدـازـە
 کە مەحزی حوسنە، عەینی شوخییە، سەرچاوەیی نازە (۴)
 لە باغی نازکیدا موعتەدیل سەرویکی ساوایە
 لە دیوانی چەمەنزاری دلا فەردیکی مومتازە (۵)

(۱) مەبەست لە کورپان و کچانی سەیران کەرە.

(۲) فتوور: فیتنە و فتوور، ئازاوە.

(۳) نەمانزانی «بیتخود» ئەم شیعەرە بە زمانی کێوە وتووە.

(۴) مەفتوون: گێڕۆدە، [دێوانە]. نیکتە باز: نوکتە رێکخەر. مەحزی

حوسن، «محض حُسن»: جوانی رووت و بێ گەرد.

(۵) موعتەدیل: [مُعْتَدِل]، نە درێژ و نە کورت. چەمەنزار: جیگە ی چیمەن.

فەرد: تاقە شیعەر.

به زۆرى حوسنى خوۋى ئىقلىمى ئەرزو ئاسمانى گرت
 له سەر تەختى زەمىن شاھى زەمان ماھى فەلەك نازە (۱)
 سووھىداي پەرچەمى وەك فەجرى «كازىب» زولمەت ئەفشانە
 بەيازى گەردەنى وەك سوبحى «سادىق» پور تەو ئەندازە (۲)
 ھەرىمى چاۋ و بەينى روومەت و تاقي خەمى ئەبرۆ
 مەتافى نازە، كەعبەى ئىمتىيازە، قىبلەيى رازە (۳)
 لە بازارى موحەببەتدا ھەزار لۆمەم بىكەن ئىخوان
 ئەلەيم ئەم «يوسف»، پەيغەمبەرىكى خاۋەن ئىعجازە
 دەخىلت بىم بلى رازى دلى خوۋى دەرەنەخا «بىخود»
 كە ئەم «كەركوك» جىيى راۋى «شەھىن» و «واشە» و «باز» ە

- ۵ -

كەوسەر وەككوو تەنۋورەيى چاۋى پەر ئاۋمە
 دۆزەخ وەككوو تەنۋورى دلى پەر ھەلاۋمە (۴)

-
- (۱) فەلەك ناز: ئاسمان نازى پتوھ ئەكا.
 (۲) سووھىدا: رەشى. پور تەو ئەنداز: بىلاۋ كەرەۋەى تىشك.
 (۳) ھەرىم: ناۋچە. خەم: چەمىوھ.
 (۴) تەنۋورە: گىژى ئاۋ لەو شۈننەدا كە لە بىنەۋە چالايسىك ياكى ئىك ھەبىن
 ئاۋە كەي پىا بچى. ھەلاۋ: ھالاۋ.

ناخو ئه له کتريکه شهوی کرده عهینی روژ
 یا خو بلیسهی ئاگری کوورهی به تاومه
 له نگیزهیی به هاره که ههساوه «خاصه»، تا
 فرمیسکی چاوی سووری به خوڤ دارژاومه (۱)
 بهك جيگه پي نه مایه وه بو من زه مینی دهیم
 یه عنی له فهیزی گریه وه دنیا به راومه
 بوونی که بابیه، بوچه کی چزیلکه دی له دوور
 یا بو چرووکی جهرگو دلی هه کزاومه
 هیلانه زه رده واله وروژاوه بهم شه وه
 یا گرمه گرمی سینهیی کون کون کراومه
 داخی شکستی دل نیه نه یخوم له مودده عی
 دهردی به بهردی حادیه شووشه ی شکاومه
 غه م واسیته ی حه یاتی منی بی که سه وه فه قیر
 غه م نان و ئاو و چایی و گوشت و پلاومه
 بهر بووم نه گهر له داوی ته عه للوق، نه ماما به روچ...
 دل گور په گورپی په رچه می چین چین و خاومه

(۱) له نگیزه: وه گیراوه له «لنگ» و «ریزه»، واته: دارژانی تای جه وال و
 شتی وا. لیره دا به بارینی بارانی به خوڤه م دلوپ گه وره نه وتری. «خاصه»:
 شیوه که ی ناو [شاری] «که رکوک».

واتى نه گه ی له ره عشه یی پیریمه ئه ی جه وان
 له رزینی تیری غه مزه یی شوخیکی لاومه
 شوخی که یادی ئاره قی بۆن خویشی لاملی
 قوئلونیا و شووشه یی عه ترو گولاومه
 شوخی که رابیته ی ده مه که ی پر له خه نده که ی
 خوئچه ی گوئی به ئاوی حه یات ئاو دراومه
 شوخی که یه ک موژه ی به مه سه ل بۆزه بیحی من
 سه د خه نجه ری خه لیلی به دایم سواومه (۱)
 په روانه نیم که عاشقی شه معی کوژاوه بم
 په روا ی چرایى تا کوو ئه به د هه لکراومه
 مه جنوونی له یلی چاوی غه زالیکی «هاشمی» م
 شاهید ده روونی چاک و یه خه ی دادراومه
 یوسف مه تاعی من نیه لیم لاده ئه ی عه زیز
 سه ودا ی نگینی خه تمی ریساله ت به ناومه (۲)

(۱) ئیشاره ته بۆ مه سه له که ی حه زره تی «ئیهراهم» علیه السلام که ئه یو یست
 حه زره تی «ئیسماعیل» ی کوپی بکا به قوربانى به پیتی ئه و فه رمانه ی که له
 خه واپیتی درابوو. پاشان که وستی فه رمانه که جی به جی بکا خوا «مه پ» یکی
 بۆناردو له جیاتى حه زره تی ئیسماعیل علیه السلام ئه و مه ره ی سه ر پری.
 (۲) عه زیز: عه زیزی میسر. خه تمی ریساله ت... تاد: ئه و که سه ی که
 پیغه مبه رایه تی به ناوی ئه وه وه دوا یی هینراوه که پیغه مبه ری موسولمانانه،
 [حه زره تی موحه مده صلی الله علیه و آله].

بۆگۈشەينكى تېغى برۆى وهك ژنانى مىسر
 پەيوەستە ئارەزووى لەپى دەستى بپراومە (۱)
 بۆ زەرپە خاکی توربەتەكەى رەشكى جەننەتى
 يەك دەفە بووم بە نیرگس و ھەر چاۋە چاۋمە (۲)

ئەو توربەتەى كە سە يقەلى مىرئانى چاۋمە
 ئىكسىرى قەلبى مەعاسى خوراومە
 ئەو توربەتەى كە خۆل و گل و وردە بەردى ئەو
 ئالتوون و زىوو لىرەو و غازى و دراومە
 ئەو توربەتەى كە تۆزى ئەگەر بېتە سەر سەرم
 نايدەم بە تاجى «خوسرەو» و «جەم» گەر كلاًومە (۳)
 ئەى بازى سىدرە تۆبى خودا بۆچى ناگرى
 نىچىرەكەت كە پۆرى دلى ھەلفراومە
 ھەر فىكرى تۆيە باعيسى ژىن و جەياتى من
 ھەر زىكرى تۆيە قوۋەتى ئەژنۆو ھەناومە
 ھەر ۋەسفى رووتە ھەر قسەيى ۋا لەسەر زمان
 ھەر سەرفى مووتە ھەرچى خەيالى بلاًومە

(۱) ئىشارەتە بۆ مەسەلەكەى جەزەرتى «يوسف» ﷺ كە ئەۋەبوو ژنانى
 گەۋرەى مىسر كە ديان، لە تاۋ جوانى ئەو بەرى دەستى خۇيان بېرى.
 (۲) رەشك: داخ و جەسرەت. ۋاتە: ئەو خاكەى كە بەھەشت بەخىلى بىئ
 ئەبا.
 (۳) جەم: جەمشىد.

ههروهك مناله كوردی كه ون بی له باوكی
 نه گریم به رهو «مه دینه» وو هه ر باوه باومه
 مه پروانه چاوی ته ر، به خودا زۆر خه جاله تم
 گریان نیه، دلۆپی خه یاکه ی تکاومه
 باکم له دانه نیشتنی مهنهی نیه، به لام
 ترسی به ئه مری خه زه تی تۆ هه ل نه ساومه (۱)
 چاکه م به ده ست خراپه وه هه ر زاكو زووکیه
 چ بکه م په روۆشی مائی به تالان براومه
 سا تۆش بفرموو: خادیمه که ی ده رك و بانى خۆم
 په ت که ن که چونکه ئه و سه گى قول هه لکراومه
 یه عنى به شه و نه گه ر سه گه، ئه یکه م به تووله روژ
 ئه م سه گ به تووله کردنه بو پاس و راومه
 من چونکه غه یری شیعو غه زه ل ه یچی که م نیه
 بو خزمه ت هه ر ئه م دووه دیاری نراومه
 دايم له سه ییدم ئه مه ته جائیزه م بلئی:
 «بیخود» قولى به نه قدى شه فاعه ت کراومه (۲)

(۱) واته: ترسی ئه وه م نیه که خراپه م کردبئی، چونکه نه م کردووه، به لکورو
 ترسی ئه وه م هه یه که چاکه م نیه.
 (۲) ئه م پارچه هه لبه سته له پارانه وه دا له پیغه مبه ر ﷺ و تراوه له سالی
 ۱۳۴۵ ی ه یجریدا.

- ۶ -

سو بچی فەرورەردینە ئەمەرق، بۆلۈپ دۆل بى غەمە
 گەر لە خوشیا رۆحى دەرچى باخەوان هېشتا كەمە (۱)
 ھەر دەللى غىلمان و حوورن نەو عورووسانى چەمەن
 رووى زەمین جەنناتى عەدنە، ھىندە تازەو خورپەرەمە
 والقى «لاولا» بە قەد «سەر»ى رەوانا ھەلچوۋە
 بۆلە باۋەش گرتنى بالايەتان ۋەك پەرچەمە
 گول خەرىكى رەنگ و بۆيەنى شەبىھى روومەتە
 خونچە مەشغول تەبەسسوم، ھەر دەللى لىو دەمە
 زەمزمەى «سار» و «كەبووتەر» ۋەك نەۋاى ناي و نەيە
 ھەمەمەى «دورپاج» و «قورمى» راست ئەللى زىرو بەمە (۲)
 بىنە ناو بەزمى چەمەن دنيا بىيىن سەر بەسەر
 نەشەبى «نظارە»ى «نيرگس» ئەللى جامى جەمە (۳)
 بانەدوين ئىتر لە ئەستىرەى شكوفەى بورجى باخ
 بىنە سەر ئەوسافى «نجم الدين» كە بەدرى عالەمە (۴)

-
- (۱) فەرورەردىن: يەكەمىن مانگى [ھەتاۋى - شمسى] بەھار.
 (۲) سار: بالدارنىكى رەشى دەنگ خوشە، وردە خالى سې پىنەيە.
 كەبووتەر: كۆتر. دورپاج: پۇر، [ئەم دوانەش ھەرىكە جۈرە بالدارنىكن].
 زىرو بەم: دوۋ ئالەتى مۇسىقان. (۳) نظارە: تەماشاكەران.
 (۴) نجم الدين: شىخ «نجم الدين»ى كورپى شىخ «ضياء الدين»ى
 عوسمانى.

چونکه میعماری تهریقهت باوكو باپیری نهون
 بویه دیواری حهساری «نهقشبنندی» مهحکمه
 روّحی «هود هود» بوّ قوربانی دهم و لیوی نهبی؟!
 وهك «سولهیمان»ی زهمان ساحیب نگین و خاتمه
 بوّ له یومنی مهقدهمی سهرتان نهگاته ئاسمان؟!
 جیلوه گاهی ئافتابی ئیمه عهرشی نهعزمه
 خهلقه بوّ ناچن له بوّ «روضه»ی «بیاره» بوّ تهواف؟
 خاکی وهك خاکی «بهقیع»ه، ئاوی ئاوی «زهمزه»ه
 نهك به تهنه قهیسهری «رؤم» خادیمی دهرگای نهوه
 بوّ سوجوودی حاجیبی خاقانی چین پشتی خمه (۱)
 نیرگسی نهو تا ته بییم بیّ چ باکم زهخمه من
 بوّ برینی «ظاهر» و «باطن» نیگاهی مهره مه
 هیئنده بوّ ئیحیای دلی مردوو یه دی به یزای ههیه
 «گاور» و «جوو»ش پیّی ئه لّین «مووسا» ده سهو «عیسا» دهمه (۲)
 ئلتیفاتی شاهی من بوّ دوّست و دوّژمن وهك یه که
 خزمه تی «سیان»ه، گهر بیگانه یه یا مه حره مه (۳)

(۱) حاجیب: دهرگه وان. خه م: چه ماوه.

(۲) [یه د: ده ست]. ئیشاره ته به وه که حه زره تی «مووسا» علیه السلام که ده سی
 نه کرد به باخه لّیاو ده ری نه هیئا نه گراو شهوقی نه دایه وه، [ئید بیضاء]. وه
 حه زره تی «عیسا» علیه السلام که فووی له مردوو نه کرد زیندوو نه بووه وه.

(۳) «سیان»: وهك یه کن، [مساوی].

خاکی به ریپی نهو به «بیخود» گهر به ریفعت تالبی
دهس به داوین گرتنی بو بانی عیرفان سولله مه (۱)

- ۷ -

له سایه ی نه خلی تووبای قامه تی نهو نهو نیهالانه
«سلیمانی» به هشتی عه دلّه، یه عنی پر له غیلمانه
دلی زاهید به جاری بو نه بیته بولبول و قومی؟!
له لایه ک گول، له لایه ک جیلوه یی سه روی خه رامانه
«عەلی» که یوانه، «تهوفیق» زوهره یه، «نووری» شه باهه نکه
«عەزیز خان» ئافتابی حوسنه، «فائق» ماهی تابانه
به یادی خه نده یی نهو بو نه ژی غه وواسی دل، یاران
«عەلی» یاقووتی یاقووته، «عەلی» مه رجانی مه رجانه
وه ها بازار ی حوسنی گهر مه «تهوفیق»، وه ک «عەزیز» ی خوم
خه ریکی رو حه بیدا موشته ری گهر ماهی که نعانه
به سه ربه سستی مه رو ئه ی «بیژن» ی دل بو نه زهر بازی
مه گهر نازانی «نووری» ساحیبی چاهی زه نه خدانه (۲)

(۱) [سولله م، «سُلم»: په یژه]. بیخود نه م قه سیده یه ی بو خوالی خوش بوو
شیخ «نجم الدین» ی بیاره وتوو.

(۲) چاه: چال. زه نه خدان: چه ناکه. بیژن: له قه سیده ی دووه می «بیتی
میم» دا به دریزی لیتی دواين.

ئەو روخساره یاخۆ قیبلەیی حاجاتی ئیسلامە!
 ئەو میحرابە، یا تاقی خەمی ئەبرۆی «عەزیز خان»
 لە تورپەری کافری «فائیق» مەدەن ئەی رەھرەوانی دین
 ئەو وەندە لە ئی ئەزانم رەهزەنی کاروانی ئیمانە (۱)
 لە عەبدیکی وەکوو من گەر ئەپرسن سەیدت کییه؟
 ... ئەمیری مالیکی جان، یەعنی شاهەنشاهی خووبانە
 یەدی بە یزای بە غەل پەرورەدەیی ئیعیجازی شوخیکه
 لە عەینی فەسلی شەودا ساحیبی سوبحی گریبانە (۲)
 زەمانی نەزعە، توخوا لیم مەپۆشە، چاوە کەم چاوت
 پیالەت بێنە گەردش ساقیا، سا وەختی ئیحسانە (۳)
 ئەو وەندە وەسفی لە علی لئوی شیرینی ئەمانەم کرد
 کە لامم بۆیە وەك «بەنغال»ە، «بیخود» شە کە رستانە (۴)

-
- (۱) رەھرەوان: پێشەوایان.
 (۲) بە غەل پەرورەدە: لە باخەلدا پەرورەدە کرا. ئیشارەتە بە دەستە کە ی
 حەزەرەتی «مووسا» علیّه که لە فەسیدەیی پیشوودا باس کرا. گریبان: یەخە،
 رووبە روو هاتوو.
 (۳) نەزع: گیان دەرچوون.
 (۴) بەنغال: ناوچە یە کە لە «هیندوستان»، مەشهورە بەو کە قامیشی
 شە کری زۆری تیایە.

- ۸ -

به شه و دهرزی موژه مه شغوولّه یه عنی چاك ئەكا سینه
 به روژ چۆغهی دلی عالم ئەدا ئەو شوخه ماکینه
 وهها پەرچهم ئیحاته ی دهوری جه بهه ی داوه روژو شهو
 ئەللی ته سخیری مولکی رۆم ئەکا ئەم حاکی چینه
 که پی هینایه باغی دل مه وه یارم به دهستی ناز
 گولی سه بری چنی یهك ده فعه ئەو بی ره حمه گولچینه
 له ته حریکی مه کینه هاته گویم دهنگی به سۆز ئەیوت:
 خوا بمکه ی فیدای ئەو ساعیدو ساقی بلوورینه
 به ئەبروی وسمه رهنگی کوشتمی، خوینم مه فەوتینن
 گه واهم بو سبووتی مودده عا شمشیری خوینینه
 له شهوقی ئینعیکاسی خالی ماوی ئەو که واته
 له بهر نیلوفه پری ئەنجوم زه مین وهك ئاسمان شینه^(۱)
 هه ناسه ی لیوی لاله ی کییه وا رهنگی به هاری رشت
 که ئەم دنیا یه یه کسه ر باغه، ئەم سه حرایه رهنگینه
 خوا بمکه ی به پۆری ئاشیانم مه نزهری ئەو بی -
 که شایه د بیه «صهید» ی غه مزه یی ئەو چاوه شاهینه^(۲)

(۱) نیلوفه پ: ناوی گولیکه. ئەنجوم: ئەستێره کان.

(۲) ئاشیان: هیلانه. مه نزهر، [منظر]: جیگای ته ماشا.

به وه سَلّی ئەو نیگارە بێ ره قیب زه حمەت بگهی «بیخود»
له دنیا دا کەسی بێ ئەژدە ها نهیدیوه گەنجینه (۱)

- ۹ -

تا له من ئەو ماهی چاو به خومارە خۆی ون کردووه
تێفلێ دَلَمی تووشی بیماری سەرو بن کردووه (۲)
من له حەلقەى خەتمی نازا زۆر هێلاکی غەمزە نیم
رایتەى ئەبرۆ جگەرەمى ئەنجن ئەنجن کردووه (۳)
قەت به بیداریم نه دی تالیع، ئەلّی مامانی دەهر...
گۆشی ئەم مندالە بەدبەختەى به نووستن کردووه
تۆ خودا با هینده بگریم تا بزاتن «شارەزوور»
سەیلی فرمیسکی من ئاوی «زەلم» ی لیخن کردووه

(۱) مەشهوره هەرگەنجینه یکی شاراوە ئەژدەهایەك پەپکەى داوه
به سەریه وه.

(۲) سەرو بن: نه خوشییكه له سەرو بنی مانگا تووشی منال ئەبێ.
(۳) هەوادارانى تەریقەتى «نەقشبەندى» حەلقەى خەتمیان هەیه که
رایتەى تیا ئەکەن، واتە: بەبانیان و ئیواران کۆ ئەبنه وه و حەلقە ئەبەستن بیر له
خوا وه پیرانى تەریقەت و پیری سەردهمی خویان ئەکەنه وه.

خوا له «دزیایش» هه تا «ئه حمهد بړنده» و تا «پریس»
 تا «عه بابە یلی» و «هه له بجه» ی قیبله بو من کردووه (۱)
 ئه ی فیدای ره حم و وه فاتان بم، مه گهر من یوسفم
 ئهم برای خوتانه و ئاواره وو ون کردووه
 ئیوه عیلم و «فی المثل» بهندهش مه لا، بی ئیختیار
 خوا منی بو خوانی وه سللی ئیوه نه وسن کردووه
 گهر که تان و روژ په رستی ئیو نیم، بو روژو شه و
 رووم له مانگو و روژی «وارماوا» وو «بیدن» کردووه
 نامه تان ناییت و ئه شرانن که چاو ریژی ئه زه ل
 چاوی تاریکی منی به و سورمه روشن کردووه
 هینده بی ره حمن ئه لیلی ئاسنگه ری روژی «آلست»
 ده رحه قی من له وحی دلتانی له ئاسن کردووه (۲)
 گهر ئه پرسن چونه «بیخود»؟ درکو دالی ده شتی عیشق
 دوور له ئیوه پیتی دلشی ده رزی ئاژن کردووه

(۱) دزیایش: جینگه ی ماموستا مه لا «قادر» ی سوفی و ئه حمهد بړنده:
 جینگای شیخ «عبد الکریم» و پریس: جینگای ماموستا مه لا «عه زیز» و
 عه بابە یلی: جینگای ماموستا شیخ «بابا ره سول» و هه له بجه: جینگای
 ماموستا شیخ «ره سول» بووه، که دوستی بیخود بوون.
 (۲) روژی «آلست»: ئه و روژه ی که خوا دنیای دروست کردو له ئه وراحی
 خه لکی پرسى: «آلست بَرَنَکُم»؟ [ئه وانیش وه لامیان دایه وه و وتیان: «بلی»].

- ۱۰ -

نهی دل له داخی ئەو مەهه بتلی به دەردهوه
 برژینه ئەشکی گەرم به دەم ئاهی سەردهوه
 دەرچوو به داخی عەشقهوه رۆحی رهوانیان
 فەرهاد به بیستونهوه، مەجنون به هەردهوه
 گەر وهسفی گەنجی رووی بیی جاری باخهوان
 وێران ئەکا چەمەن به هەموو دارو بەردهوه
 شۆری به یادی لیوی بلی ئەی «حەمە ی عەلۆ»
 ئەمما به شیمری مونته خەب و به یتى فەردهوه (۱)
 «بیخود» لەباتی سورمه لەسەر چاوی دائەنئى
 نالی و لاخی ئەو به هەموو تۆزو گەردهوه

- ۱۱ -

لاواندنهوهی «کەریم بەگ» ی حاجی «عبدالله» ی کەرکووکلی زاده
 بەندی یە کەم
 دیسان له ئیمه قاییه کە ی غەم کرایهوه
 دەرگای تەرەب له عاله می دل داخرايهوه

(۱) شۆر: مەقامی شۆر. حەمە ی عەلۆ: گۆرانی بیژنکی مەشهور بۆوه له سەدهی رابوردوودا له «سلیمانی».

دیسان جگهر کرا به قه ناره ی موشه ققه تا
 یه عنی دووکانی چه رخی جگهر چی کرایه وه
 دیسان برینی کوئی غه می ئیمه هاته سوئ
 جامی فهره ح به به ردی «خَوادِث» شکایه وه
 دیسان دوو چاوی سووری وه تهن بوو به گو می خوین
 فرمیسک وه کوو فواره له دل هه لقولایه وه
 دیسان لیوای عه زالا لیواو ناحیه وه قه زالا
 بو کوردی قور به سهر به مه سهل هه لکرایه وه (۱)
 نه ستیره ییکی بورجی حوقوقی هه بوو وه تهن
 ئیمشه وه له پر کشا و به جاری کوژایه وه
 داخی غه می فیراقی که دانا له سهر جگهر
 زامی هه زار ساله یی دل واکولایه وه
 گریاو وتی: وه تهن جگهری من برایه وه
 شهوقی چرای می جلیسی غیره ت کوژایه وه

بهندی دووهه م
 نه ی چه رخی به د موعامه له تاکه ی خه تا نه که ی!
 نه م کورده بی که سانه به غم ناشنا نه که ی!

(۱) لیوای عه زالا: ئالای پرسه.

ده غلّی وجوودی ئیمه هه تاکه‌ی نه‌که‌ی به ئاردا
 خه‌رمانی عومری ئیمه هه تاکه‌ی به با نه‌که‌ی!
 چه‌رپراحیو، که‌چی نه‌کوژی عالمی به غه‌در
 گۆیا برینی کۆنه‌وو نویمان ده‌وا نه‌که‌ی!
 مه‌عشوق نه‌که‌ی به دوشمنی عاشق وه‌کوو ره‌قیبا
 باوک له‌کوو نه‌که‌یت و برا بی برا نه‌که‌ی!
 کوردی نه‌قیر نه‌بی چ گوناخیکی کردبی
 هه‌ر له‌حزه‌یی به‌سه‌د نه‌له‌می موته‌لا نه‌که‌ی
 «عبد‌الکریم» که‌دوینی له‌سه‌ر ته‌ختی «ئینفیراد»...
 حاکم بوو، نه‌م‌پۆ مه‌سه‌دی داری فه‌نا نه‌که‌ی (۱)
 ئه‌م دایکی کوردی قور به‌سه‌ره‌ت خسته «ته‌عزیه»
 نه‌ولاده‌کانی چونکه‌ دوچاری به‌لا نه‌که‌ی
 نه‌گری و نه‌لی: وه‌ته‌ن جگه‌ری من براه‌وه
 یاران چراییی به‌زمی حه‌مییه‌ت کوژایه‌وه (۲)

به‌ندی سیه‌م
 ئه‌ی خاکی تیره‌ دڵ هه‌یه‌ گه‌ر زه‌پ‌ره‌یی حه‌یات
 روحت نه‌که‌یه‌ خادیمی سه‌رچاوه‌که‌ی حه‌یات

(۱) واته: حاکمی موفه‌رید بووه. (۲) حه‌مییه‌ت، «حَمِيَّت»: غیره‌ت.

زولمەت نە دیدە چونکە گە یشتی بە ئاوی «خضر»
 تۆ نامریت و عالم ئەکا یەك بە یەك وەفات^(۱)
 ئەو حاکمە ی که مەرکەزی قانوون بوو سنگی ئەو
 راجیع بە تۆیە قوڕ بەسەر ئەهلی موراجەعات
 ئەو حاکمە ی که عەینی وەفا بوو، حقووقی مەحز
 تەرکی سەریری مەعدەلەتی کردو هاتە لات
 تۆش تۆ خودا وەرە وەکوو تێ گەییووەکانی کورد
 تەقسیر مەکه له خزمەتی، ئە ی رۆحە که م فیدات
 چەند ئەهلی غەدرو زالمی بی دینی کرد ئەسیر
 چەند بی گوناحی دا له حەپسخانەدا نەجات
 زاتی که وا له ماتەمی ئەودا بی ئەهلی فەزڵ
 چونکی له زایعاتی وەتەن بوو، له زایعات^(۲)
 ئەگری و ئەلێ: وەتەن جگەری من بپرایەوه
 شوعلە ی چرایی مەجلیسی عیرفان کوژایەوه

(۱) ئیشارەتە بەووە که «خدری زیندە» ئاوی حەباتی خواردوووەتەووە بۆیە نامرێ، وە بەووە که ئەلێن ئاوی حەبات له تاریکییە کدایە.
 (۲) واتە: نیشتمان بە هۆی فەوتانیەووە فەوتا.

بهندی چوارهم
 ئەى بۆلۆلى گۆلى وه تەن، ئەى باغهوانى كورد
 ئەى باعيسى نيمايى درهختى ژيانى كورد
 ئەى واسيتهى تهره ققى ميللهت به مال و رۆح
 سەر دهفتەرى جهيمى فيداكاره كانى كورد
 زهحمەت كه خوش بێته وه تا رۆژى رهستخیز
 داغى غەمت له جگه ر سهروه رانى كورد (۱)
 بۆ غيرەت و وه فاو و حقووقت له ماته مان
 گه و ره و بچوو كى ميللهت و پيرو جهوانى كورد
 ئە وراقى سه برى ئيمه به جارى دريت، دريغ...
 رۆيى به هارى عەيش و پەيا بوو خەزانى كورد
 تا مولكى ئاوه دانى به قا بوو به مەنزەلت
 ويرانه كەى عەدەم بوو ته جي و مه كانى كورد
 تابووتى تۆى كه دى وه تەن ئە مړۆ به چاوى خۆى
 پشتى شكا كه عەشرەتى ساحيب نيشانى كورد
 گرياو وتى: وه تەن جگه رى من بپايه وه
 نيمشه و ئە لكترى كى شهوى من كوژايه وه

(۱) رهستخیز: [رستخیز]: راپه رین، مه به ست له رۆژى قیامه ته. جگه ر: جگه رى.

- ۱۱ -

«بیخود» که وابه جان و دل ئه ی خواجه بهنده یه
 بهنده ی وه فای شیخه که ی «ئه حمده بپرنده» یه (۱)
 «عبد الکریم» ی خوّم که له باخی مه حبه تا
 وه ک گول به رووی هه موو که سه وه دم به خهنده یه
 روّم له خوشی فاقه زه که ت زوو که دهر نه چوو...
 جان سه خته، تیره به خته، نه فامه و سه ههنده یه (۲)
 یا شیتی عه شقی دولبه ره ئاگای له خو ی نیه
 یا وه حشی یکه هه مده می ده عباو دورنده یه
 تر یاقی نامه که ت که گه یی «بیخود» ی سه لیم
 باکی له ماری غه م نیه گه رچی کوشنده یه

- ۱۲ -

بی قه دی تووبایی تو سه روی ره وانم بوّچیه؟
 جهننه تی فیرده وس و عومری جاویدانم بوّچیه؟
 تا موژه و ئه بروی جه وه رهرداری تو یی ئه سلّه حم
 خه نه جهری قه زین و شمشیری ده بانم بوّچیه؟

(۱) خواجه: خاوه نی بهنده. (۲) جان: گیان. تیره: تاریک.

روژی وه سلت هه ر سبه یئیه کهوا پرته و نه دا
 من له تاریکی شهوی هيجرا ژيانم بۆچیه؟
 سه یری تۆی گهری نه کهم کویریم، نه گهر چاوم بوی!
 وه سفی تۆی گهری نه کهم لال یم، زمانم بۆچیه؟
 تابه هاری رووی گولپرنگت بریژی رهنگی حوسن
 «سونبول» و «نه سرین» و «لاله» و «نه رخه وانم» بۆچیه؟
 بۆقه دی ههروه که عه سایه غه یری قومری مه شره بان
 هه یچکه سنی نازانی ئاهی ناته وانم بۆچیه؟
 جیگه گازی من هه تا ئه و روومه ت و ئه و لیوه بی
 «سیو» ی «سه رده شت» و «هه نار» ی «شاره بانم» بۆچیه؟
 تۆ که چاوت پیم بلئی ده رسی زوبانی ئه جنه بی
 وه که «موفه تتیش به گ» ئیتر من ته رجومانم بۆچیه؟ (۱)
 یار که فهرمووی بیره باغی روومه وه بۆگول چنین
 «بیخود» ئیتر ئیزن و پرسى باخه وانم بۆچیه؟

- ۱۳ -

قهت به دنیا دل مه ده ن جادووگه رى ئیرانییه
 سینه مایکی پر ئاشووب و فریب و ئانییه (۲)

(۱) مه به ستی له موفه تتیشی «ئینگلیز» ه له سه ره تای داگیر کردنی سلیمانیدا.

(۲) ئانی: کات و بێ بار.

قەت بە خوۆشی و ئاشنایی و دۆستی باوەر مەکن
 گەر تەماشاکەن ئەزانن دوزمنیکی جانییە
 ھەرکە روژی عومری ھەرکەس ھاتە ئاوابوون، ئەجەل
 مۆلەتی نادا قەسەم بەخوا بە قەدیەك سانیە
 خاوەنی شان و شەرەف «میرزا فەرەج» ئالی شەریف
 تاکو دوینتی بوو مەلیک، ئیمپرو مەلەك میوانیە^(۱)
 بەسیە ئەم نیو شیعرە بۆ تەئریخی کوچی ئەو کەوا...
 «دەست و دامینگیری "عبد القادری گەیلانی" یە»^(۲)

- ۱۴ -

ئەمە بۆی نەسیمى بە ھارە، یاخەبەری سرووشی ھەواییە
 دەمی روچ بەخشی نیگارە، یانەفەسی مەسیحی سەماییە^(۳)
 کە دلی بە عوقدە کرایەو گۆلی ناشکوئە گەشایەو
 نە ئەو و نە ئەم، نە ئەم و نە ئەو، ھەموو موعجیزاتی خوداییە^(۴)

(۱) واتە: تا دونن گەورە گەوران ئەھاتنە لای، کەچی ئەمپرو فریشتەى
 پرسیاری قەبر لەلایەتی.

(۲) ئەم پارچە شیعرە بەبۆنەى کوچی دواى «میرزا فەرەج» ى حاجى
 شەریفەو و تراوہ کە لە سالى ۱۳۷۳ ى ھىجرىدا مردوہ.

(۳) سرووش: وەحى، [نیگا]. نیگار: وینە، مەبەست لە جوانیە. نەفەس:
 ھەناسە.

(۴) بە عوقدە: ئالۆزو خەفەتبار. ناشکوئە: نەپشکووتوو.

دهمی ئیبتیدایی مه سه پرته، نه فەسی نیهایه تی میخه ته
 له هه موو محاله وه عوشه ته، له هه موو ولاته وه شاییه (۱)
 خه بهری قودوومی که سیکه وا که ئه کا برینی دلان ده وا
 که له بو جیهادی کوله ی هه وا له تهره ف خودا وه غه زاییه (۲)
 قه مەری سه مایی سه یاده ته، حه جەری بینایی ره شاده ته
 گوهری هومایی سه عاده ته، دورپری تاج و ئه فسه ری شاییه (۳)
 ئه سه ری حه بیی ره سووله ئه و، جگه ری نه جیبی «به توول» ه ئه و
 سه مەری «قَضِیب» ی قه بووله ئه و، گوئی باغی ئالی عه باییه
 ئه ته وی ئه گه ر گوئی سه رمه دی، وه ره باخی نه عتی موحه ممه دی
 بسه بولبولیکی موئه به دی، ئه مه شیوه یی ئوده باییه
 له ته رقیانیه خوسره وی، که نه بی به خاکی قه ده م له وی
 به خه یالی خۆی که ده سی که وی، به ته مای مه قامی گه داییه (۴)
 مه له که و به شاپه ری سه وزه وه شه و روژ خه ریکه گه سک ئه دا
 فه له که و به کونده یی هه وره وه هه موو ئیش و کاری سه قاییه (۵)

(۱) مه سه پرته: شادی. محال: ناوچه.

(۲) غه زایی: که سینک که چووبی بو غه زا.

(۳) ئه فسه ر: تاج.

(۴) واته: گه وره گه وران، که و تن له بهر پئی ئه و به پادشاهی ئه زانن.

(۵) کونده: کونه ی ئاو. سه قایی: ئاودان.

دل و جهرگی «بیخود» نه گهر له ته، به خودا به تیغی مه حه بیه ته
به ئومیدی شه هدی شه فاعه ته، سه رو مال و روحي فیداییه (۱)

پیتی یی

- ۱ -

برا، خو تو له لای خوټ مه خزەنی عەقل و کەمالاتی!
 کەچی تا دەوڵە مەنتر بی فەقیر و سۆز کەر و لاتى
 بە تەحرىکی هەوا دىیت و دەچی چەشنی شەپۆلی ئاو
 سەرپا غەرقى گىژاوى غەم و بەحرى خەیالاتى^(۱)
 ئەگەر «ماضى» ت له دەس چوو هیندە بى حالىشی ئەى غافل
 له «ئىستىقبال» ی خوټ ئاگات نیه چوون بى موبالاتى
 بە قەسرى رووی زەمین تیر نابى، قەت چاوت وەکو و فیرەون
 خوا دەست نەدا، دەست بى روو بو سەماواتى!
 بە جاھى خوټ مەنازە، رۆستەمى قاپیز له ریتایە
 ئەگەر سەد شاھى «چین» یش بى، کشیکت ها تە بەر ماتى^(۲)

(۱) تەحرىك: ھان دان. ھەوا: ئارەزووی نەفسى.

(۲) واتە: وەك «شا» لە یارى شەترەنجدا «كش» ی لى ئەكرى و ئەفەوتى،
 بنیادەمیش كە عیزارائیل «كش» ی لى كرد كش و مات ئەبى.

«سوله یمان» کوا نگین و ئاسهف و عیفریت و به لقیسی؟!
 «سکه ندهر» کوا شکو و ته پل و به یداخ و موهمماتی؟^(۱)
 برا ناپرسی جاری چی به سه ر هات حالی «که یخوسره و»
 ته میزیکت نیه تا تی بگهی له کوویه میرثاتی^(۲)
 نه لایه دیده تاکهی ناگریت و ناگری عیبرهت
 که حاجی شیخ «ئه مینی خال» له ئارادا نه ما زاتی!
 به دووری خوئی نه وایمه ی دوچاری دۆزه خی غه م کرد
 خودا روتبه ی بلند کا روچی نه و شاد بوو به جه ناتی
 که هه لگیرا جه نازه ی، بوو به مه حشر ده شتی سه ر قه بران
 له بهر گریان و قور پیوان و واوه یلاو عه شاماتی
 نه گهر بشیم به سه حبان، نه ی ره فیق و اچاکه بی دنگ بم
 له بهر به عزئی نه فام نادووم له که شف و خه رقی عاداتی^(۳)
 له وئی بووم چه زره تی کاک «ئه حمه دی شیخ» باس کرا جاری
 له فه زلی خوئی و «مه کتوبات» ی پر ته فسیر و ئایاتی^(۴)

(۱) نگین: نه مووستیله که ی سوله یمان که نه لێن هه موو مه رامینکی پی
 هاتوه ته دی. ئاسهف: زانیکی ئیسرایلی و وه زیری سوله یمان بووه.
 عیفریت: دیوه که ی به رده ستی سوله یمان که هه موو کارنکی سه ختی بو
 راهه راندوه.

(۲) میرثات: [میراث] ئاونه. مه به ست له جامی جیهان نمایه.

(۳) سه حبان: سه حبان کوری وائیل خوش گۆی به ناو بانگی هه ره ب.

(۴) مه کتوبات: کتیبکه کاک ئه حمه دی شیخ رحمه الله نووسیویه.

نزیکی «غەوس» و شاھی «نەقشبەندی» کردووه «بِالله» به‌لئی سەید ئەبێ بەم نەوعە بێ هەر حویبی ساداتی که میسباحی «بهاء الدین محمد» عالم ئارا بوو به جه‌زبە‌ی عەشقه‌وه عەرش‌ی خودای ئەو بوو به‌ میسکاتی (۱) که سالی ریحله‌تی ئەم مورشیده‌م پرس‌ی له پیری عەقڵ به‌ حەرفی جه‌وه‌ری ئەم ئایه‌ته‌ی کردم ئیشاراتی (۲) له سووره‌ی «ئەنبیاء» تا ﴿صَالِحِينَ﴾ ئایه‌ی ﴿وَأَدْخَلْنَاهُ﴾ به‌ ته‌ئریخی وه‌فاتی موشعیره «بیخود» حورووفاتی (۳) که‌سی ئەولادی عەللامه‌ی «ئەبووبه‌ کری موشه‌نیف» بێ که‌ عالم خۆی ئەکا قوربانی ته‌حریری «وضوحات»ی (۴)

(۱) بهاء الدین محمد: شیخی «بهاء الدین» کوری شیخ «عثمان سراج الدین»ی ته‌وێله‌تێک. میسکات: تا‌قی بێ که‌لین. واته‌: کاتیک که‌ چرای شیخی «بهاء الدین» داگیرسا، دلی حاجی شیخ «ئەمین خال» بوو به‌ تا‌ق بو‌ئەو چرایه‌، چونکه‌ حاجی شیخ ئەمین خەلیفه‌ی شیخی «بهاء الدین» بووه‌. مه‌به‌ست له‌ «عەرش‌ی خوا» دلی حاجی شیخ ئەمین.

(۲) جه‌وه‌ری: نوخته‌ دار.

(۳) موشعیر: ئاگادار که‌ر. واته‌: حەرفه‌ نوخته‌ داره‌کانی ئایه‌ته‌ی ﴿وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾، که‌ ئەکاته‌ ۱۳۵۰، که‌ ئەوه‌ش سالی وه‌فاتی ئەو که‌سه‌یه‌ که‌ ئەم که‌سیده‌یه‌ له‌ لاواندنه‌وه‌یدا وتراوه‌، که‌ ئەویش خوالی خوش بوو حاجی شیخ «ئەمین خال»ه‌.

(۴) مه‌لا «ابوبکر مَصْنُف» رحمته‌ الله: زانایێکی ناوداری کورده‌ له‌ ناوچه‌ی «مه‌ریوان» دا زانستی بلاو کردووه‌ ته‌وه‌، وه‌ له‌ سالی ۹۹۴ه‌ ه‌یجریدا کۆچی

که سې نه سلې «شفیع المذنبین» ی بې که برژینې
 به سهر بېگانه شا لافاوی بارانې شه فاعاتی
 که سې ته نریخی نهو بې ئایه تی ته بشیری قورثانی
 به من چوڼ شهرحی نه درې حاشیه ی مه تنی که پاماتی (۱)
 به حه ققی سینهی ساف و دلی مه سروورو مه جزوونی
 به بې خه و فی له مه خلوقی خواو له خوا مه خافاتی
 به حه ققی ئاه و ناله ی روژو گریانی سبه یانی
 به شوړی نیوه شه و پارانه وه و سوژه ی موناجاتی
 فه له ک پر گریه بې تا چاوی هه وری لیل و تاریکی
 زه مین پر خه نده بې تا لیوی غونچه ی باخ و باخاتی
 به سهر نه حفادو نه تباعی نهوا بارانې لوتفی خوټ
 به خوړ برژینې یا ره ب، نه ک وه کوو جه د، به لکو سه د قاتی

□

دواپی کردووه. «وضوح»: یه کیکه له نووسراوه کانی، شهرحی کتیبی
 «المحرر» ی ئیمامی «رافعی» یه رحمه الله له فقهی شافعییداو "جوار" به رگه.
 (۱) ته بشیر: موژده راگه یانندن. شهرح، حاشیه، مه تن: کتیبی کونی مه لایانه
 سې به شه: مه تن، شهرح، حاشیه؛ مه تن بنچینه که یه تی. شهرحیش
 لیکدانه وه ی نهو بنچینه یه. حاشیه یش به سهر هاتنی شوینه گرانه کانیه تی.

- ۲ -

دَلَم بۆ زولف و رووی جانانه ئەگری
 منالە و بۆ گۆل و ریحانه ئەگری
 چرا ئیمشە و کەوا فرمیسک ئەپژۆ
 ئەلێی هەر بۆ منی پەروانە ئەگری (۱)
 ئەکا شاباشی کێ دەریایی دیدەم
 کە چەشنی گەوهەری یەك دانە ئەگری؟
 چیه پیری دَل ئیمشە و وەك عەرەق خۆر
 لە کونجی تەکیە بۆ مەیخانە ئەگری
 شەوێ بێ زولفی ئەو مەه پارە تا روژ
 دَلَم بۆ سینە چاکی شانە ئەگری (۲)
 غەزالی من ئەگەر ساتی نەبینی
 بیابان قۆر ئەپۆی، لانە ئەگری (۳)

(۱) مەبەست لە فرمیسک دارپشتنی چرا، داوەرینی دلتۆپی مۆمی تیاوێهە.
 (۲) سینە چاکی شانە: ئەوێ سنگی بە شانە ی زولف لەت کراوە.
 (۳) واتە: مامزە کە ی من «مەبەستی لە یارە»، ئەگەر تاوێك لە بیاباندا نەبێ،
 بیابان قورێ بۆ ئەپۆی، وە ئەگەر تاوێك لە لانە کەیدا نەبێ لانە بۆی ئەگری.
 بینخود لێرەدا وردەکاریکی جوانی کردووە کە مەعنای بە قور بوونی بیابانی
 بەوێ لێ داوەتەو کە بە هۆی گریانەوێهە لەبەر دیار نەبوونی مامز. چونکە کە
 باران باری و دنیا بوو بە قور مامزیش لەجیتی خۆی هەلئاسی. وە ئەو باران
 بارینە ی بە گریانێ بیابان داناو.

که وان ئه برۆ، به تیغی غه مزه تاکه ی
 له جه رگم بی گوننه نیشانه ئه گری!
 له به زمیکا که ساقی چاوی تو بی
 مه ی ئه پژی، دل ئه چی، په یمانه ئه گری^(۱)
 به یادی نهو به هاری روویی تو یه
 که چاوم هه وری زستانانه ئه گری
 برا تا نه به تو زو گه ردی بهر پی
 به زه حمت چاکی نهو دامانه ئه گری
 له دلتا گه نجی یادی کییه «بیخود»
 که ئیمشه و نو به تی ویرانه ئه گری

- ۳ -

به خه نده ی زوری من دیوانه ئه گری
 به گریانێ که مم فەرزانه ئه گری^(۲)
 به تاریکی ده روونم گه ر بزانی
 هه تا روژ وهك چرا په روانه ئه گری^(۳)

(۱) په یمانه: کاسه. مه به ست له سه ر کردی ه تی.

(۲) فەرزانه: زیرهك.

(۳) لیره دا «ئه گری» له «گرتن» ه، نهك له «گریان». واته: هه ر ئه گر پیت و په روانه ی هه زار دلی وهك دلی منت رائه کیشا.

له بئی شیرى ويسالى ياره، شهو، دل
 له بيشكهى سينه دا تيفلانه نه گرى
 دوو ديدهى نيږگسينى پر له لاله م
 له دهورى ليوى نهو چاو جوانه نه گرى (۱)
 له نه شئهى پيځه نينى ساقى نيمشه و
 له بهزما پيرى من مه ستانه نه گرى
 شتيكت ديوه نهى دل هه ر له مه جنوون
 كه ريى نهو بئى سهرو سامانه نه گرى
 وه سيلهى گه ينه شارت كييه «بيخود»
 كه چه شنى حه لقه بهر ده رگانه نه گرى (۲)

- ۴ -

په ري شانم له حه سه رت ده ردى دوورى
 به لوتفى خو ت بدهى يا ره ب سه بوورى
 چ دوورى؟ دوورى تا روژى مه حشه ر
 چ حه سه رت؟ حه سه رته ئى تا نه فخي سوورى

(۱) واته: سوورى ليوى يار به هوى فرميسكى خويناوى منه وه يه، كه بزى
 نه گريم و چاوهروانى دوو كه ليمه م لييه وه.
 (۲) واته: به هيواى كينى بگاته به ره وه، وا وهك هه لقه پريز بهر ده رگات
 گرتووه.

- گه هئی بۆ شاهه که ی ئه و پرهنگی ته مکین
- گه هئی بۆ ماهه که ی بورجی وه قووری (۱)
- یه کئی «بابا ره سول» ی خه لقی «بی دن»
- یه کئی «عبدالکریم» ی «خانه شووری» (۲)
- یه کئی جه ننه ت مه کانی «بوو عوبه یده»
- یه کئی گولشه ن تیرازی شاره زووری (۳)
- نه وه ی پیغه مبه ری بوون، نه ک پهری و جین
- له مه جلیسیا که جه م کردویه مووری (۴)
- شه هاده ت نامه یی عیرفان له ده ستا
- موجازی مه دره سه ی دینی و شوعووری (۵)
- له ته قدیسا وه کوو شیخی «بریفکان»
- له ته دریسا مه لا «یه حیا» ی مزووری (۶)

- (۱) ئه و پرهنگ: ته ختی پادشاهی. وه قووری: خو قورس گرتن.
- (۲) بی دن: دینیکه له ناوچه ی «تانجه پۆ»، له لیوای سلیمانی، خانه شوور: دینیکه له ناوچه ی «ماید هشت» له کوردستانی ئیران.
- (۳) بوو عوبه یده: عه بابە یلی، دینیکه له سه رووی هه له بجه وه.
- (۴) جه م: تیکرا. مووری: میرووله یی. واته: ئه مانه که له نه وه ی پیغه مبه رنکن که نه ک وه ک چه زره تی «سوله یمان» علیه که ته نها جنۆکه وه ک میرووله زه لیلی بهر ده ستی بوون، به لکو تیکرا ی هه موو دروست کراوینکی خوا وه ک میرووله وان له بهر ده ستیا.
- (۵) یه عنی: ئیجازه ی شه رتعه ت و ته رتقه تیان بووه.
- (۶) شیخی بریفکان و مه لا یه حیا ی مزووری: یه که میان شیخیکی گه وره ی

- له بېشه‌ی عیلم و فەزڵ و شەرع و دنیا
چ شیرۆ بوون بە ئازایی و جەسووری
خەباتی سەرمەدی هەر زوو بپرېووی
بە بالایان کەواو خەرقە‌ی غە‌یووری (۱)
دریڤغا رۆین و منیان بە جی هیشت
له ماته‌م خانە‌یی تاریکی دووری
بە هەشت ئارا کە بوون «العزُّ لله»
له خوشی خوشی غیلمان و حووری (۲)
«بِسْمِ اللَّهِ» شەوانی غائبانە
موبە‌دە‌ل بوون بە ئە‌یامی حوزووری (۳)
له پاش ئە‌م دوو چرای بە‌زمی عولوومە
نە‌ما پەروانە‌ بو‌ی خوشی و سرووری
منم دائیم ئە‌کا دوودی هە‌ناسە‌م
له سینە‌ی مە‌جمە‌را کاری بوخووری (۴)

- تە‌ریقە‌تی نە‌قشە‌بە‌ندی و دوو هە‌میان مە‌لایە‌کی گە‌وره‌ بوو؛ له‌ سە‌ده‌ی
نۆ‌زده‌ هە‌مدا له‌ ناوچە‌ی «بادینان» ژباون.
(۱) سە‌رمە‌دی: هە‌میشە‌یی. مە‌بە‌ست له‌ خوا‌یه.
(۲) واتە: حۆ‌ری و غیلمانی بە‌ هە‌شت بە‌ چوونی ئە‌و دوو زاتە‌ بۆ‌لایان
خوشی خوشیان پێ‌ کە‌وت. (۳) واتە: گە‌یشتنە‌ خزمە‌تی خوا.
(۴) دوود: دوو کە‌ڵ. مە‌جمە‌ر: پشکۆ‌دان.

منم وهك نانهوا فرمیسکم ئاگر
 جگهر نان، چاو ئهكا ئیشی ته نووری
 شه هیدی تیغی ئیخلاسی حه قیقی
 به فلسی نایهوی توپی بلووری
 مه حه بیته ریگه ییکی راسته قوربان
 نه که ی لاده ی له سه ر حه ددو سنووری
 جیهان مادامه ییکی سینه مایه
 له به ریا بی که واکه ولی سه مووری (۱)
 ده خیلتم بم نه دا ته فره ت وه کوو من
 به غازه ی عاریزی و سپیای سووری (۲)
 په نا به خوا له به زمی جادویدا
 له ساقی چاوی و ساقی بلووری
 به چاکه ی پر خراپه ی گهر خه رۆ بی
 یه قینت بی که سه ر تا پا قوسووری (۳)
 هه زار که یخوسره وی و ئه فراسیابی
 هه زاران وهك سوپاهی «سه لم» و «توور» ی (۴)

(۱) واته: وهك تیا ترۆییکی سینه ما وایه که که ولی سمۆری له بهر کرد بی...

(۲) غازه: سوورار. عاریز، [عارض]: روو. سووری: رووکه شو ساخته.

(۳) خه رۆ: هه ل خله تاو.

(۴) سه لم: کوره گه و ره ی «فه ره یدوون». توور: برای «سه لم» بووه.

- هه موو هاتوون و کوشتونى له پاشا
- (۱) به توپی نامورادی و تپی زووری
- خوا سالی وه فاتی «کاکه بابا»
- (۲) «مُنور کهى مزارستان به نووری»
- له سالی فه وتی شیخ «عبد الکريم»
- (۳) «مرّصع که آویش یا ره ب قصووری»
- زه مین تا پر له سونبول بی که ناری
- (۴) فه له که تا پر له نه نجوم بی جحووری
- نه وی ماون بیانیهیلی ئیلاهی
- به جاهی خوت که وا «حیّ» و غه فووری
- خسووس «دزیایش» و دانای «پریسی»
- (۵) له گه ل ساداتی ته کیه و هانه سووری

(۱) زوور: ساخته.

(۲) نیوهی شیعی دووهه م له سه ر شیوهی نووسینی کونی کوردی، به
حیسابی نه بجه د، سالی کوچی دواپی شیخ «بابا ره سوول» که نه کاته
۱۳۶۳ ی هیجری.

(۳) نیوهی شیعی دووهه م له سه ر شیوهی نووسینی کونی کوردی به
حیسابی نه بجه د سالی کوچی دواپی شیخ «عبد الکريم» که نه کاته ۱۳۶۱ ی
هیجری.

(۴) که ناری: قه راغه کانی. جوحووری، [جحر]: کون و که له به ری.

(۵) واته: ماموستا مه لا «قادری سؤفی» و ماموستا مه لا «عه زیزی پریس» و
ماموستا شیخ «ره سوولی هه له بجه» و سه ییدی «هانه سووره». «خوا لیان
خوش بی».

که «بیخود» تۆزی داویننی ئەوان بئی
ئەشئ یا رەب لە تەقسیری ببووری

- ۵ -

وەك «بیدل» ئەلئ: حەیفە كەوا ساكنی باغی
بۆلۆل لە دلت دەرئەكەى و تیکەلئ زاغی (۱)
بۆ شیخ «عومەر»، ئەو سەروى ریازاتى عولوومە
والافت ئەدا تۆكە وەكوو لالە بە داغی (۲)
لەوساوە كە جیئ جەننەتە ئەو زاتە، كەچى تۆ
لەم ئاگرەدا عەینى سەمەندەر بە دەماغی (۳)

(۱) بیدل [بیدل دهلوی] ئەلئ:
حیف است دو روزی كە مقيم باغی
بیگانه ز بلبلی و حریف زاغی
صحبت این جا مؤثر است آگە باش
در آب زوی تری، در آتش داغی
زاغ: قەلە رەش.
(۲) ریازات، «ریاضات»: باخچەکان. وەكوو لالە بە داغی: واتە: وەكوو
گوئی لالە سوور بووئەو.
(۳) سەمەندەر: دەبايئەكە ئەلئین ئاگر کاری تئ ناکا.

«بیتخود» غمی نهو عالهمی بالایه نه که ی فاش

با هه ر له دهروونا بی نه گه ر راستی و ساغی (۱)

لهو باغه نه گه ر سالی وه فاتی نهو نه پرسی

«گل» لابه ره، نه تریخیه «ابن القرداغی» (۲)

- ۶ -

دیسان لافاوی غم هات هه ر وه کوو بارانی نیسانی

بیناغهی قه سری مه عمووری ته ره ب رووی کرده ویرانی

دیسان شاهی قهزا یه خسیری فهرموو جهیشی جه معیه ت

که سهوقی کرده سه ر ئیقلمی دل هوردووی په ریشانی (۳)

له ناو فرنی دهروونا وه ک سه موون بوچی نه برژی دل

له کووره ی سینه دا تا که ی نه بی جه رگیش به بورانی

که وا مه خدومه ییکی نهو نیهالی کا که «شیخ عوسمان»

له باخی عومری خوئی نه ی خواردبرو هیشتا به ری جوانی (۴)

(۱) فاش: ناشکرا.

(۲) واته: مه جموعی (ابن القرداغی) له فزی (گل = گول) ی لی لابه که به حیسابی نه بجه ده کاته "۵۰" ۱۳۵۴ ی نه مینیه وه. نه م پارچه یه له لاوانده وه ی خوا لی خوش بوو شیخ «عومهر» ی ماموستای خانه قای مهولانای سلیمانیدا و تراوه که ناویانگی «ابن القرداغی» بروه.

(۳) یه خسیر: دیل. واته: پیشان «خاتر جه مع» بووین و په ریشانی کردین.

(۴) نهو نیهال: تازه نیژراو، نه مامی نوئی.

زه مین نه یدیبو و سه روی موخته دیل و هك قه ددی مه وزوونی
 زه مان نه بیستبو و خونچه ی گولئی و هك لیوی خه ندانی
 و هكوو ته یری كه بهر بووبئی له حهلقه ی داوی سه ییادی
 فېری روحي رهوانی بو ریازی خولدی روحنانی (۱)
 نه لا نه ی قاسیدی نه سرین كه چووی بو زیاره تی قه بری
 بلئی نه و باوه ییكي نه قشبه ندی بوو به میوانی (۲)
 «به دیعه» ی جهننه ت ئارا گهر نه ما، نه ممه به لوتفی خو ت
 بده ی یا ره ب ده وامی عومری جه ددو باوك و خزمانی
 چ جه د؟ ئاودیری باخی حېكمه ت و دینی موبینی حه ق
 چه مهن پیرایی عیلم و باخه وانی شه رعی یه زدانی (۳)
 سه حابی گولشه ن ئارایی حه دیسی نه حمه دی مورسه ل
 به هاری نه شه به خشی خونچه یی ئایاتی فورقانی (۴)
 چ باوك؟ یادگاری حه زره تی شیخی «سراج الدین»
 نه وه ی نایب، وه لی عه هدی «علاء الدین» ی عوسمانی
 له ته کیه و خانه قای زوهدا ئیلاهی کامگاری که ی
 به جاهی شاه و بازی نه قشبه ندو غه و سی گه یلانی (۵)

(۱) [ریاز، ریاض: باخ].

(۲) نه سرین: فرمیسك. نه و باوه: توولی تازه هه لچور. بوو به میوانی: میوانی قه بره كه.

(۳) چه مهن پیرا: رازینه ره وه ی گولزار.

(۴) سه حاب: هه ور. فورقان: [ناونكه له ناوه كانی] قورئان.

(۵) باز: باز الله له قه بی شیخ «عبد القادر» ی گه یلانییه.

له ته ئریخی وه فاتی ئه و به دیعه ی نه و جوان عومره
 نه پرسن گهر له پیری عه قلی دانا قاسی و دانی (۱)
 له بهیتی ئاخری نیو شیعی سانی، حه رفی بی نوخته ی
 نه کا ئیزهاری سالی ریحله تی مه رحوومه یی فانی
 ئیتر «بیخود» ئه لی «وا حه سره تا» زو و گولشه نی چۆل کرد
 «بـدیعه رۆزگار عـرعر جـوبار عثمانی» (۲)

- ۷ -

له دولبه ر گوفتو گوینکم نه بیست، ئه ی سینه ئه فغانی
 له لیوی پیکه نینیکم نه دی، ئه ی دیده گریان ی (۳)
 ده سم ناگاته شووشه ی گه ردنی مینایی، ئه ی ساقی
 ده مم ناگاته چاوی، ئه ی عه ره ق خوڕینه فنجانی

(۱) قاسی: دور. دانی: نزیک.

(۲) ئه م پارچه یه له لاوانده وه ی «به دیعه» ی کچی شیخ عوسمانی بیاره دا
 و تراوه که له ۱۳۶۴ ی هـ جریدا کۆچی دوا یی کردوه، سالی مردنی به
 حرووفی ئه بجه د ئه کاته «بـدیعه رۆزگار عـرعر جـوبار عثمانی» به دیعه ی
 رۆزگار و عه ره ری جوباری عوسمانی.

(۳) ئه فغان: فوغان، هاوار و گریان. ئه م پارچه له سه ر ئاوازی غه زه له که ی
 «یغما» یه که ئه مه [ی خواره وه] سه ره تاکه یه تی:

«بجانان درد دل ناگفته ماند، ای تُطق تقریری»

وه پێش بیخود که س له کور دیدا نه ی وتوه، وه کوو خوی ئه فه رمی.

په‌ریشانم، له‌ رووی‌ ئه‌و شو‌خه‌ لا‌چۆ‌ ساتی‌ ئه‌ی‌ په‌رچه‌م
 د‌ل‌م‌ به‌ی‌ن‌یکه‌ زۆ‌ر‌ تاریکه‌ ئه‌ی‌ شه‌و‌ ماهی‌ تابانی‌
 گه‌هی‌ زامداری‌ تی‌غی‌ نازو‌ غه‌مزهم، چاری‌ ئه‌ی‌ جه‌پ‌راح
 گه‌هی‌ بیماری‌ چاوم، ئه‌ی‌ ره‌ئ‌ی‌سی‌ سی‌ححه‌ ده‌رمانی‌ (۱)
 به‌ شه‌و‌ شی‌واوی‌ زول‌فی‌ عه‌نبه‌رم، ئ‌یم‌دادی‌ ئه‌ی‌ سون‌بۆ‌ل
 به‌ رۆ‌ژ‌ چه‌وتاوی‌ بال‌ای‌ دول‌به‌رم ئه‌ی‌ سه‌رو‌ جه‌ولانی‌ (۲)
 له‌ شه‌وقی‌ ماهی‌ رووی‌ ئه‌و شو‌خه‌ تۆ‌خوا‌ پ‌رته‌وی‌ ئه‌ی‌ رۆ‌ژ
 به‌ یادی‌ چاکی‌ سین‌ه‌ی‌، ئه‌ی‌ سه‌حه‌ر‌ سا‌ ده‌ی‌ گ‌ریانی‌ (۳)
 به‌تاو‌ هات‌ له‌شک‌ری‌ غه‌م، سا‌ له‌ خو‌ رو‌یشتنی‌ ئه‌ی‌ د‌ل‌
 من‌الی‌ زۆ‌ره‌ شاری‌ سین‌ه‌، ئه‌ی‌ مه‌جنوون‌ بیابانی‌ (۴)
 زه‌ل‌یلم، بگ‌ره‌ ده‌ستم‌ که‌وتووم، سا‌ ره‌حمی‌ ئه‌ی‌ گه‌ردوون
 فه‌ق‌یرم، نامورادم، بی‌ نه‌وام، ئه‌ی‌ مون‌عیم‌ ئ‌ی‌حسان‌ی‌
 وه‌کو‌و «بی‌خود» له‌مه‌ولا‌ بگ‌ره‌ بۆ‌ خو‌ت‌ ری‌گه‌یی‌ ئه‌ی‌ پی‌
 له‌ مه‌ولای‌ خو‌ت‌ بو‌وی‌ تۆ‌ش‌ چه‌شنی‌ ئه‌و‌ ئه‌ی‌ ده‌ست‌ دامانی‌

(۱) گه‌هی‌: تاو‌ن‌ک‌.

(۲) ئ‌یم‌داد: یارمه‌تی‌. چه‌وتاو: چه‌ماوه‌. جه‌ولان: له‌رینه‌وه‌.

(۳) گ‌ریان: یه‌خه‌. واته‌: یه‌خه‌ی‌ شو‌به‌اندوه‌ به‌ به‌ره‌به‌یان.

(۴) له‌ خو‌ رو‌یشتن: له‌ هۆ‌شی‌ خو‌ چوون. من‌الی‌ زۆ‌ره‌...تاد: واته‌: بۆ‌ ئه‌وه‌ که‌

من‌اله‌کانی‌ سین‌ه‌م‌ تیا‌ رابو‌ی‌رن. مه‌به‌ست‌ له‌ داواکردن‌ له‌ «مه‌جنوون» ئه‌وه‌یه‌ که‌

ئ‌ه‌و‌ هه‌میشه‌ به‌ بیابانه‌وه‌ بو‌وه‌ له‌تاو‌ ده‌ردی‌ عی‌شق‌.

- ۸ -

سه‌با دویننی له وه‌ختی نیوه‌پۆدا قاقه‌زی هانی
 له پشتی زه‌رفه‌که‌ی نووسرابوو: بۆ بیخود، سلیمانی
 که زه‌رفم کرده‌وه چاوم به ئیمزای سه‌روی «نووری» که‌وت
 وه‌کوو بۆلۆل خه‌یاڵم که‌وته سه‌ر ئه‌وجی غه‌زڵ خوانی (۱)
 له‌پاش هه‌مدو سه‌ناو شوکرو سوپاسی هه‌زله‌تی بیچوون
 له‌پاش سه‌لوات و ته‌سلیمی شه‌فیعی ئوممه‌تی جانی (۲)
 وتم: ئه‌ی خه‌ت و خامه‌ت میل و سورمه‌ی چاوی مه‌هجووران
 وتم: ئه‌ی بۆیی نامه‌ت بۆیی جامه‌ی ماهی که‌نعانی (۳)
 گه‌له‌ی ئه‌بیاتی تازه‌ت ناردبوو بۆ من که‌ بیینم
 له‌ نه‌وه‌ل مه‌تله‌عا مه‌زمونی ئاخه‌ر مه‌قته‌عم زانی (۴)
 له‌ له‌فزا شیعه‌ره‌کانت گه‌ر ته‌واو بوون وه‌ک قه‌دی مه‌وزوون
 له‌ مه‌عنادا به‌لام وه‌ک کرده‌وه‌ی خۆت بوون به‌ نوqsانی

(۱) نووری: عه‌قیده‌ی «نووری مه‌لا مارف»، خوشکه‌زای «بنخود».

(۲) جانی: تاوانبار.

(۳) مه‌هجووری: ته‌ریک که‌وتوو. بۆ: بۆن. جامه: کراس. ماهی که‌نعانی: مه‌به‌ست له‌ هه‌زله‌تی «یوسف» ه که‌ کراسه‌که‌ی نارد بۆ باوکی به‌یینه‌ی به‌ چاویا تا چاک بیته‌وه.

(۴) مه‌تله‌ع: سه‌ره‌تای شیعر. مه‌قته‌ع: برکه‌ی شیعر.

له باتی شیمر و میمری فارسی و کوردی ئەبێ جاری
 خەریکی دەرزو دەورت بی که مندالی دەبوستانی (۱)
 دەخیلت بێ له حوسنی خولق و سەعی قەت نەکە ی سستی
 که سەعی و حوسنی خولقی خەلقە ئەمڕۆ باعیمی نانی
 له کولبە ی دیدە ما گەر مەیلی رەققاسەت نەما، نووری
 له جەرگە ی سینە ما گەر سینە ما باسی نەما، جانی (۲)
 خودا ناگەر دە پەندی من ئەگەر وەك دور له گوێ نەگری
 هەتا روژی قیامەت هەر پەشیمان و پەشیمانی
 ئەگەر ژانی وەها نەبوا یە «رۆماتیزم» هەکە ی قاچم
 ئەهاتم حەفتە یی بۆ زیارەتی بەغدا بە میوانی
 روو و بەیتی خودا خالت ئەلی دائیم لەسەر بەرمال
 له وەختی پاش و پیشی نوێژی ئیوارە و سەبەینانی
 خودا وەندا بە جاھی خوشەویستی خۆت بە دووری کە ی
 له ئاسیب و بەلا، ئەم خوشکەزایەم، خۆی و خزمانی (۳)

(۱) دەبوستان: قوتابخانە [ی سەرەتایی].
 (۲) کولبە: کەلاو. نووری: نووری چاو، ئیشارەتە بە ناوی «نووری». جانی:
 گیانیت. واتە: کاتێک بە نووری چاوی خۆم دانهێم و له دلما جینگەت
 ئەکەم و کە بیر له سینە ماو تیاتر و خانە نەکەیتەو. مەبەستی لەوێهە کە هەر
 خەریکی خۆتەند بێ. (۳) ئانسیب: زیان.

- ۹ -

له بورجی سینه که نهو زوهره چاوه پی ئه که نی
 فریشته ییکه له عهرشی خوداوه پی ئه که نی^(۱)
 که لیوی گول به هه ناسه م نه گاه، ئه لی ئاخو...
 چ خونچه ییکه به ده م بای سه باوه پی ئه که نی؟
 له خوشی ئه و ده مه زوری نه ماوه بال بگرم
 ره قیب که نه گری و نه و شوخی لاه پی ئه که نی
 هه زار بولبول ئه کا مه ست و ئه یشیگری نی
 له گولشه نی که نه و ئاره ق گولاه پی ئه که نی
 ئه سیری شیر دلی ئه و که سه م له خوشیانا
 که که و ته سیلسیله ی نه و زولفه خاوه پی ئه که نی
 به دی ئه کا که سه حهر مووی روژو رووی شهوم
 ئه لی به من له که ناری سه ماوه پی ئه که نی^(۲)
 نه زانی «بینخود» نه گهر چونه به م هه مو و غه مه وه
 به ده م بروسکه یی «عَرَقُ النِّسَاء» وه پی ئه که نی

(۱) بورجی سینه: دل. بۆیه له بورجی سینهدا: چونکه خوشه وسته و خوشه وسته ییش جینگای له دلدایه. عهرشی خودا: مه به ست دله. وهك وتراوه «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرَشُ الرَّحْمَنِ» واته: دلی موسولمان باره گای خوایه.
 (۲) مووی روژ: مووی سپی بو وهك روژی روشن. مه به ست له پیری و عومری درێژه. رووی شهوم: رووی وهك شهو ره شم مه به ست له گونا هاباریه. سه ما: ئاسمان.

- ۱۰ -

ئاخ له دهس دنیایی دوون و بێ وه فا
 داد له دهس گهردوون و چهرخێ که چه رهوی
 ره بێ ئه ی دنیا ده وامت قهت نه بێ
 ئه ی فه له ك تۆش تا قیامهت نه سه رهوی
 وه ك گه رت به ردایه عالم هه ر وه کوو...
 قونوله ی زه پری له سه ردا بۆ زه وی
 خادیمیکی جان فیداو میللهت په ره ست
 (۱) داهیه کی گۆشه گیرو موززه وی
 فه یله سوو فیکی ئه دیبی قهومی کورد
 عالمیکی به رزی ماددی و مه عنه وی
 خاوه نی «ژین» و «قه ی پێشینان»
 (۲) ساحیی ئینشا و «رۆحی مه وله وی»
 باخه وانی چارباخی پیری «تووس»
 (۳) گه نجه وانی په نج گه نجی «گه نجه وی»

(۱) داهیه کی: داهیه یه کی؛ داهیه: بالا، مه به ست له وریایی و زیره گییه. موززه وی: گۆشه گیر.

(۲) ناوه کانی ناو دوو که وانه کان هه ندیکن له به ره مه ئه ده بیه کانی «پیره میزد» که ئه م قه سیده یه به بۆنه ی مردنیه وه وتراوه.

(۳) پیری تووس: فیرده وسی خاوه نی «شاهنامه». گه نجه وی: نیزامی خاوه نی «خه مه».

بولبولی گولزاری «تهبریزی» له‌قەب
 قومریی سه‌روی ریازی «مه‌سنه‌وی» (۱)
 موچییی مه‌عنایی مردووی نه‌زم و نه‌سر
 هه‌روه‌کوو ئه‌نفاسی پاکی عیسه‌وی
 وه‌ك «حه‌مه‌د پاشا»، به‌لام بی شیره‌وان
 كردبووی شیریی وه‌فا رام و كه‌وی (۲)
 مه‌جلیس ئارایی ئه‌دیانی زه‌مان
 پیری دنیایی و جه‌وانی ئوخره‌وی
 «حاجی ته‌وفیق» ده‌ستی «شیره‌ویه» ی ئه‌جه‌ل
 رو‌حی شیرینی ده‌رینا خوسره‌وی (۳)
 سه‌د كه ئیمرو پئی له‌سه‌ر شانۆی سه‌مای
 تۆش سه‌ری به‌رزت ئه‌بی سو‌بچه‌ی نه‌وی
 روژی رووناكت مه‌گه‌ر ئاوا بووه
 بو‌یه «بیخود» تیره دل چه‌شنی شه‌وی
 تۆش ئه‌گه‌یه ته‌وجی مه‌ج‌بووبی خودا
 گه‌ر به‌ میعراجی سه‌خادا سه‌رکه‌وی

(۱) ته‌بریزی: شه‌مسی ته‌بریزی. مه‌سنه‌وی: دانراوه شیعریه‌که‌ی «جلال الدین» ی رو‌می.
 (۲) كه‌وی: ده‌سه‌مۆ.
 (۳) شیرویه: کوره‌که‌ی خوسره‌و په‌روێز که‌ باوکی خۆی کوشت بو ئه‌وه‌ی «شیرین» داگیر بکا بو خۆی.

کاکه «النَّاسُ نِيَامٌ» پیت نهلی

نهو کهوا بیداره، تو مهستی خهوی.. (۱)

- ۱۱ -

وهرن به زمینکی مهشرووعانه بگرین

به کویری چاوی «پهرویز» و «جهم» و «کهی» (۲)

نهوهك نهقشی، تهریقهی مهولهوی وار

به زیگری جههری و دهنگی دهفو نهی (۳)

به دهوری نووری دلدا حهلقه بهستین

مهسهل نهو مانگو ئیمهش چهشنی «هاله»ی (۴)

بفهرموون نهی قهدهح نوشان به ساقی

له کووپهی مهعریفهت تیکا نهویش مهی

(۱) «النَّاسُ نِيَامٌ»: عالم نووستون. واته: ناگیان له مردنو پاشه روژ نیه.

(۲) پهرویز: خوسره و پهرویز. جهم: جهمشید. کهی: کهیکاوس یا کهیخوسره، که نهمانه هه مو له شاهانی کونی ئیران بوون.

(۳) مهولهوی وار: له سه ر شیوهی تهریقهتی مهولهوی. هه وادارانن تهریقهتی نه قشبهندی به بی دهنگ یادی خوا نه که نهوه. به لام مهولهویه کان به دهفو ئاههنگهوه یادی نه که نهوه.

(۴) هاله: خه زمانه ی دهوری مانگ.

دهری بـینین به زوری نوئی شادی
 دره ختی غم له بنچینه و ره گ و په‌ی (۱)
 خودا، سا بو دلی تاریکی ئیسلام
 له تیشکی لوتف ئیتر یه‌ک زه‌پر ده‌رخه‌ی
 به چاوی سه‌ر هه‌تا عالم ببینین
 له «مه‌شریق» تا به «مه‌غریب»، «رۆم» هه‌تا «ره‌ی»
 که یاران مه‌ستی باده‌ی «لَمْ یَزَلْ» بوون
 ده‌سا «بیخود» غولامت بم ئه‌تۆش ده‌ی (۲)
 بللی سالی له دایک بوونی «ته‌وفیق»
 ئه‌کنوپی «ئه‌حمه‌د» که یه‌یله‌ی نووری دیده‌ی
 له شیعره‌ی ئاخیری نیو شیعره‌ی دوایی
 ئه‌گه‌ر دیققه‌ت بفرمووی پیتی ئه‌به‌ی په‌ی
 له دنـیا و له عـوـقـبـادا ئیـسـیـلاهی
 «به‌صاحب مال جا‌ه‌ ثروتی که‌ی» (۳)

(۱) نوێل: ئاسنی به‌رد هه‌لکه‌ندن.
 (۲) «لَمْ یَزَلْ»: نه‌فه‌وتاو، [نه‌پراوه]. مه‌به‌ست له‌خوایه.
 (۳) نه‌مانزانی ئه‌م پارچه‌ شیعره‌ به‌بۆنه‌ی له‌دایک بوونی کام «ته‌وفیق»
 ئه‌حمه‌د» وه‌ وتراوه‌ که له‌ سالی ۱۳۳۹ی هـیجریدا هاتوه‌ته‌ دنیاوه‌ و سالی له‌
 دایک بوونه‌ که‌ی به‌ حیسابی ئه‌بجهد، ئه‌کاته «به‌صاحب مال جا‌ه‌ ثروتی
 که‌ی» به‌ ساحیب مال و جا‌ه‌ و سه‌روه‌تی که‌ی».

- ۱۲ -

ئىلاھى ئەم گۆلى نەۋرەستە ھەر دائىم بەھارى كەي
 لە باخى پر لە مېۋەي توولى عومرا كامگارى كەي^(۱)
 پەرى تەقۋا و عىفريتى ھەۋاۋ نەفسى موسەخخەر بن
 لەسەر تەختى سولەيمانى بىلەندۈ پاىە دارى كەي
 لە ئەۋجى مەيمەنەتدا ۋەك ھومايونى موبارەك بى
 لە بورجى مەعرفەتدا ھەروەكۈۋ رۆژ ئاشكارى كەي
 ئەۋى ئەم نەۋنەمامى جۆيى عىرفانەي نەۋى يارەب
 لە روۋى چاك و خراپا ھەر تەرىق و شەرمەزارى كەي^(۲)
 بە تەئرىخى لە داىك بوۋنى ئەۋ دائىم ئەللى «بىخود»:
 «خدا ۋك باب باپىرى وحىد رۆزگارى كى»^(۳)

(۱) نەۋرەستە: تازە پەيدا بوۋ. كامگار: بە مۇراد گەشىتتۇ.

(۲) جۆ: جۆگە.

(۳) ئەم پارچە ھەلبەستە بەبۇنەي لە داىك بوۋنى «مەممەد جمال الدىن»ى كۆپى مەلا «مەممەد سەئىد»ى حاجى مەلا «ئەحمەد ئەفەندى» دېئىزەيىيەۋە وتراۋە. كە لە سالى ۱۳۶۳ى ھىجرىدا ھاتوۋەتە دىناۋە، ۋە سالى لە داىك بوۋنى بە حروۋفى ئەبجەد ئەكاتە «خدا ۋك باب باپىرى وحىد رۆزگارى كى - خودا ۋەك باب و باپىرى ۋەحىدى رۆزگارى كەي».

- ۱۳ -

دیسان هه وری به لا هات، سایه قه ی وه سلی گولان رۆیی
 شهوی ماته م په یا بوو، رۆژی خوشی بولبولان رۆیی
 ته می غه م تا قیامه ت بۆچی دانه گری ولاتی کورد
 که زاتیکی وه فادارو نه جیب و خانه دان رۆیی
 بچووک بۆ قور نه پتوی؟، گه وره توخوا بۆ به کول نه گری؟
 که عاسای دهستی پیرو هیزی نه ژنۆی گه نجه کان رۆیی
 سه دای باوک و برا رۆی خه لق و گرمه ی سینه، ناله ی دل
 وه کوو ره عدی به هار ئیمرو زه مین تا ئاسمان رۆیی
 مشوور خووری گه لی میلله ت جه نابی «مُصْطَفٰی مَظْهَر»
 که بانگی حوسنی خو لقی بۆ هه موو کورد و وستان رۆیی
 مه گهر «کاکینه» هاوتای نه و بکا، ناویان له یه ک دوور بی
 وه گهرنی چه شنی نه و چه شنی حیکایه و داستان رۆیی (۱)
 له سه ر وه تراخی ده شتی رۆح و شاخ و داخی به رزی دل
 هوما ی نه وجی سه عاده ت، بازی عیرفان ئاشیان رۆیی (۲)
 به غایب بوونی نه و باوکی فه قیر و خادیمی قه ومه
 له سه ر هۆش و له دل سه برو له ته ن تاب و ته وان رۆیی

(۱) کاکینه: مه به ست له «جَمیل صائب»ه. واته: مه گهر جه میل سائب
 جینگای خوالی خوش بوو بگرته وه، نه گینا مه گهر به سه رگوزه شته
 بیگیر نه وه که پیاونکی وا بووه. (۲) وه تراخ: رایه خ. ئاشیان: هیلانه.

ته گهرچی میلله تی کوردی دوچاری دۆزه خی غم کرد
 به لام شوکری خوا خۆی بو به ههشتی جاویدان رۆیی
 مو حاسیب موهمه لی ئەم شیعره گهر جه مع و جیایه ت کا
 ته زانی که ی رهوانی پاکسی بو باخی جینان رۆیی^(۱)
 «وه تهن» «بیخود» وه کوو ئەولاده کانی بوچ نه نالیئی
 «مدیری دائیره ی به رزی معارف زی نشان رۆیی»^(۲)

(۱) موهمه ل: حه رفی بی نوخته. جیایه ت: کو کردنه وه. ره وان: گیان.
 (۲) ئەم پارچه یه له لاواندنه وه ی به پتوه به ری مه عاریفی سلیمانی
 «مصطفیٰ مظهر» دا وتراوه که له سالی ۱۳۶۵ ی هه جریدا کوچی دوا یی
 کردووه. وه سالی مردنی به حیسابی ئەبجد ئەکاته حه رفه بی نوخته کانی
 دوا شیعر ی ئەم پارچه یه، به و شیوه شیوه نووسینه ی که پیتی نووسراوه ته وه،
 له سه ر ئەوه که «ی» کانی هه موو به بی «نوخته» دابنرین و یه ک «ی» بو «رۆیی»
 دابنری.

پارچه

یانه‌ی سهرکه‌وتن

«یانه‌ی سهرکه‌وتن» که «نادی» ناوه

له شاری «به‌غدا» بی‌نا کراوه

بانی ئەم یانه‌ش «مەرووف جیاوک»

که بۆ قەومی خۆی «الْحَقَّ» باوکه (۱)

له ساحه‌ی سه‌عیا ئازاو ده‌سو برد

«مُشار إلیه» گۆی سه‌به‌قه‌تی برد

ره‌ئیس و روکنی ئەم یانه‌ به‌رزه

چونکه هۆ ناکه‌ن له شیرێ شیرزه (۲)

ئه‌گەر ئه‌ویانه‌و ئه‌گەر ئه‌میانه

خوا سه‌ره‌به‌رزیا‌ن کا ئه‌عزای ئەم یانه

له‌گه‌ڵ سکریتێر که «ئه‌وپه‌ر حمان»

ئه‌و ئه‌وپه‌ر حمانه‌ی که نووری جانه (۳)

وه‌ته‌ن په‌رسته‌و خادیمی کورده

له‌ هه‌موو عیلما شاره‌زاو ورده

(۱) مەرووف جیاوک: یه‌ کێک بووه له سیاسه‌تمه‌دارانی کوردی عێراق.

(۲) هۆ ناکه‌ن: سل ناکه‌نه‌وه. شیرزه: شیرزاد، به‌چکه شیر.

(۳) ئه‌وپه‌ر حمان: «عبد الرحمن نورجان»، رۆشنبینێکی کورده.

گەر ئەو تەئریخەش نازانی چیه؟!...
 سالی میلادی نۆسه دو سییه
 غایه نادیمان بۆ ئەم کوردانه
 بلۆ کردنه وهی عیلمو عیرفانه
 وهك ئەخلاق، ئەدهب، تەئریخ، جوغرافی
 له گەل یه کیه تی به دلیکی سافی
 وه کوو به کوردی دانانی لوغات
 وهك تەشجیع کردن له سەر مه سنووعات
 بۆ کتیب دانان له گەل تەرجه مه
 هەرچه ند تیکۆشین هیشتا هەر که مه
 له موساعده دهی تەله بهی فەقیر
 تکامان وایه هیچ نه کهین تەفسیر
 قوتابی زیرهك بنیرین ئاوا
 بۆ ولاتی دوور یانی رۆژ ئاوا
 ئەمجا یارمه تی و ژینی ئەم یانه
 له میلله تی کورد زۆر هیوامانه
 چونکه پیویسته بکری سەرفی مال
 چ بۆ ئیستیقبال، چ بۆ ئیستیقلال
 ئیتر هەر بژی لاوانی وه تەن
 یانی ئاوا بی باوانی وه تەن

لاواندنه وهی مهلا محهمه دی بزه ینیان
 مهلا «محهمه د» ی نه ژاد باخانی
 که پیشه ووا بوو بۆ «بزه ینیانی» (۱)
 به هشت ئارا بوو له پر ته شریفی
 نه وهنده باش بوو ناکری ته عریفی
 یه زدان که روژی عومری ئاوا کرد
 یاران ته ئریخیان هموو داوا کرد
 دهس به جی «بیخود» وهك دانای تووسی
 ئهم نیوه شیعره ی به ته ئریخ نووسی...
 عامی وه فاتی مهلای باخانی
 «عامی وه فاتی مهلای باخانی»

(۱) ئهم پارچه ههلبهسته به بۆنه ی کۆچی دوا یی مهلا «محهمه د باخانی»
 ئیمامی دبی بزه ینیانه وه وتراوه که له سالی ۱۳۷۳ ی هیجریدا کۆچی دوا یی
 کردوه.

دلاوهران^(۱)

مناله کان:

ئەولادی وەتەن، ئیمە کەوا میللەتی کوردین
 بۆ غایەیی ئاسایشی میللەت هەموو گوردین
 شیرانە ئەوا مەعرە کە ئارایی وەغای بووین
 بۆ رشتنی خویناوی عەدوو حازری را بووین^(۲)

(۱) كاك «موسەفا سائب» لەبارەى ئەم سروودەو بە كاك «عبدالرحمان موفتى» نووسىووە ئەلى: سالى ۱۹۲۲ لە «كەركوك» قوتابى بووین، بە یانیان بە تورکی گۆرانییان پێ ئەوتین، بیستم کە جەنابی مامۆستا «بێخود» تەشریفی هاتوو بە «كەركوك»؛ چۆمە خزمەتی لە بەر «تەکیە» و لە دواى بەخێر هاتن عەرزەم کرد: لێرە بە تورکی گۆرانیمان پێ ئەلێن، ئەویش فەرمووی: جا موسەفا چیت ئەوی؟! وتم: قوربان سروودیکمان بە کوردی بۆ دابنێ هەتا ئیمەش لە بەری بکەین، فەرمووی: باشە بە یانی وەرەو تا سروودە کە بەری. بە یانی چۆمەووە خزمەتی ئەم سروودەى فەرمووبوو خۆندەووە بۆم، منیش رەوانم کردو بردم بۆ قوتابخانەو بە قوتابیە کوردەکانم رەوان کرد؛ خۆشی نوسخەیکى نارد بۆ «سێمانى» بۆ «شیخ نورى» ی «شیخ سالىح» کە لە رۆژنامەکانا بىلاوى بکاتەووە. ئەنجا قوتابخانەکان هەموو بردیان و قوتابیەکان لە بەریان کرد، سروودە کە لە سێمانى بىلاو کرایەووە ناوى شیخ نورىيان لەسەر دانابوو وە لە کتیبى «گۆرانى کوردی» دا بە ئیمزای «م. نورى» بىلاو کراوەتەو.

ئەم سروودە لەسەر ئاوازی: «دیشب کە مرا وضع وطن در نظر آمد» ئەوتری.
 (۲) وەغای: جەنگ. را: رێ، رینگە.

له پـیشمانه وه هـهروا بهـیداخی زهـفهـر نهـروا
ریشهـی عهـدوو با دهر بـینین حق بهـدهـس خوـمان بـسینین

بو نهـمانی مهـزالیم، سوارانی جهـنگی
تهـپلی بازیان لـیدا بهـ شوخ و شهـنگی

باوك:

لهـم وهـزعه گهر نهـی دوژمنی كورد ئیوه نهـپرسن
ئهـم ههـمهـمهـیه میلله تهـهـلساوه، بترسن

كفن بوـخوتان بـهـرن ههـر له ئیـستاوه بـمرن
لازمه لهـبهـر غهـم و حهـسرهـت بین نهـشك ریـزی مهـزهـللهـت

ئهـی دلاوهـرانی وهـتهـن وهـرنه ئیـمداـد
باوك بهـ پهـروـش، لـیتان ئهـكا ئیـستیمداـد

کوردانی «غَضَنَفَر» شکه‌نی مه‌عه‌که‌ ئاغوش

(۱) نابیی بکه‌ن ئه‌م باوکی خوتانه‌ فه‌راموش

زیرا که دوو چاوی ئه‌به‌دی ئیمه‌ له‌ گۆرا

(۲) چاوی له‌ زه‌فه‌رتانه‌ له‌ حه‌رب و شه‌رو شوپرا

باوک به‌ قورباتان بیی رۆحه‌که‌ی فیداتان بیی

وه‌ختی فرسه‌ت و ئیتتیفاقه‌ رۆژی لاب‌ردنی نیفاقه‌

ئاره‌زوو ئه‌که‌م ئیوه‌، وه‌ختی ئیحتیزار

(۳) به‌ شان و زه‌فه‌ره‌وه‌ بم‌به‌ن بۆ مه‌زار

دایک:

بۆ ده‌فعی مه‌زالیم، له‌ مه‌وانیع مه‌که‌ په‌ره‌یز

سا ده‌س به‌ره‌ شیر و تفه‌نگ و خه‌نجه‌ری خوونپ‌یز

بۆ ئیوه‌ که‌وا غیره‌ته‌ یه‌که‌ ده‌فعه‌ ره‌گ و ئیسک

حاشا که‌ به‌ حوزنیک‌ی زه‌لیلانه‌وه‌ فرمیسک

(۱) «غَضَنَفَر» شکه‌ن: شیر به‌زین. مه‌عه‌که‌ ئاغوش: ئه‌وه‌ی ئه‌وه‌نده‌ ئازایه‌

ئه‌لنی جه‌نگی له‌ باوه‌ش گرتوه‌. (۲) زیر: چونکه‌.

(۳) ئیحتیزار: گیان ده‌رچوون.

له چاوم بیټو بټکي دلم یهك زه پره بشکي
چونکو ئیوه جه سوور ئه بینم نامینئ ئازاری برینم
شیره کهم حه لالتان بی، روژی هیمه ته
روحه کهم فیداتان بی، وهختی غیره ته

مناله کان:

نوخبهی ئه مهلی ئیمه هه موو بهم دهسو برده
خه لقینه له بو مه سه ده ته میله ته کورده
مه وتی که حه یاتی وه ته نیکی له دوا بی
سه د ژینی زه لیلانه یی یاره ب به فیدا بی

ئه وه که سانه ی جه بانن مه عنای ژیان نازانن
مردنی له ریگای میله تا چاکتره له ژین له زیله تا
هه رکه س خو ی بکا به قوربانی میله ت
له قه برا هه تا مه حشه ر ناکیشی زیله ت

ئافره ت به مناله وه:

یاران و ره فیکان و دلپرو یه لی کوردان
شه ر جه ژنی هه مو ومانه برۆین بو سه فی مه یدان

وهختی که به تہوفیقو زہفہر دینہوہ لاماں
 نہوسا گولّ نہکہین ئیمہ بہ شاباشی قہدہمتان
 گہر لہ ئیوہ چہند کس شہید بی
 لازمہ عہزای ئیمہ عید بی
 ئەم پلنگ بہچانہی وا ئیتیقام سیّن
 گہورہیان نہکہین ئیمہ، حەقتان ئەسیّن

کچہکان:

ئیمہ کہ نہمانکردووہ بوئی چہمہنی شوو
 مہجھوولی نہزەرمانہ گولّ و نہستەرہنی شوو^(۱)
 ئەم تازہ جہوانانہ لہبەر سیرہتی ئیمہ
 گہر بیتو بکہن ئارہزوویی شیرکہتی ئیمہ...
 لازمہ کہ دہعوہت بفہرموون
 بیئہوہ بہ روویکی گولگوون
 یہعنی چہرہ رەنگین بن بہ شان و زہفہر
 خوینی دوژمن برژینن بہ نووکی خہنجەر

(۱) نہستەرہن: نہسرين، [ناوی گولیکہ].

چەك بە دەستەكان:

ئىمە كە موسەللەح لە دەرو دەشت و لە شارىن
سۆين خۆرى حوزوورى حەق و باب و كەس و كارىن
بۆ مەسەدەتى ئەم وەتەن و مىللەتى كوردە
رىشە و رەگى زالم بېرىن بەم دەس و بردە

تاكەى لە زەحمەتا بين لەناو مەزللەتا بين
لازمە بە كەيف و مەسەرپەت رۆح بكەين بە قوربانى مىللەت
زاتەن ئىمە خولقاوين بۆ خەزمەت كردن
بۆ ئەوەى فیداكار بين تا رۆژى مردن... (۱)

وردە و چوار خشتەكى

- ۱ -

ئەى قەبرى تىرە، «ئەحمەدى حاجى رەحىم»ى كورد
گەنجىكى سەر بە مۆرە كلىلى بە تۆ درا

(۱) لە خوێندنەوێ ئەم شیعراوە دەرنەكەوئ لە هەندئ تا «مصرع» یانا
لەنگىنكى ئاشكرا هەیه. ئىمە چارى ئەو لەنگیانەمان پئ نەكرا چونكە لە
كتىبى «گۆرانى كوردى» بەولاولە سەرچاوەیەكى ترمان لا نەبوو، لەویشا بەم
جۆرە نووسرابوو، كە ئىمە لێرەدا بلامان كردووەتەو.

تۆش بۆ خوا، قوسوور مه كه، قوربان له خزمه تی
 یه عنی به روژ هه تاوی سه ری بهو، به شهو چرا
 ته ئیریخی کوچی موعجه می ئه م شه تره کافیه...
 «لاویکی به رزی وا له غه ریپی شه هید کرا»^(۱)

- ۲ -

له سالی مه غفیره تی «عارف ئه فه ندی» ئالی حه سه ن
 ئه گه ر سو ئال ئه که ن ئه ی بولبولانی باخی له قا
 به ده م سه باوه برا مردووانه «بیخود» ئه لی:
 «له خاکی نزمی فنا گه یه سه طحی به رزی بقا»^(۲)

- ۳ -

پرسیم له ئه دییکی حه زین سالی وه فاتی
 «شوگری»، که دوای عه فوی ئه که ن حازرو غائب

(۱) تیره: تاریک. شەتر، [شَطْر]: نیوه شیعر. ئه م پارچه یه به بۆنه ی کوژرانی
 «ئه حمه د حاجی ره حیم» هوه وتراوه، که له «به غدا» له راپه رینه که ی
 «ته شرین» ی ۱۹۵۲دا شه هید کرا. نیوه شیعر ی دوایی میژووی شه هید
 کرانیه تی به سالی هیجری: ۱۳۷۱.

(۲) ئه م پارچه یه به بۆنه ی وه فاتی «عارف ئه فه ندی» کوژی حاجی
 «حه سه ن ئه فه ندی» به وه وتراوه که له سالی ۱۳۷۳ی هیجریدا کوچی دوایی
 کردووه.

به‌م شیعره‌ته‌ویش جوابی منی دایه‌وه، فه‌رمووی:
 ئە‌ی «بیخود»ی ئالووده به‌ئه‌نواعی مه‌سائیب
 ته‌ئریخی فه‌نایی ئە‌به‌دی «شوگری نائیب»:
 «تاریخ فە‌نایِ اَبدی شە‌گری نائیب»^(۱)

- ۴ -

که‌ سالی مه‌غفیره‌تی «حاجی سالح»م پرسى
 له‌ شاعیریکی وه‌ کوو «بیخود»ی به‌دیعه‌ نیکات
 ئە‌ویش مونسایی ئە‌و جان فیدایی ساداته
 وتی: «شە‌هید صحیح محبّت سادات»^(۲)

- ۵ -

«لە‌ الثّنا» که‌ به‌ مه‌قسوودی دڵ دووباره‌ گۆلی کرد
 شکۆفه‌یی له‌ دره‌ختی ریازی ئیرسی نوبوه‌ت
 سوئالی مه‌ولیدی ئە‌م شاهزاده‌یه‌م له‌ خیره‌د کرد

(۱) ئە‌م پارچه‌یه‌ بۆ میژووی وه‌ فاتمی «شوگری سه‌عید ئە‌فه‌ندی نائیب»ه‌ له‌ که‌رکووک که‌ له‌ سالی ۱۹۵۳ی میلادیدا کۆچی دوایی کردووه‌.
 (۲) ئە‌م پارچه‌یه‌ به‌بۆنه‌ی مردنی حاجی «سالح شە‌ل»ه‌ وه‌ وتراوه‌ که‌ له‌ سالی ۱۳۵۱ی ه‌یجریدا فه‌وتی کردووه‌، وه‌ سالی مردنی به‌ حرووفی ئە‌به‌جد ئە‌کاته: «شە‌هید صحیح محبّت سادات- شه‌هیدی سه‌حیحی مه‌حه‌به‌ته‌ی سادات».

که جیگه یان بووه هر پایتهختی عیلم و زه کاوئه
 جوابی داوه، به ره و قیبله دهستی هه لپری، فرمووی:
 «بدهی دهوامی الهی له سر سریر دیانت»^(۱)

- ۶ -

«بیخود» نه ته وی قه سری قه ناعهت بی جیت
 رازی به بهوهی کهوا خودا داویه پیت
 گهر بچی هه گهرووی تهنگی نه هه نگیشه وه، تو
 نهو رزقه که دانراوه بو ت نهی نیریت...

- ۷ -

عالم، خوا نه کرده، نه بی، نه بنه گاو و کهر
 بو دایک و خوشک و کچ، کوپو باوک و برایی کورد
 لهم دهستی پر له دیوو درنج و جنو کهیه
 وه که خدری زینده وایه مه لای دین په نایی کورد

(۱) «لله الشنا»: سوپاس بو خوا. شکوفه: گلۆکی درهخت. خیره: عاقل. نه م
 پارچهیه بو له دایک بوونی «محهمه د جهلال» کوپی مه لا «محهمه د
 سه عید» ی حاجی مه لا «نهحمه دی دپلیژ» یی و تراوه که له سالی ۱۳۵۸ ی
 ههجریدا له دایک بووه. وه سالی له دایک بوونه که ی به حیسابی نه بجه د
 نه کاته «بدهی دهوامی الهی له سر سریر دیانت - بدهی دهوامی نیلاهی
 له سه ر سه ریری دیانته».

«بِالله» مه لایه بۆ سه‌ری ئەم قه‌ومه چه‌تری دین
 «تَاالله» عه‌سایه بۆ ده‌سی میلله‌ت مه‌لایی کورد

- ۸ -

یاره‌بیی به‌جاهی جامی ساقیی که‌وسه‌ر
 یاره‌بیی به‌تووبایی قه‌دو بالای دوله‌ر
 «بیخود» که‌له‌ دۆزه‌خی گوناهایه مه‌دام
 بی‌به‌خشه به‌چاوه‌ جوانه‌ که‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ

- ۹ -

«بیخود» ئەم ته‌ئریخه‌ تۆ داتناوه‌ له‌م نیو شیعره‌دا
 زه‌حمه‌ ته‌ سنعاتی وا که‌س کردییی بی‌خیلاف
 سالی ته‌ولیدی «حه‌سه‌ن به‌گ زاده» سه‌روه‌ر فه‌حلی جاف
 «سالی تولیدی حسن بگ زاده‌ سرور فحلی جاف»^(۱)

- ۱۰ -

سه‌ر سه‌ری مردن که‌هات و دای به‌با وه‌که‌ گه‌رده‌ لوول
 خه‌رمه‌نی عومری تيجاریکی نه‌جیب نه‌ی «بُو الْفُضُول»

(۱) میژووی له‌ دایک بوونی «سه‌روه‌ر»ی کۆری «حه‌سه‌ن فه‌می به‌گی
 جاف»ه که‌له‌ سالی ۱۳۶۶ی هه‌یجریدا له‌ دایک بووه‌.

«بیتخود» یش ئەم نیوہ شیعرە ی کردە تەئریخی، وتی:
«مَعْفُوہ حاجی فتاحی قادری حاجی رسول»^(۱)

- ۱۱ -

سە یید نە سە بێ لە نە سەلی «زەهرا» یی «بە توول»
یە عەنی نە تەوہ ی «عەلی» فوحوولی ئیبنی فوحوول
بۆ سالی ویلادە تی ئەو ئارامی دلە
«بیتخود» وتی: «شیخ محمد اولاد رسول»^(۲)

- ۱۲ -

«بیتخود» لە رووی نیازەوہ، ئە ی نازەنین ئەلی:
جار جار بە چاوی لوتف پڕوانە سوورە تەم
مەن بۆ یە سە یری تۆ ئە کە م و رووم لە کە س نە
تا تێ بگە ی کە تۆ ی ھە دە فە تیری حیرە تەم^(۳)

(۱) سە پەر، [صَر صَر]: رەشە بای توند. میژووی کۆچی دوایی ئەم خوا
لی خوش بووہ ئە کاتە ۱۳۵۵ ی هیجری.

(۲) ئەم پارچە یە میژووی لە دایک بوونی شیخ «محەممەد» ی کۆری خوا
لی خوش بوو مامۆستا «شیخ رەسوول» ی مامۆستای مزگەوتی «جامیعە» ی
ھە لە بجە یە کە لە سالی ۱۳۴۰ ی هیجری دا لە دایک بووہ.

(۳) ئەم پارچە یە بۆ ئەو و تراوہ لە سەر وێنە ییکی «فوتوغرافی» شاعیر
خۆی بنووسری.

- ۱۳ -

بلا فرمیسکی خوینین بۆ نه پژی بیلبله ی چاوم
به حه رفی ناله بۆ نه پژی زمانی لال و گیراوم
نه مامی عه یشه که م نیژرا، خه فته گۆپکه و چرووی ده ر کرد
سه راپا ته رزی غه م نالایه گیانی هه ل کپرو ز اوم

ده سا ئه ی «میرزا مه هدی» ی زه مان، ئه ی «کاشی» ی نادر
که بۆ نادیده خه تتاتیکی چه شنی ئیوه دامام
له کیلی قه بره که ی ته ئریخی کۆچی کاکه «ئبراهیم»
بنووسن: «شیخ برایم رو» به خویناوی گه شی چاوم^(۱)

- ۱۴ -

ئه مجا له عوودو روودو نه ی و مه ی شه راب ئه دووم
یه عنی له غه یری ساقی و مو تریب خراب ئه دووم
له وساو ه عاشقم به برۆ رووی دۆل به ران
دایم له مانگی یه ک شه وه و ئافتاب ئه دووم^(۲)

(۱). میژووی کۆچی دوا یی شیخ «برایم» ی شیخ «سالح» ه که له سالی
۱۳۶۹ ی ه یجریدا مردووه. (۲) روود: ئاواژیکه لی ئه دری.

- ۱۵ -

کا کا کابرا شه شه وو روژ خه خه ریکی به زمه
 خه خه خه لقیش له له داخا ئه ئه کاتن شیوه ن
 تو تو تو واه له بهرتا سه سه سه لته ی خه له بی
 مومن واه له بهرما پا پا پالتوی جهرمه ن
 مومن هم نه نه خوشم چه چه چه شنی تو تو تو
 تو تو تو هم نه نه خوشی چه چه چه شنی مومن^(۱)

- ۱۶ -

حه سره تا دیسان په یا بوو پایزی شین و گرین
 زوو به سهر چوو نه و به هاری عیش و نوش و پیکه نین!
 خادیمی شهرع و دیانه ت کا که «نه وره حمان شهره ف»
 کوچی فهرمو و ناگه هان بو گولشه نی خولدی به رین
 «بیخود» یش نه م میسره عه ی نووسی به ته ثریخی وتی:
 «جنت ئارا بوو، برا قائم مقامی نازهنین»^(۲)

(۱) نه م پارچه یه به شیوه ی قسه کردنی لال و تراوه.

(۲) ناگه هان: له پر. نه م پارچه یه بو میژووی کوچی دواپی «عبد الرحمن شرف» و تراوه که له سالی ۱۳۷۳ ی هیجریدا مردووه، وه سالی مردنه که ی به حیسابی نه بجه د نه کاته «جنت ئارا بو برا قائم مقامی نازهنین - جه ننه ت ئارا بوو برا قائم مقامی نازهنین». وشه ی نازهنین ئیشاره ته بو نه وه که خوا لی خوش بوو خه لکی «هیران» و «نازه نین» بووه.

- ۱۷ -

«بِحَمْدِ اللَّهِ» عه جایب نه و به هاری نیکهت نه فرا بو
 له باخی خانه دانی غونچه ییکی تازه په یدا بو
 «محهمد عارفی مه خدوومی» زاتیکی حه سه ن خولقی
 له به حری مه عریفه تدا «فی الحقیقه» دورپی به کتا بو
 خیره د بۆ سالی ته نریخی له دایک بوونی نه و فهرمووی:
 «له جوباری نجابت سرونازی جلوه آرا بو»^(۱)

- ۱۸ -

میرم هه تا وه فا و ته وازوع شیعارته
 به زدان موعین و حیرزی دوعای ئیمه یارته
 بولبول له فیرقه تی گوله که وتۆته حه لوه لا
 یا ده ممه به م به یانییه وای قه رارته!

شوگری خودا به تیری توهه متنه وه که نه شکه بووس
 سینه ی عه دوو به تیخی حه سادته فگارته

(۱) ئەم پارچە یه بۆ میژووی له دایک بوونی «عارف حیکمهت نه فهندی»
 کوپی حاجی «حه سه ن نه فهندی» و تراوه که له سالی ۱۳۰۱ی هه جریدا
 هاتوه ته دنیاوه، وه سالی له دایک بوونی به حیسابی نه بجه د نه کاته «له
 جوباری نجابت سرونازی جلوه آرا بو = له جوباری نه جابهت سه روی
 نازی جیلوه ئارا بو».

«بیتخود» ئەسیری مەعرفەتت چۆن ئەبى ئەبى
تۆيى كە شىرى بېشەيى عىرفان شكار تە (۱)

- ۱۹ -

لە حەسرەت لىوى ئالى ئەو نىگارى سوخمە شىرداخە
دلم يا خوينە، ياخۇ داخە، كارم ئۆفە يا ئاخە
بە يادى شۇخىي ئەو چاۋ غەزالەي كەبك رەفتارە
نەزەرگاھى دلى ديوانە يا سەحرايە يا شاخە
ئەزانى من شەھىدى غەمزەم ئەي قەبرەلكەنى دلسۆز
لە باتى گول لە قەبرا تۆ خودا خارم لە بۆ راخە

- ۲۰ -

ئەم زاتە كە مال مودىرى ھەوليرە
ھەم سەيىدە، ھەم شاعيرە، ھەم چاۋ تيرە
بۆ ئىتوھيە ئەم روباعىيە نووسىوھ
مەمنونم ئەگەر كەو شك ئەبەن بىنيرە

(۱) حىرز: دۆغاي چاۋەزار. تروھەمتەن: لەقەبى رۆستەمى زالە.
ئەشكەبووس: قارەمانىكى لەشكرى ئەفراسياب سوۋە روستەم
كوشتوۋىەتى. بيتخود ئەم شىعرانەى بۆ «حەسەن فەھمى بەگى جاف»
نووسىوھ.

به‌نده که ده‌میکه لی‌ره‌م و میوانم
 په‌یوه‌ندی جه‌نابی «سافی» ی ئیرانم
 یه‌عنی به‌ ئومیدی زیاره‌تی دانیش‌تووم
 رۆح‌هاته‌ده‌ری، که‌چی نه‌هات جانانم^(۱)

- ۲۱ -

«بیخود» شه‌وه‌که‌ی هه‌تا بلی‌ی تاریکه
 ریگه‌ش به‌ خودا درێژو زۆر باریکه
 کاروان هه‌موو باری کردووه‌ رۆیشتن، تۆش
 خۆت گورجه‌وه‌ که‌ رۆینت نیزیکه^(۲)

- ۲۲ -

فیدات بم تۆو خودا ئه‌ی قه‌بری ته‌نگ و تیره‌ پروانه
 که‌ رووناکی دوو چاوی «بیخود» ت ئیستا که‌ میوانه

(۱) بیخود ئهم چوارینانه‌ی له‌گه‌ڵ ئهم چوارینه‌ی خواره‌وه‌ی «ره‌مزی» دا
 ناردووه‌ بۆ «سافی»:

بیستوومه‌ ئه‌لێن جه‌نابی کاکی ئیران
 فه‌ریاد‌په‌س و ده‌لیله‌ بۆ داماوان
 عه‌رزێ بکه‌ سا له‌ میژه‌ قوربان «په‌مزی»
 داماو له‌بۆ که‌ ونکی راوی خوش‌خوان
 (۲) ئهم چوار خشته‌کییه‌ دوا شیعری بیخوده.

نه گهر ديققه ت بکهي له م ميسره عي ته نريخه، نه يزاني
«له بيبي بوته ميوانت که آرامي دل و جان» (۱)

- ۲۳ -

سه ندت له ده سم خودا هر چي مولكي منه
دات بهو تهره سه ي که وانه پياوه و نه ژنه
له م گهر دشي چه رخه تي گه ييم نه ي بي باک
شير لي دهر و ده ف زهنت وه کوو يه که له کنه (۲)

- ۲۴ -

نه ي خاكي سياه «مصطفى مظهر به گ»
بيناسه مودير يکه مه عاريف پايه
وا هات و له خزمه تي نه فه رمووي سستي

(۱) نه م پارچه يه ميژووي مردني شينخ «عزيز» ي کور ي شينخ «سالح» ي
حاجي شينخ «غني» يه که له سالي ۱۳۵۵ ي هيجريدا کو چي دوايي کردووه.
(۲) نه م پارچه يه تهرجه مه ي چوار خشته کييه که ي «لوتف علي خاني
زهند» ه. وه شاعير له سهر خواستي «حسهن فه همي به گي جاف»
وهري گيړاوه ته سهر کوردي. نه مه ش چوار خشته کييه که ي لوتف علي خان:
يا رب ستي ملک ز دست چو مني
داد ي به مخني، نه مرد ي نه زني
از گهر دش روزگار معلوم شد

پيش تو چه دف زني، چه شمشير زني

چونکی ئەو وەك هوما و تۆ وەك سایە
بۆ سالی وەفات و ریحله تی «بیخود» ئەلی:
«صەدریکە لە خانەدانی قازانقایە»^(۱)

- ۲۵ -

لە «بیخود» ویستیان بۆ کۆچی شیخ «ئەحمەد» لەقەب «موختار»
بە هیجریش سالی تەئریخی بلی ئەو پیری وەستایە
ئەویش فوجئی لە تەئسیراتی خەرقی عەدەتی مەرحووم
بە حەرفی جەوھەری نووسی کە «قازی جنت آرایە»^(۲)

- ۲۶ -

حەس و عەزلی من لەسەر شانم ئەگەرچی برمە یە
چونکە ئەمری ئیو بوو پالتاوی سالی تورمە یە
گەردی ریت تاکە ی لە «بیخود» مەنە ئەکە ی ئە ی ماھی «میسر»
چاوی ئەم یە عقووبە موحتاجی جەواھیر سورمە یە

(۱) ئەم پارچە یە میژووی وەفاتی «موسەفا مەزھەری» مودیری مەعاریفی
لیوای سلیمانییە کە لە سالی ۱۳۶۵ ی هیجریدا کۆچی دوایی کردووە.
(۲) فوجئی: کوتوپر. ئەم پارچە شیعرە بۆ میژووی وەفاتی شیخ «ئەحمەدی
قازی» یە کە لە سالی ۱۳۷۳ ی هیجریدا کۆچی دوایی کردووە.

- ۲۷ -

«بیخود» تاکه ی خه ربکی ئیشی قوری
 بۆگرتنی ماسیی ههوا وهك تۆری
 بۆگۆری جیهان نه گهر به «به هرام» یش بی
 به خوا قه سه م ئاخری نه سیری گۆری^(۱)

- ۲۸ -

من که ئیسلامم له سایه ی موعجیزه ی ینغه مبه ری
 نه م نه بووجه ه لانه، «بیخود» ینم نه ئین تو کافری
 ره بیی روو ره ش بم نه گهر نیزیکی نه م بوختانه بم
 خو نه گهر دوورم ئیلاهی، روو سپی بی موفته ری^(۲)

- ۲۹ -

نه ی پیا له گێری مه جلیسی تو «توسی» نه وزه ری
 «که یخوسره و» ی زه مانى و «جه مشید» ی کیشوه ری

(۱) به هرام: به هرامی گۆر، یه کێک بووه له پادشایانی ئیران. گۆر «ی
 یه که م»: که ری وه حشی، بۆیه کراوه به له قه بی به هرام چونکه هه میشه راوی
 نه م چه یوانه ی کردووه.

(۲) روو سپی: سۆزانی. موفته ری: بوختان که ر. بیخود له سه ر نه م پارچه یه
 نوو سیویه که و له سه رده می حوکمداری خوا لی خوش بوو «شینخ
 مه حممود» دا چوو بوون هه رزیان کردبوو بیخود بۆ تورکه کان کار نه کا، جا
 نه میش به م دوو شینعه وه رامی نه و بوختانه نه داته وه.

تەندووری دَلْ بە ئاگری غەم جوۆشی سەندووە
بەزم دەمیکە ساردە لەبەر بێ سەماوەری^(۱)

- ۳۰ -

«بینخود» بەسە بۆ وەفاتی «ئەحمەد موختار»

ئەم میسرەعە، دەك خوای لێ بێ رازی

تەئریخی موجه وەهەری ویداعی قازی:

«تاریخی مجوهری وداعی قاضی»^(۲)

- ۳۱ -

هەرچەندە دەوایی سەد دَلْ لەو پەرچەمەت تەلێ

ئەم پەندە تۆ لە من بیی و هیچ قسەش مەلێ

لەم بەزمی موسکیراتە دلێرانە زوو هەلێ

قەی کردنی سوراحی، ئەگەر تێ بگەیی، ئەلێ

(۱) تووسی نەوزەری: قارەمانیکی کۆنی ئێرانە. کیشوهری: خاوەن ولات. کیشوهر: ولات. دیارە بینخود بەم چوارنەیه. داوای سەماوەری لە برادەرێکی کردووه.

(۲) ئەم پارچەیه بۆ میژووی وەفاتی شیخ «ئەحمەد موختار ئەفەندی» کوپی شیخ «عبدالله»ی کوپی شیخ «ئەحمەدی هەولێری»یە کە لە سالی ۱۹۵۳ میلادیدا کوچی دوایی کردووه. وە ئەم میژوو بە حیسابی ئەبجدە ئەکاتە حەرفە نوخته دارەکانی ئەم نیوہ شیمرەیه: «تاریخی مجوهری وداعی قاضی».

دل تیکه لاتنه له گه لّ نه م خه لقه تیکه لی... (۱)

[۳۲]

«بیخود» مه به قهت تیکه لی دنیا یی ده نی
 هر روت به له نه لیسو و قوماشی وه ته نی
 بو خاکی وجوودی تو له ری ته جریدا
 نیکسیره نیگاهینکی ره سولی مه ده نی

[۳۳]

«بیخود» وه ره بی پرده بلی خوت و ته نی
 نه شیعره به بای سه بای عیراقی و یه مه نی
 رو حی من و پروانه یی شه معی سه ری «غه وس»
 ده ستی من و داوینی «ئووه یسی قه ره نی» (۲)

[۳۴]

«بیخود» نه م شیعره به ته ثریخی وه فاتنی زاتی
 که که سی بوو به وه فا و به حقوق و وه ته نی

(۱) قه ی کردن: رشاندنه وه. مه به ست له بلقه بلی سوراچییه له کاتی مه ی لی دا کردنیا.

(۲) ئووه یسی قه ره نی: وه یسی مایده شت، یه کیکه له «تابعین».

«کاک امین زاده عزیز هموکه س کاکه حَمه
رَبِّ عَفْوِی که به إعجازِ رسولِ مَدَنی»^(۱)

[۳۵]

«بیخود» له خهوی غه فلهت نه گهر هه لساوی
نهم په نده به گوئیی دل بییی تا ماوی
وهك ته رکی ته ماشایی ژنت کردووه هه تیو
مه روانه لیبا سیشی نه گهر تو پیای!

[۳۶]

یا ره ب به شه فاعه تی شه هی سه رمه ده کی
«بیخود» له سه گانی قایی نه و عه ده کی
یه عنی له مو حاکه ماتی روژی حه شرا
نه وراقی گونا هی نه و به ره حمت سه ده کی^(۲)

[۳۷]

نه گهر ناغا له دنیا زور فه قیرو موسته حق روئی

(۱) نهم پارچه یه بۆ میژووی وه فاتی «کاکه حه مه ی نه مینی عه تتار» و تراوه.
که له سالی ۱۳۷۰ ی هیجریدا کوچی دواپی کردووه، وه سالی مردنی به
حیسابی نه بجه ده نه کاته شیعی رووه هم به و شیوه یه که نووسراوه ته وه.
(۲) عه ده کی: بژمیری. سه ده کی: داخه ی.

به نوممیدی زه کاتی عه فو بو ده رگاهی حه ق روئی
له «بیخود» پرسیان سالی وه فاتی، چونکه تیفوی بوو
وتی: نووسیومه «قاله توفیق آغا» بن «عرق» روئی^(۱)

تاک

که ی بی تو به هار بی و تو نیگار بیت و ویسال بیت
بیینی ره قیب روچی له داخا ده رچیت^(۲)

«مشک» و «گا» جووت و «پله ننگ»، «که رویشک» و «ماسی»، گه وره «مار»
«نه سپ» و «مه پ»، «مه یموون» و «مورخ» و «سه گ»، «به رازی شفره دار»^(۳)

(۱) ئەم پارچە یە بە بۆنەی کۆچی دوایی «قالە ی توفیق ئاغا» وه وتراوه که له
سالی ۱۳۶۴ ی ههجریدا مردووه، وه سالی مردنه که ی به حیسابی ئەبجد
ئه کاته «قاله توفیق آغا = قاله ی توفیق ئاغا» به و مه رجه که "۳۷۰" ی لی
ده رکه ی که به رانه ری وشه ی «عرق = عه رقه». واته ژماره ی وشه ی
«عرق» له «قاله توفیق آغا» ده رکه سالی مردنی ده رته چی! لیره دا ئیشاره ت
بو ئه وه کراوه که [ئه خوشی] «گرانه تادار» ئه گه ر ئاره ق بکا چاک ئه بیته وه،
ئه گینا ئه مرئ.

(۲) بو خوالی خوش بوو شیخ «مه حمود حه فید» ی نووسیوه.

(۳) ئاسمان شوناسانی کۆن سالانیان به پینی ئەم شیعره به سه ر حه یواناتا
دابه ش کردووه.

«مارت» و «نیسان»، «مایس» و مانگی «حوزه یران» و «ته موز»
«تاب» و «ته یلوول» و دوو «ته شرین» و دوو «کانوون» و «شوبات»

گه ره کته گه ره نه که ی وه ختی که چوویته شاری «تهق تهق» تهق
ده خیلِت بَم نه که ی قهت جی به ته یری «حاجی لهق لهق» لهق (۱)

سالی بی بارانی و نه شیا گرانی، نه ی ره فیتق
«سال بی بارانی اشیا گرانی ای رفیق» (۲)

نه ی گولی گولستانی کوردستان
وه ی مه لی نه شنه به خشی پیرو جه وان (۳)

«جه مال فه می» که سالونی زه فافی پر ته داره ک بوو
«بِحَمْدِ اللَّهِ» به ته ثریخ «کاری خیری لی موباره ک بوو» (۴)

(۱) نه م شیعه ینکه نیناوییه م له شیخ «ره ثووف خانه قا» وه رگرتووه.
(۲) نه م شیعه میژووی ساله گرانییه که ی سه رده می جه نگی دووه می
جیهانه که نه کاته: ۱۳۶۱ ی هجری. [سالی بی بارانی و نه شیا گرانی نه ی
ره فیتق].

(۳) بو خوالی خوش بوو شیخ «مه حمود حه فید» ی نووسیوه.
(۴) میژووی سالی ژن هینانی «جه مال» ی کوپی خوالی خوش بوو
«نه حمه د فه می نه فندی» جوانرویییه که نه کاته ۱۳۷۳ ی هجری.

دهستم که به سهد وه عده له سهد لاره شکاوه
جهبری نیه ئهم که سره هه تا نه یخه مه ئهستو

ئهوی دانایه جهرگی وه که په لاسه ئهوی نادانه بازانی چ باسه

کاغهزت هات و دلی مردووی منی چا کرده وه
وه که «مه سیحا» «سام» ی ئیبنی «نوح» ی ئیحیا کرده وه

کاغهزم نووسی به خوینی دیده کهم
نووری چاوم، رۆحه کهم، بیخوینه وه

که پرسیم سالی ته ئریخی زه فافی «قُرَّةُ الْعَیْن» م
خیره دهرله حهزه فهرمووی: «کار خیری لی مبارک بئی»^(۱)

له ئه سبابی فهرح سالتونی به زمت پر ته داره که بئی
شهوت هه ر رۆژو، رۆژت جهژن و جهژنت لی موباره که بئی

(۱) دهرله حهزه: دهس به جی. میژووی ژن هینانی شیخ «محهممه د» ی کوری
خوا لی خوش بوو ماموستا شیخ «عبد الکریمی ئه حمه د برنده» یه که به
جیسابی ئه بجه د ئه کاته «کار خیری لی مبارک بئی» = کاری خیری لی موباره که
بئی واته سالی ۱۳۵۶ ی هجری.

نه گهر مه یلت له دلّ ده رچی هه تا روژی جهزا «بینخود»
جهزای نه و بئ وه فایه ره بیی ده ردی بئ وه فایب بئ

ته ئریخی عهزل و چه پسی «رهزا شاهی په هلهوی»
نه بجهد نه گهر بزانی «رضا شاو پهلوی» (۱)

(۱) ناوه که ی نه کاته ۱۳۶۰ که به سالی هیجری میژووی داگرتیه تی له تهخت.

